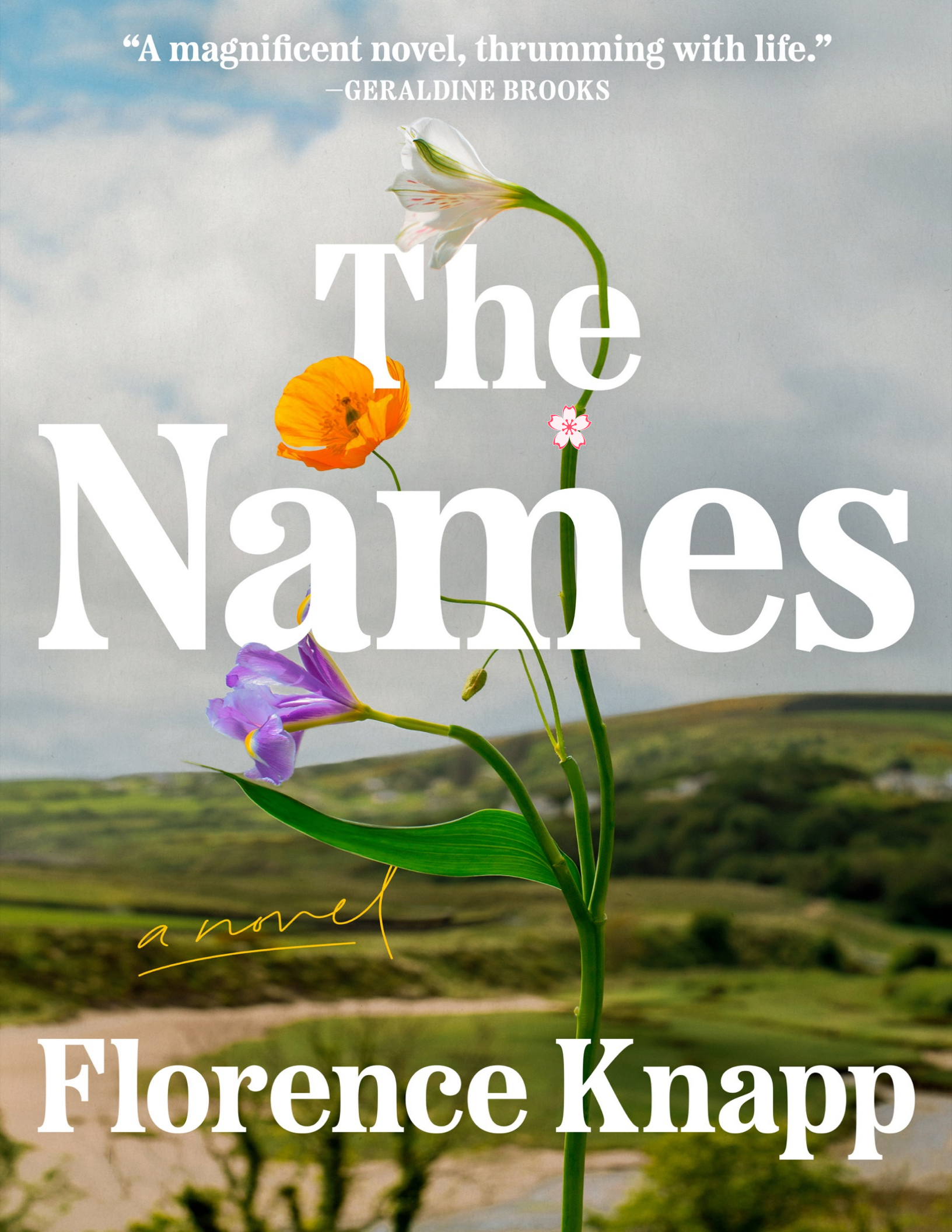

“A magnificent novel, thrumming with life.”
—GERALDINE BROOKS
The Names
a novel
Florence Knapp

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️

THE NAMES

Florence Knapp

PAMELA DORMAN BOOKS | VIKING

VİKİNG
Penguin Random House LLC'nin bir baskısı
1745 Broadway, New York, NY 10019
penguinrandomhouse.com

Aynı zamanda 2025 yılında Londra'daki Hachette UK Ltd.'nin bir yayını olan Phoenix Books tarafından İngiltere'de ciltli olarak yayınlanacaktır.

Pamela Dorman Books tarafından yayınlanan ilk ABD baskısı, 2025

Telif Hakkı © 2025 Florence Knapp'a aittir

Penguin Random House, telif hakkına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve telif hakkı yasalarına uyarak hiçbir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmadığınız, taramadığınız veya dağıtmadığınız için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemleri eğitimi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamayacağını veya çoğaltılamayacağını unutmayın.

Bir Pamela Dorman Kitabı/Viking

PGD kolofon, Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markasıdır.

VIKING, Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markasıdır.

Tüm iç çizimler © Sam Scales'e aittir.

Kapak tasarımı: Elizabeth Yaffe ve Jason Ramirez
Kapak resmi: Donegal, İrlanda, 2023. Jennifer Latour
Cassandra Garruzzo Mueller tarafından tasarlandı, Cora Wigen tarafından e-kitap olarak uyarlandı

Kongre Kütüphanesi Kataloglama-Yayın Verileri

İsimler: Knapp, Florence, yazar.
Başlık: İsimler : Bir roman / Florence Knapp.
Açıklama: New York : Pamela Dorman Books/Viking, 2025.
Tanımlayıcılar: LCCN 2024033223 (basılı) | LCCN 2024033224 (e-kitap) | ISBN 9780593833902 (sert kapaklı) | ISBN 9780593833919 (e-kitap) | ISBN 9798217059348 (uluslararası baskı)
Konular: LCGFT: Romanlar.
Sınıflandırma: LCC PR6111.N36 N36 2025 (baskı) | LCC PR6111.N36 (e-kitap)
LC kaydına https://lccn.loc.gov/2024033223 adresinden ulaşılabilir.
LC e-kitap kaydına https://lccn.loc.gov/2024033224 adresinden ulaşılabilir.

E-kitap ISBN 9780593833919

AB'de ürün güvenliği ve uyumluluğu konusunda yetkili temsilcimiz Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda, https://eu-contact.penguin.ie'dir.

pid_prh_7.1a_151176520_c0_r0

İçindekiler

Adanmışlık

Önsöz

1987
- Ayı
- Julian
- Gordon

Yedi Yıl Sonra: 1994
- Ayı
- Julian
- Gordon

Yedi Yıl Sonra: 2001
- Ayı
- Julian
- Gordon

Yedi Yıl Sonra: 2008
- Ayı
- Julian
- Gordon

Yedi Yıl Sonra: 2015
- Ayı
- Julian

Gordon

Yedi Yıl Sonra: 2022
Ayı
Julian
Gordon

Sonsöz

Karakter İsimleri
Yazarın Notu
Teşekkürler
Yazar Hakkında

Kocam Ian için - sevgiyle

Önsöz

Ekim 1987

Cora'nın annesi, çocukların rüzgârla savrulduğunu, sessiz olanların bile rüzgârın çılgına çevirdiği oyun saatinden sonra içeri girdiklerini söylerdi hep. Cora şimdi bunu kendi içinde hissediyor, o huzursuzluğu. Dışarıda, rüzgarlar evin arkasındaki köknar ağaçlarına çarpıyor ve yan geçitten aşağı fırlayıp kendilerini kapıya fırlatıyor. İçeride de endişeler uçuşup dönüyor. Çünkü yarın -eğer sabah olursa, fırtına dinerse- Cora oğlunun adını kayıt altına alacak. Ya da belki de, ki asıl endişesi bu, kim olacağını resmileştirecek.

Cora, Gordon ismini hiç sevmemişti. Çatlamış haşlanmış şekerleri hatırlatan bir çatırtı sesiyle başlayıp, spor çantasını yere çarpan birinin çıkardığı gürültüyle bitmesi. Gordon. Ama onu daha çok rahatsız eden şey, oğlunun iyiliğini bu kalıba dökmek zorunda olması ve onun bu kalıpta kendi şeklini bulabilecek kadar güçlü olmasını ummasıydı. Çünkü Gordon, kocasının ailesindeki erkekler arasında nesilden nesile geçen bir isimdi ve başka türlü olması imkansız görünüyordu. Ama bu, bir kişinin isminin hayatının akışını etkileyebileceğini hissettiği tüm o anları düşününce, kendi içinde sürekli tartışmasını engellemiyordu. Amelia Earhart. Lumière kardeşler. Daha geçen hafta, kocasının başucundaki komodinin üzerinde

Lord Walter Russell Brain'in Klinik Nöroloji adlı kitabını fark etmişti.

"Bu sana tuhaf gelmiyor mu?" diye sormuştu.

"Tesadüf," diye cevaplamıştı Gordon. "Gerçi Burns, Cox ve Ball adında kaç tane ürolog olduğuna inanamazsınız. Ve aslında Bay Legg ortopedide oldukça yaygındır."

Riski görmüyor musun? demek istemişti. Oğlumuza Gordon demenin onun da senin gibi olmasına yol açabileceğini görmüyor musun? Ama göremezdi. Çünkü zaten amaç buydu.

Bebeğin yanağının sıcaklığına, sanki teni hayati bir mesaj iletecekmiş gibi, bükülmüş parmağının kıvrımını koyuyor. Ne istediğini. Kim olabileceğini. Ama daha hiçbir şey sezmeden, evin arka duvarına bir şey çarpıyor; hem duyulan hem de hissedilen bir ses. Dışarıdaki güvenlik ışığı titreşerek köknarların dalgalanan silüetlerini aydınlatırken bebeği kendine doğru çekiyor. Uçsuz bucaksız ve heybetli, sonra gerileyen, sonra tekrar büyüyen. Gordon'un yan odadan çıkıp merdivenlerden aşağı indiğini duyuyor, onu pijamalarıyla oturma odasının karanlığında verandaya doğru yürürken, sonra spot ışığında durup kontakt lenslerini takmadan gözlerini kısarak neyin yerinde olmadığını anlamaya çalışırken hayal ediyor. Onu ağaçların yaklaşan tehdidi, fırtınanın enginliği karşısında küçülmüş olarak hayal ediyor.

Birkaç dakika sonra çocuk odasının kapısını açtığında, Cora soğuk bir hava akımı hissediyor; sanki giysilerine yapışmış ve onu merdivenlerden yukarı takip etmiş gibi. "Sadece sulama kabıydı," diyor. "Şimdi yatağa dön."

"Yakında," diye kabul ediyor. Ama bebeği yalnız bırakmak istemiyor ve bu yüzden onu uyumaya bırakıyor, başı koluna ağırca yaslanmışken, fırtınanın sesleri gecenin dakikalarını gündüze çevirirken ölçüyor.

Gordon, muayenehanede bulunan bir meslektaşıyla telefonda konuşuyor. Cora, önceki geceki hava durumu raporundaki uyarı eksikliğini, ardından iptal edilen randevuları ve personelin işe gelmemesini tartıştıklarını duyuyor. Tek eliyle kahvaltı hazırlıyor, diğer elini bebekle oyalarken, Maia'nın fırtına hasarı nedeniyle kapanan okulların isimlerinin okunduğu yerel bir radyo istasyonunu açmasına yardım ediyor. Maia, bilmediği ön seçimlerin tam ortasına geldiğinde, küçük, memnun bir gülümseme ve sessiz bir başparmağının havaya kalkmasıyla karşılaşıyor ve babası odaya girdiğinde bu başparmağı yana doğru düşüyor.

Yola çıkmadan önce bir dilim tost almak için elini uzatan Gordon, "Ailem Pazar günü geliyor. Bugün nüfus müdürlüğüne mutlaka uğrayın," diyor. Yan yana, sanki biri diğerini haklı çıkarıyormuş gibi söylenen iki cümle. "Ve ortak alanı kesmeyin," diye ekliyor. Teşhirciler, katiller ve bugün, sonrasında yine devrilebilecek ağaçlar.

Sokaklarındaki evlerin hepsi sıva sütunlu sahte bir ihtişam, düzgün, alçak çalılardan oluşan ön bahçeler, özdeş boş pencerelerden bakıyor. Dışarı adım attıklarında fırtınaya dair çok az kanıt var. Ama çıkmaz sokağın ötesinde, manzara, gün ışığında bir sinemadan çıkmış gibi aynı göz kırpan gerçek dışılığa sahip. Ağaçlar tuhaf açılarla eğilmiş. Yassılaşmış çit panelleri, arka bahçelere açık davetler bırakıyor. Döner bir çamaşır ipi kaldırımda çökmüş duruyor. Birkaç kapı ötede, bir adamın gömleği, omuzlarındaki mandallar hâlâ sıkışık bir şekilde, bir

ligustrum çalısına takılmış. Maia'nın gözleri etrafta dolaşıyor, kasabaları birdenbire bir fark bulma bulmacasına dönüşüyor.

Ortak alanın kenarında yürüyorlar, bebek arabasını düşmüş dalların etrafından dolaştırıyor, bir meşe ağacının çamur topaklarıyla sırılsıklam, kurtlu, uçsuz bucaksız kök yumrusuna bakmak için duruyorlar. Maia, altındaki çukurda çömeliyor. "Paltonu kirletmemeye dikkat et," diyor Cora. Onun sözleri. İçgüdüsel olarak Maia'yı uzanmaya, toprağın zengin, misk kokulu kokusunu içine çekmeye, kendini burnundan kuyruğuna kıvrılmış bir tilki yavrusu olarak hayal etmeye teşvik ediyor. Dokuz yaşında ve bunları yapmak istemeyecek kadar yaşlı olmanın eşiğinde.

Maia dışarı çıkıp paltosunu silkeliyor. Yolun kenarında, başı kesilmiş bir Belisha işaret fişeğinin kehribar küresinin durduğu yaya geçidinde, arabaların durmasını bekliyorlar. Maia bebek arabasına doğru bakıp, "O da babasının adını biliyorsa, neden senin adını ben de bilmiyorum?" diyor.

Cora, şoföre teşekkür etmek için elini kaldırıyor. "Ah, ama sen biliyorsun. Başka kimsenin bilmediği bir şey," diyor karşıya geçerken. "Maia anne demek. Eve vardığımızda sana bebek isimleri defterimde gösterebilirim."

"Gerçekten öyle mi?" Cora, kızının bu durumdan ne kadar mutlu olduğunu görünce şaşırıyor. "Öyleyse neden ona sadece Baba anlamına gelen bir şey söylemiyoruz?"

Cora, büyük kar kıyafetinin altından dolunay gibi görünen bebeğe bakıyor. Bir anlığına itmeyi bırakıp talk pudrası kokulu hava kozasına yaslanıyor. Gözleri onunkilerle buluşunca heyecanla titriyor, kundaklanmış uzuvları kutlamak için çılgınca dönüyor. O bir Gordon değil. Seni seviyorum diye göz kırpıyor, sonra doğruluyor. "Biliyor

musun, hangi isimlerin baba anlamına geldiğine baktım ve en beğendiğim Julian'dı, yani gökyüzü babası."

Cora için bu, uzun ve sorunlu bir dünya babaları silsilesini aşmak anlamına geliyordu ve bir süre Gordon'un üzerinde uzlaşabileceği bir isim olup olmadığını merak etmişti. Eğer baba anlamına geliyorsa, hâlâ ona bir övgüyse, bu da neredeyse aynı derecede iyi olurdu, değil mi? Ama bir akşam erkenden eve döndüğünde, isim defterini kanepede yüzü aşağı bakacak şekilde açmış, bir anlığına sayfaları taramıştı. Sadece kızların isimleri, unutma Cora. Gordon bizim oğlandı. Defteri kapatıp rafa geri koyduğunda, sohbet fikri de bir şekilde ortadan kalkmıştı.

“Julian’ı seviyorum” diyor Maia.

"Ben de. Peki ona ne isim verirdin?" diye soruyor Cora. "İstediğin herhangi bir şeyi seçebilseydin?"

"Şey," diyor ve Cora, kelimeyi uzatış biçiminden, bu ismi daha önce düşündüğünü anlıyor. "Çok normal bir isim değil ama Ayı'yı seviyorum."

"Ayı mı?" diye soruyor Cora gülümseyerek.

"Evet. Kulağa çok yumuşak, sevimli ve nazik geliyor," diyor Maia, sanki ellerinde tatlı bir şeyler ovuşturuyormuş gibi parmaklarını açıp kapatarak. "Ama aynı zamanda cesur ve güçlü."

Cora bebeğe bakıyor ve onun tüm bu şeyleri olduğunu hayal ediyor. Onun için de aynısını istiyor.

Şehre yaklaştıkça temizlik çalışmaları çoktan başladı. Motorlu testereli iki adam, devrilen ıhlamur ağaçlarını taşınabilir parçalara ayırdı ve kaldırımdaki ağaç çukurlarında sadece kırpılmış kütükler bıraktı.

Maia, selamı makine gürültüsünde kaybolan küçük sarışın bir kıza utangaç bir şekilde el sallıyor. Ve geçtikten sonra Cora'ya, "Bu Jasmine. Baleden," diyor.

"Ah, evet, ablası olan-"

"Sadler Swells. Ama bir sorum var," diyor Maia, Cora'nın düzeltmesine fırsat vermeden sohbete geri dönerek. Sanki yasak bir şey soracakmış gibi derin bir nefes alıyor ve sonra, "Ne önemi var ki? Babam için yani. Aynı isim meselesi," diyor.

Cora bunun önemli olduğunu söylemek istiyor çünkü bazen büyük adamlar içlerinde küçük hissederler. Çünkü bazı insanlar -Gordon'un babası gibi- kendilerini gelişmenin çok ötesinde sanarak hayatlarını sürdürürler ve çocuklarının ve çocuklarının çocuklarının hepsinin kendi adlarına yapılması gerektiğini düşünürler. Çünkü bazen önceki nesilleri memnun etme ihtiyaçları, gelecek nesilleri sevme ihtiyaçlarından daha büyüktür. Cora için bu, göğüs germe, kabilevi bir şey gibi gelir. Ama bunların hiçbirini Maia'ya söylemez. Zaten yeterince şey anlamıştır. Bir anlaşmazlığın ertesi sabahı, Cora ne kadar sessizce katlanmış olursa olsun, Maia onu mutfak lavabosunda bulur, dar kollarını beline dolar ve "Sevgili annem," der, yanağını Cora'nın sırtına yaslar. Böyle zamanlarda Cora acımayı, paylaşılan hüznü hisseder. Ve bir keresinde, birkaç dakika önce Maia'nın yüzünün olduğu yerde, elbisesinin arkasındaki kumaşın üzerindeki nemi.

"Gelenek bazı insanlar için önemlidir," diyor.

"Ama kendi ismine sahip olmak da öyle. Bazen? Belki baban bile kendi ismine sahip olmak isterdi."

Cora, Maia'nın omzuna kolunu dolamak için bebek arabasından elini çekiyor. "Akıllı kız."

Bunu doğru yapıp yapmadığını bir kez daha merak ediyor. Her şeyi, hepsini. Gordon'un bu geleneği sürdürmesinin doğru olup olmadığını. Belki de babasının ve babasının babasının gölgesinde yaşamayı kabul etmek, benzerliği sürdürmekten, onun için ağırlığını artırmaktan

başka bir şey değildi. Belki de çocuklarına farklı bir isim vermek bir kurtuluş olurdu. İlk başta değil, ama sonra.

Ve Maia. Kızına barışı korumanın doğru olanı yapmaktan daha önemli olduğunu öğretmiyor mu? Cora, Maia'nın, onu nesiller boyu baskıcı erkeklere bağlayacak bu ismi kardeşine vermeyi kabul ettiği için kendisi hakkında ne düşündüğünü merak ediyor. Ve Maia'nın isminin başlangıçta aralarında sessiz bir bağ olarak düşünülmüş olsa da, anlamını açığa vurmasının bir yük olabileceğini fark ediyor. Belki de farkında olmadan, çocuklarının kendi hayatlarını yaşaması asıl umuduyken, hayatlarının aynı yolu izlemeye mahkum olduğu mesajını veriyor.

1987

Ayı

Cora, harflerin oluşumunu izliyor; her biri, kayıt memurunun kaleminin ucundan çıkan sihirli ve sıra dışı bir şey gibi, sayfada hareket ediyormuş gibi beliriyor. Ayı Atkin. Ayı. Sadece dört harf, B-E-A-R, ama her biri yüklü geliyor, artık sadece ünsüz ve ünlü harfler değil. Cora'nın varlığında büyük bir -bu şey de ne?- sevinç, evet, işte bu, sevinç- dalgası dolaşıyor. Tüm vücudu baş döndüren bir mutluluk. Sandalyesinin yanında duran Maia'ya bakıyor ve yüzündeki şaşkınlığı görüyor.

Kayıt memuru Cora'ya sertifikayı uzatırken, Cora ona yirmi iki yıldır bu işi yaptığını ve daha önce hiç Ayı görmediğini söylüyor. Masanın üzerinden eğilip arabasına bakıyor. "Ama tam sana göre, değil mi?" Sonra Maia'ya, "Çok gururlu bir abla gibi görünüyorsun. Bu küçük Ayı'na iyi bak, olur mu?"

Ofisin dışında Maia'nın başı dönüyor. "Adımı seçtiğine inanamıyorum, sadece... ona benim adımı söyleyeceğini hiç düşünmemiştim!" Cora alnını öpüp zarfı çantasına koyarken Maia, Ayı'yı sokağa çıkarıyor.

Cora ilk başta kaldırımın üzerinde süzülüyormuş gibi hissediyor ve bir mağaza vitrinindeki yansımasını gördüğünde, sağlam ve ayakları yere basan bir şey olduğunu fark ederek şaşırıyor. Maia birkaç adım önde ama Cora onun gevezeliklerini duyuyor, yüzünü kardeşinin yüzüne yaklaştırmak için kapı kulpunun üzerinden eğilirken güzel sırtını izliyor ve sevinçten uçuyor. Bunun Maia'nın hayatında belirleyici bir an olacağını, kendisine bir ses verildiği ve ailesinin evliliğinin gölgesine uyması istenmediği bir an olacağını biliyor. Ama sonra, daha tepeye bile varmadan, yaptığı şeyin çetrefilli farkındalığıyla karşı karşıya kalıyor. Gordon, ismin Maia'nın seçimi olduğunu keşfederse... Gözlerini kırpıştırıyor ve bu düşünceyi aklından uzaklaştırmaya çalışıyor. Maia'ya asla zarar vermemişti. Ama belki de bunun nedeni Maia'nın iyi ve küçük olması ve kendisini yalnızca Cora'nın kendisine zarar vermeyeceğini hissettiği yerlerde göstermesi, onu her zaman geri çağırması, banyoya göndermesi veya ateşe çok yaklaştığını hissettiğinde ihtiyaç duymadığı bir şeyi almaya gitmesiydi.

Cora'nın sonbahar katmanlarının altında üstü nemlenmeye başlıyor. Hijyenik pedi bacaklarının arasında ağır bir yığına dönüşürken, alnında soğuk bir ter lekesi ve ensesinde karıncalanmalar oluşuyor. Sanki vücudunun her sıvı parçası kaçmaya çalışıyor. Kaçmaya çalışıyor.

Ne yaptı? Nasıl bu kadar aptal olabildi? Ve Ayı. Dokuz yaşında bir çocuğun seçimi olmadığı sürece -çünkü bunu asla bilemez- bu ismi nasıl açıklayabilir? Sanki onu küçük düşürmek için seçmiş gibi, aile geleneğinin, babasının onayının o kadar az şey ifade ettiğini, ihanetini sıradan bir şeyle bile sınırlamadığını söylemek için. Belki Julian gibi bir şey.

Maia'nın sözlerini tekrarlamayı, ona Ayı adında bir çocuğun hem yumuşak ve sevimli hem de cesur ve güçlü biri olacağını söylemeyi düşündü. Ama bu niteliklerde pek değer bulamayacağını biliyordu. Bunların onu daha da öfkelendireceğini. Peki ona nasıl söyleyecekti? Bu haberi hangi zaman veya mekan yumuşatabilirdi? Onu doğru ruh halinde yakalamak, en sevdiği yemeği pişirmek, bunların hiçbiri işe yaramayacaktı. Ve son zamanlarda, hamileliği boyunca ve bebekle geçirdiği ilk haftalarda ona gösterdiği iyi niyet, muayenehanesindeki tüm yeni annelere gösterdiği profesyonel ilgi... buna dayanamayacaktı. Ne düşünüyordu? Bunu değiştirmek zorunda kalacaktı. Nüfus dairesine geri dönüp özür dilemek zorunda kalacaktı. Çok geç olamazdı; mürekkep daha yeni kurumuştu. Bunun fırtınanın türbülansı olduğunu anlayacaktı; haftalarca süren bölük pörçük uykulardan sonra bütün gece uyanık kalmak. Normal bir zaman değildi. Ama Maia yaya geçidine ulaştığında, yüzü Cora'nın nadiren gördüğü bir şekilde açık bir şekilde döndü, normalde yüz hatlarını şekillendiren gerginlik bir anlığına dağıldı. "Anne-" Ve o isim, yıllardır ona böyle seslenmemişti, yerini çoktan Anne almıştı. "Teşekkür ederim Anne. Bu, başıma gelen en özel şeylerden biri."

Cora, ortak alanın kenarında yürürken saatine baktı. Gordon'un işten gelmesine beş saat vardı ki bu hem sonsuzluk gibi hem de yeterince uzun değildi. Bir çeşit plan yapmalıydı. Cora, Maia'nın bu gece yüzmesi gerektiğini yeni hatırlamıştı ve spor merkezinin açık olup olmayacağını merak ediyordu. Mehri, bebeği doğduğundan beri onu yanına almıştı. Tekrar sorabilir miydi, sadece bir hafta daha, zaten gidecek mi? Belki Maia'yı da eve çaya götürebilirdi; kızları birbirlerini çok iyi tanımıyorlardı ama yakınlarda oturuyorlardı ve aynı yaştaydılar; bu çok da

büyük bir yük olamazdı, değil mi? Maia'yı yediye kadar evden uzak tutabilirse, Gordon'un antrenmandan eve gelmesiyle Maia'nın geri dönmesi arasında ona yarım saat olacaktı.

İçeri girdiklerinde Cora uyuyan bebeği koridora park eder, Maia'ya atıştırmalık hazırlar ve ardından telefon görüşmesini yapar. Havuz kapalıdır. Fakat Mehri, Cora'nın istemesine bile gerek kalmadan Maia'yı Fern ile çaya davet eder. Ve bir an için bu ona biraz güven verir, sanki yapbozun bu küçük parçasının bu kadar düzgün bir şekilde yerine oturması, her şeyin yoluna girebileceğinin bir işaretiymiş gibi. Banyoya gider, nemli kıyafetlerini çamaşır sepetine yığar, iç çamaşırlarını değiştirir ve Bear ile ne yapacağını düşünürken çekmeceden temiz bir üst çıkarır. Ve tüm kaygısına rağmen, sanki adı hep Bear'mış gibi onu hiç zorlanmadan Bear olarak düşündüğünü fark eder. Sanki sadece içine girmeyi bekliyormuş ve şimdi sadece onun bunu gerçeğe dönüştürmesine, Gordon'a haberi vermesine ihtiyacı varmış gibi ve bu onu daha da motive eder.

Ayı'yı nasıl güvende tutabileceğini düşünüyor. Sütünü yaymayı düşünüyor, böylece saat altıda onu gevşek kollarla uyutabilecek ve uyanmadan Musa sepetine güvenle indirebilecek. Ama sonra ne olacak? Dolaba gidiyor, yerden ayakkabı kutularını kaldırmaya başlıyor, çekmeceli dolabın yanına, görünmeyecek şekilde istifliyor. Alan yeterince genişleyince elinin kenarıyla tozu silkeliyor, sonra küçük yatağı alıp dolaba yerleştirip sığıp sığmadığını kontrol ediyor. Yaptığı şeyin çılgınlığını görüyor. Bebeklerine zarar vermez, değil mi? Ama Cora'nın o anlık düşüncesizliği yüzünden Ayı'nın varlığı artık Gordon ve ailesi için kişisel bir hakaret. Neredeyse sesini duyabiliyor. Oğlum mu? Ayı mı? Aklını mı kaçırdın? Hayır, diye düşünüyor, sepetin

etrafındaki eşyaları yerlerine yerleştirirken, onu güvende tutmalı.

Kapalı kapılar arasındaki dar aralıktan parmağını aşağı doğru kaydırıyor ama içeri ne kadar hava girebileceğini kestiremiyor, bu yüzden tekrar açıyor, sepete giriyor ve kendini dolabın içine kapatıyor. Dikey bir ışık çizgisi var ve gözünü oraya diktiğinde yatak odasından bir kesit görüyor. Karanlığa gömülerek ayakta duruyor, kendi hayatının bu kesitini yeni bir açıdan inceliyor. Gordon'la paylaştığı yatak, çiçekli yorganı ailesinin seçtiği bir düğün hediyesi. İki adet komodin. Kendi tarafında sadece bir saat. Onun tarafında bir lamba, bir not defteri, bir kitap yığını. Bu alanda kendi benliğinden hiçbir iz olmadığını, fiziksel varlığından hiçbir iz olmadığını fark ediyor. Gerçekten, sadece odanın sessizliğinin üzerinde asılı kaldığı hissi var.

Ayı'nın bebek arabasında kıpırdanmaya başladığının boğuk sesini duyuyor, ancak dolap kapılarını açmadan önce Maia'nın ona doğru geldiğini duyuyor; sesi onu yatıştırıyor, ağlamaktan vazgeçirmeye çalışıyor. Cora, onun kar tulumunun fermuarını açıp sıcak vücudunu dikkatlice çıkardığını hayal ediyor ve artık onları duyamayınca, Maia'nın onu oturma odasına götürmüş olması gerektiğine karar veriyor. Cora, kendi hayatından geçici olarak çıkıp duraklat tuşuna basmış gibi hissederek bir süre daha dolapta kalıyor.

Saat altı buçukta Cora, Gordon'un kilide taktığı anahtarı duyar. Kusmuş olabileceğini düşünür. Koridora doğru ilerler, Gordon onu karşılar, yanağından öper ve ceketini uzatır. Kumaşı asmadan önce parmaklarını kumaşın sıcak dokusunda gezdirir; her şeyi yavaşlatmak, bu elle tutulur

şeyleri hissetmek, zihnini nereye odaklayacağını seçebileceği anların tadını çıkarmak ister.

Onu mutfağa kadar takip eder ve bütün gün içinde taşıdığı gerginliği daha fazla taşıyamaz hale gelerek, "Gordon, bir şey yaptım," diye patladığını duyar.

Sonra dönüp tezgaha yaslanıyor, gözlerini ondan ayırmıyor ve kadın onun sormayacağını, bakışlarını kaçırmasına yardım etmeyeceğini biliyor. Kravatını gevşetiyor, bakışlarını kaçırmıyor. Ve kadın konuştuğunda, kendini onun gibi duyuyor: acınası, zayıf.

"İstediğin gibi doğum kaydını yaptırmaya gittim ve ben... Umarım aldırmazsın ama ona başka bir isim taktım. Gordon değil. Biliyor musun, ona asla o ismi takmak istemedim ve ben... ben..."

Duruyor çünkü adam gözünü bile kırpmamış; gözleri yüzünden ayrılmamış. Ve bu kısım, yükseklik korkusu olan biri gibi, merdivenin tepesinde, düşeceğinden o kadar emin ki, atlayıp bir an önce atlatma dürtüsüyle karşı karşıya. Ayağa kalkıp tekmelemesine izin vermemek, kaçınılmazlığından kaçmaya bile çalışmamak, sadece boyun eğmek için tüm gücünü kullanıyor çünkü bu beklenti, geleceğini bildiği şeyi sadece geciktiriyor. Ama sonra yatak odası dolabındaki Ayı'yı ve Mehri'nin mutfağında akşam yemeği yiyen Maia'yı düşünüyor ve doğruluyor: "Ona Ayı adını verdim."

Adam gülümsüyor ve kadın tavrının değiştiğini, başını salladığını, bir içeceğe uzandığını görüyor. Kadın adamın kendisine inanmadığını anlıyor. "Hayır," diyor, "hayır, gerçek bu." Ve iki yemek kitabının arasına sakladığı zarfı çıkarıyor. Adam daha sonra, bir eli hala su filtresinin üzerindeyken sertifikayı incelerken dönüyor. Gerektiğinden daha uzun süre bakıyor ve kadın kağıdı ona uzatmaya devam ederken eli titremeye başlıyor, saniyeler geçtikçe

duyulabilir bir titreme sesi duyuluyor. Adam yukarı bakıyor ve bakışlarını ondan ayırmadan, sürahiyi sertçe düşürüyor, öyle ki mutfak fayanslarına çarpıyor. Kadın çoraplarına su sızdığını hissediyor ve ayakkabı giymeyi akıl etmesi gerektiğini biliyor.

Elini uzatıp başının tepesine yakın bir tutam saçını yakalayıp geriye doğru çekiyor, yüzü onunkinden sadece birkaç santim yukarıda. Bir an kafası karışıyor, adamın onu öpeceğini düşünüyor ama adam bunun yerine başını buzdolabının kenarına fırlatıyor.

Kendine yapmayacağına söz vermiş olmasına rağmen, şaşkınlıkla haykırdı, sonra hemen ağzını kapattı, Bear'ı uyandırma riskine girmek istemiyordu. Onun varlığını Gordon'un düşüncelerine çekmemeliydi.

"Sen benim karımsın," diye tısladı. "Senden benim için bir şey yapmanı istedim," -başını bir kez daha buzdolabına çarptı- "ve yapamadın. Sadece bir" -güm-"kahretsin"-güm-"şey."

İçindeki bir ses, Bear'ın daha yeni başladığını fark ediyor; beyninin, kafatasının ve etin metale sürtünmesini ancak bu kadar çok hissedebileceğini, ancak o zaman hissedebileceğini söylüyor. Böylece Bear'ı rahatsız etmeme isteğini bastırıyor ve daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yapıyor: yardım çığlıkları atıyor. Sadece bir kez değil, defalarca, kilerdeki küçük pencerenin açık olduğunu, kapının aralık olduğunu, çıkmaz sokaktaki birinin duymamasının imkansız olduğunu bilerek. Bear ağzını kapattığında, dişlerini elinin yan tarafına sertçe bastırıyor, etine ve tel tel tüylerine gömülüyor. Bear şaşkınlıkla geri çekiliyor. Ama bu sadece bir anlık rahatlama, çünkü artık aralarında birkaç adım var ve Bear bunu bir koşu aracı olarak kullanacağını, saldırmak üzere olduğunu anlıyor.

Yanlara doğru sıçradı ve ebenin özenle attığı dikişlerin patladığını hissetti. Ama acı yoktu, sadece bir adrenalin dalgası, ebe onu oturma odasına kadar kovalarken. Saçlarını tekrar yakaladı ama kadın irkilerek kurtuldu, saç derisinde beyaz bir sıcaklık karıncalanması oldu.

Adam hamle yapıp onu yere çekiyor ve Maia ne cam kırılma sesini ne de ön kapının açılışını duymamış olsa da odada onlarla birlikte biri var. İki kapı aşağıda oturan, birkaç ay önce taşınan adam; Maia'nın okuldan yarı yolda Maia'yla buluşmak için yola çıktığı öğleden sonraları parktan köpeğiyle dönerken bazen gördüğü adam; hamile karnına gülümseyen ve bir gün ördekler birbirlerinin yanından geçerken havanın ördekler için güzel olduğunu söyleyen adam. Bu adam, Gordon'u ondan çekiyor ve bir an için bunun bir tür son olduğu, bundan sonra ne olursa olsun gerginliğin azalacağı hissediliyor. Ama sonra Gordon, "Evimde ne halt ediyorsun?" diye bağırırken adamın köpeği ayak bileklerine doğru havlıyor, tasması sehpanın bacaklarına dolanmış. Adam ellerini havaya kaldırıyor, sanki sorun istemiyorum, kavga etmek istemiyorum der gibi, Gordon avuçlarını göğsüne bastırıyor ve sonra öyle bir kuvvetle itiyor ki, Cora adamın geriye doğru düşüp verandadaki kapının camlarını kırmasını izleyebiliyor sadece.

Daha sonra, ve illa bu sırayla olmasa da, genç, belki yirmi iki yaşında bile olmayan bir polis memuru, telefonun yanında yazılı bulduğu Mehri'nin numarasının rakamlarını çevirecek ve Maia'nın geceyi orada geçirmesini ayarlayacak. Sonra yukarı çıkıp dolaptan Ayı'yı alacak ve Cora, bebeği nasıl tam olarak nasıl oynatacağını ve

ağlamaları ara sıra titrek iç çekişlere dönüşene kadar sırtını nasıl sıvazlayacağını merak edecek. Ama sormayı akıl edemeyecek çünkü kelimeler kafasından kaybolmuş; düşünceyle ses arasındaki yol geçici olarak kopmuş. Sağ kulağını eliyle kapatıp kafasının içindeki çınlamayı susturmaya çalışacak, neden orada olduğunu veya kırk beş dakika önce mutfaktaki sahneyle bir ilgisi olduğunu idrak edemeden. Dışarıdaki ambulans uzaklaşırken oturma odasının duvarlarından yanıp sönen mavi ışıkların kaydığını fark edecek. Yaşlı bir polis memurunun Gordon'un ellerini arkasından kelepçelediğini izleyecek ve adamın sözlerini duyamasa da onun bir hasta olduğunu, tavırlarında bu role seçilmekten rahatsız olduğunu anlatan bir şey olduğunu anlayacak; belki de kendi annesinin ölümünü yöneten, karısının depresyonunu teşhis eden, adamın prostatının büyüdüğünü hissederken "Endişelenme, her şeyi daha önce gördüm" diyen adamı uzaklaştıracak. Çünkü Gordon hastaları tarafından sevilen bir adam. Cerrah babasının pratisyen hekimlik hakkında ne düşündüğü önemli değil, o iyi bir doktor. Genç polis memuru eşyalarını toplarken, Cora başını sallayıp sandalyenin arkasını işaret edecek, anahtarlarının orada olup olmadığını kontrol etmek için elini çantasının önüne sokacak. Koridorda onları duyduğunda ikinci bir sağlık görevlisi grubuna liderlik etmek için odadan bir anlığına ayrılacak. Ve onlar gülümseyecek ve ona öyle şefkatli bir nezaketle davranacaklar ki Cora bunun -her şeyden önce- onu kırabileceğini hissedecek. Doktorun dudaklarına bakıyor, kelimeleri çözemiyor ama sıcaklığını hissediyor, gözlerini Cora'nınkilerden ayırmadığını, daha genç meslektaşının endişeli bakışlarına karşılık vermediğini fark ediyor. Çoğu genç olan tüm bu insanlar, akşamlarının dehşetine, hayatlarının karmaşasına sürüklenmişler; bu karmaşa,

onları bu ana getirmek için yıl yıl, ay ay, hafta hafta, gün gün, saat saat gelişiyor.

Julian

Sonrasında Cora, neden böyle söylediğini tam olarak bilmiyor, sadece söylediğini ve doğru hissettiğini biliyor. Şimdi, bu bebek arabasında yatarken - Julian, gök babası, uhrevi, yüce - Cora, yıllardır olmadığı kadar köklü hissediyor kendini. Sanki ayakları yere sağlam basıyormuş gibi, çocuklarının hayatlarının iki uçurtma ipini avucunda güvenle tutuyor.

Yürürken adımlarında yeni bir kesinlik, kaslarının uzamasının ve kasılmasının farkındalığı var. Sanki içinde bir şey uyanmış gibi. Sıradanlığın içinden geçmek için düşünmeden dönüyor, ancak Maia durduğunda fark ediyor. Ama babası... Annesi ondan başka bir dünyaya adım atmasını istiyormuş gibi, yerden yüksekte duran eğitimli bir ayak.

"Sorun yok," diyor Cora. "Ana yoldan ayrılmayacağız. Hemen yanında neredeyse hiç büyük ağaç yok ve bakılacak çok şey olacak." Maia'nın yüzünde şaşkınlık beliriyor, ama

sonra ayağı kayıyor ve sessizce yeni manzarayı keşfetmeye başlıyor.

Cora, Maia'nın hareket özgürlüğünün kısıtlanmasını hiç istememişti, ancak yıllar önce bir bale dansçısı olarak kendi bedeninin nasıl canlı, tetikte, müziğe uyumlu olduğunu, partnerinin tutuşunun niteliğiyle en ufak bir duygu kıpırtısını -bir gerginliği, bir tereddüdü- sezebildiğini hatırlıyordu. Ve şimdi, etrafındaki şeylerdeki kinetik enerjinin farkında olarak aynı yüksek duyarlılığı deneyimliyordu. Rüzgârlı arazinin üzerinden geçerken bebek arabasının tekerleklerinin sarsıntısını ve dönüşünü fark ediyordu. Kumtaşı kayalarına nüfuz eden nemli havanın kokusunu. Ekim ayının ışığı kriket çadırının beyazını parlaklaştırdığında göz bebeklerinin nasıl tepki verdiğini. Maia'nın ayak seslerinin boğukluğunu ve ilerideki toprak yolda yürürken dalların yassılaşmasını nasıl algıladığını. Zemini hisset, beş yaşından beri her öğretmen ona seslenmişti; sesli harfler, bir kilise salonunun, bir toplum merkezinin, bir stüdyonun duvarlarında yankılanan piyano müziğine karışıyordu. Ve şimdi, bunca yıl sonra, zemini tekrar hissediyor. Her şeyini hissediyor. Zeminin kavrayışını, desteğini tanıyor ve zeminin -bu toprağın- onu yakaladığını biliyor. Onu karşılamak için fark edilmeden yükseldiğini ve düşerse onu yakalayacağını biliyor, çünkü doğru olanı yapmıştı.

Cora, ışığın açık unutulması veya bir esnafla konuşma şeklinin fazla dostça olduğunun çok geç farkına varılmasıyla gelen ani patlamalara alışkındı. Gordon'un öfkesine kibrit çakmamaya çalışarak yaşıyordu ama yine de etrafa benzin döküyor, cilalamayı unuttuğu ayakkabılarının üzerine damlatıyor, zamanında yıkamadığı bir gömleğin üzerine sıçratıyordu. Bir şeyden diğerine koşturuyor, kıvılcım çıkarabilecek her şeye bakıyor ama her zaman

arkasında, görüş alanının dışında, aklına gelmeyen bir şey oluyordu. Ama bugün farklıydı. Nasıl ortaya çıkacağını, koşullarının ne olacağını, nasıl sunulacağını seçebiliyordu. Ve korkusuz hissediyordu. Evet, Gordon öfkelenebilirdi - öfkelenecekti - ama bu sefer sonuçları anlamsız olmayacaktı. İstediğini elde edecekti: oğlunun kendi adıyla büyümesi.

Maia geriye çekilip onunla aynı tempoya girdiğinde, alçak, telaşlı bir sesle, düzensiz ton değişiklikleriyle dolu bir mırıldanma sesi çıkarıyor. Cora bebek arabasından elini alıp Maia'nın eldivenli avucunu sıkıyor. "Endişelenmene gerek yok. Bir süre sinirli olabilir ama zamanla atlatacaktır."

"Ama içeri girmeden önce söylediklerim yüzünden olduğunu söyledin. Hepsi benim hatam olacak."

"Hayır, ilham kaynağım olduğunu söyledim. Arada bir fark var. Van Gogh bana resim yapmam için ilham vermiş olabilir, ama ayçiçeklerim sarı Chupa Chups kavanozuna benzediğinde bu onun suçu olduğu anlamına gelmez, değil mi? Herkesin kendi ismine sahip olmasının ne kadar önemli olduğunu hatırlattın, ama ona farklı bir isim vermek tamamen benim kararımdı."

“Ayçiçekleri asla Chupa Chups’a benzemez.”

"Bunu bilmiyorsun; benimkini görmedin. Ama dinle, Julian bugün çok önceden seçtiğim bir isimdi, yani fikir çoktan aklımdan geçmiş olmalı. Ve ona bak," diyor, bebek arabasına doğru başını sallayarak, "sana bir Julian gibi görünmüyor mu? Başka hiçbir şey olamazdı. Onu bir Gordon olarak hayal edebiliyor musun? Gerçekten mi?" Maia, kısık ve gergin bir kahkaha attı. Sanki gerçekten annesi olup olmadığını kontrol etmek ister gibi yanlara baktı. "Ona söylediğimde orada olmana bile gerek yok ama bu geceyi nasıl özel kılacağımızı düşünelim."

"Ne pişireceksin? Belki lazanya?" diye sorar Maia ve Cora bir kez daha doğru olanı yaptığını anlar çünkü hiçbir çocuk, ebeveyninin yanında o kadar uyum sağlamalı ki, ebeveyni en sevmediği yemeği önersin.

Maia daha küçükken, Cora bir öğle yemeği vakti, sadece ikisi varken bir penne yaprağı kesmişti. "Bak, bir korsan rulosuna benziyor," demişti, "açıldığında tamamen düzleşiyor. Lazanya yaprağı da bundan ibaret."

Ama Maia dudaklarını büzmüştü. "Düz makarnanın tadı farklı. Daha çiğnenebilir ve yağlı."

Cora, Maia'nın tabağından bir penne tüpü almıştı. "Belki de haklısın," demişti, penneyi ısırırken. "Muhtemelen aynı değillerdir."

Ama yine de, bir sonraki lazanya yediklerinde, tabağı masaya koyduğunda ve Gordon onu en sevdiği yemek ilan ettiğinde, Cora ve Maia bir anlığına -istemeden- göz göze gelmişlerdi ve Maia bakışlarını kaçırıp, "Evet, güzel sos," demişti ve onun iyiliği Cora'nın yüreğini burmuştu.

Maia, bir odadaki gizli akımlara her zaman uyum sağlamış gibi görünüyordu. Cora bunu, sanki biri tişörtünün omuz dikişlerinin altına dar çubuklar yerleştirmiş gibi, küçük bedeninin katı duruşunda görüyordu. Gözlerinin aralarında gidip gelişinde, etkileşimlerini izlerken, bir ittifaka işaret edebilecek her şeyden kaçınmaya özen göstermesinde görüyordu. Maia'nın, Cora'nın suçlanabileceği bir dökülmeyi temizlemek için mutfak havlusuna koşmasında. Kırıntıları toplamak için bir ekmek çubuğunun altına tuttuğu tabağıyla televizyon izlemesinde görüyordu.

Bir gün Cora, Maia için okula bir şey götürmüştü - unutulmuş bir şey, paketlenmiş bir öğle yemeği ya da spor çantası- ve resepsiyonist, "Eğer sakıncası yoksa, zamanında almasını sağlamak için siz en iyisi aşağıya götürün,"

demişti. Cora boş ders zamanı koridorlarında yürümüş, doğru sınıfa ulaştığında, cam panelden içeri bakmış, kapıyı açmak üzereyken durmuştu. Çünkü bir kız vardı. Yanında oturan arkadaşına bir şey söylemek için işine ara vermişti ve bu ikisini de güldürmüştü. Ve bir an için Cora kızını tanıyamamıştı. Ama tanımış olsa bile, iki Maia yine de tam olarak aynı hizaya gelmemişti. Bu Maia'nın kahkahası ta gözlerine kadar ulaşıyordu, gülümsemesi bildiğinden biraz daha geniş ve rahattı.

Maia, izlendiğinin farkındaymış gibi yukarı bakmış, Cora unutulmuş eşyayı bardağa kaldırırken gülümseyip başparmağını kaldırmıştı. Ama tanık olduğu Maia çoktan kaybolmuştu. Eve dönerken Cora, ne kadar izole bir şekilde var olabileceğini hayal etmiş olursa olsun, kızının zihninde sadece sıcak, destekleyici ve cesaretlendirici bir Anne olarak var olabileceğinin farkına vardığında, özünde derin bir boşluk hissetmişti. Gordon'la birlikte, ayrılmaz iki parçaydılar. Farklı rolleri ne olursa olsun, Cora da aynı derecede bir engeldi; korunması ve endişelenilmesi gereken bir şeydi. Tıpkı Gordon'un da dikkat edilmesi ve korkulması gereken bir varlık olması gibi.

Maia evde renkli kağıtlardan yıldızlar ve aylar kesip sarı kurdeleyle birbirine bağlıyor. Julian koridorda bebek arabasında uyurken mutfakta sebze doğrayan Cora'ya, "Bunları tabaklarımıza koyabiliriz," diyor. Cora gülümsüyor ve neredeyse iyimser hissediyor. Yanılmadığını ve Gordon'u da aynı şekilde düşünmeye yönlendirmenin bir yolunu bulacağını umuyor.

Cora, fırtınadan sonra yüzmenin devam edip etmeyeceğini yüksek sesle merak ediyor. "Umarım etmez,"

diyor Maia, yüzünü buruşturarak.

Cora, Maia'nın soyunma odasında hâlâ ıslak olan bedenine kıyafetlerini giyip, sonra nemli saçlarıyla soğuk gece havasına çıktığını hayal ediyor. "Muhtemelen haklısın, havuzun bugün açık olacağını sanmıyorum."

Öğleden sonra geç saatlerde Cora, Julian'ı zıplayan sandalyesine oturtup mutfak masasının ortasına yerleştiriyor ve lazanya tabağına makarna ve beşamel sos katmanları yerleştirirken onunla konuşabiliyor. Ara sıra ona bakıp Julian, sonra da gök baba diye düşünüyor. Ve bunlar güçlü, tılsımlı kelimeler gibi geliyor.

"Yeni ismini beğendin mi Jules?" diye soruyor Maia.

"Jules," diyor Cora, kelimenin ağzında nasıl durduğunu ilk kez sınayarak. "Kısaltıldığında nasıl duyulacağını hiç düşünmemiştim. Hoş. Ama babama söyleyene kadar adını söylememeye dikkat et, tamam mı?"

Saat altı buçukta, Gordon'un anahtarının kilide girdiğini duyuyor, onu koridorda ceketini asarken hayal ediyor. Topuklarını ilk pozisyona çekerken, "Yerden tut," diyor kendi kendine. "Lazanya! Kapıyı açtığım anda kokusunu alabiliyordum," diye seslendiğinde sesindeki onayı duyabiliyor. Mutfağa doğru giderken yemek masasının yanından geçerken, "Süslemeler de. Aferin Maia," diyor. Ama sonra, "Hadi Cora, fedaiyi buraya koymak güvenli değil," diyor. Bebeği uyandırmamak için yavaşça indiriyor. "Sanki sana muayenehaneden yeterince korku hikayesi anlatmamışım gibi. Düşünmeye çalış."

Cora özür diler, ardından Maia'dan masayı kurmasını ister.

Maia oturma odasından gelip çekmeceden çatal bıçak topluyor. Cora, Gordon'un ses tonundaki değişiklikten dolayı telaşlandığını göz ucuyla görebiliyor. Ama daha lafa dalmadan çatal bıçak takımı yere düşüyor ve Julian, titreyen elleriyle etrafındaki havayı kavrayarak, uykusunda kaşlarını çatarak irkiliyor. Cora bir an donup kalıyor. Ağlama, lütfen ağlama. Julian, göklerin babası, yere sağlam basıyor, diye düşünüyor. Ve mucizevi bir şekilde, kaş çatması kayboluyor ve birkaç dakika sonra yüzü eski haline dönüyor, tekrar uykuya dalıyor.

"Kelebek parmaklar," diyor Gordon, Maia'ya ve Cora bir anlığına sessizce teşekkür etmek için yemek kitaplarına dönüyor; Prue Leith ve Mary Berry'nin sırtları, aralarındaki doğum belgesinin baskısıyla neredeyse titriyor gibi görünüyor. Lütfen bunu kabul et Mary, diye yalvarıyor Cora içinden. Kabarık beze kremalı, sivri uçları eşit şekilde kavrulmuş limonlu turtayı hayal ediyor ve görüntüyü yeterince mükemmel hale getirebilirse her şeyin yoluna gireceğine inanıyor. Rastgele şeylere duyduğu bu güvene şaşırıyor - nemli kumtaşı kokusu, iyi pişirilmiş bir puding görüntüsü - ama başka ne var ki?

Cora, avuçlarının altında kaskatı kesilmiş küçük, endişeli bedenine teselli vermek umuduyla Maia'nın iki omzuna da birer el koyuyor. Belki de Mehri'yi arayıp yüzmenin açık olup olmadığını sormalıydı. "Masa için endişelenme. Ben yapabilirim," diyor.

Akşam yemeğinde uygulamadan, Gordon'un depresyon hastalarını evden çıkamayanlara reçetelerini ulaştırmak için gönüllü olarak çalışmaya ikna etmek üzere pilot olarak yürüttüğü yeni bir programdan bahsediyorlar. Ama sonra şu soru geliyor: "Doğumu kaydettiniz mi?"

"Hımm," diyor Cora. Ağzının ortasında, söyleyecek daha çok şeyi olduğunu göstermek için elini kaldırıyor.

Çiğnemeyi bitirip yutuyor. "Bundan bahsedecektim. Özel bir şey yapmak istiyordum. Bu bir kutlama. Aslında senin için. Ama, şey, isimlere bakıyordum ve fark ettim ki Julian-" Gordon bıçağını ve çatalını bıraktığı için bir an duruyor. "Şey, Julian'ın baba anlamına geldiğini fark ettim. Gordon'un soyadının olduğunu biliyorum ama seni onurlandıran daha kişisel bir şey fikrini sevdim. Sadece seni. Yani, şey, umarım aldırmazsın ama kaydettiğim isim bu."

Oda sessiz.

"Sen... Ona Julian mı dedin? Gordon değil mi?" diye soruyor Gordon ve söylediklerini anlamakta zorlandığını görebiliyor. Boşluğu kelimelerle doldurmak istiyor ama aklına hiçbir şey gelmiyor, bu yüzden başını sallıyor. Sonra sanki soruyu iki kez sormuş gibi tekrar başını sallıyor. "Ne-"

Ama sonra Maia onun sözünü kesiyor, neşeli bir şekilde, kendinden emin bir şekilde, sanki bunu her zaman yapıyormuş gibi, sanki babasının sözünü kesmeye alışkınmış gibi. "Tabağındaki ay ve yıldızlar bunun için var," diyor. "Julian gökyüzünü kastediyor baba. Ayları kağıt ağırlığının etrafına çizdim ve yıldızları bana gösterdiğin gibi yaptım: iki üçgen. Sonra sildim ama arkadaki çizgileri hala biraz görebiliyorsun. Ters çevir," diyor. Ve yerinden kalkıp yanına gidiyor, şekiller zincirini kaldırıyor. "Bak," diyor, parmağıyla belli belirsiz kalem çizgilerini takip ederek. "Beğendin mi? Adını? Anlamını?"

"Julian," diyor.

"Baba," diye tekrar çeviriyor Maia.

Ve Cora, kızının ne yapması gerektiğini öğrendiğini fark ediyor. Nasıl yatıştıracağını, nasıl sakinleştireceğini. Sadece izleyerek, bu role ilk adım attığı andan itibaren, zaten başardığını. Cora, eğer durmazsa, bu düzenin

sonsuza dek tekrarlanacağını, her neslin kaderinin aynı yolda ilerleyeceğini düşünüyor.

Ve ne kadar imkansız görünse de -nereye gidecekleri, parayı nasıl bulacağı, kimin ona inanacağı, çocukları ondan nasıl alacağı gibi aşılmaz engeller- bir düğme devreye giriyor. Cora bir plan yapması gerektiğini biliyor.

"Beğendin mi?" diye soruyor Maia tekrar.

Gordon gülümser ve "Söyle bakalım Abla, bu senin akıllıca fikrin miydi? Yoksa annenin mi?" der.

"Çoğunlukla annemin," diyor Maia tekrar masaya otururken, "ama ben de onu seviyorum."

Sadece çatal bıçakların tabaklardaki sürtünme sesi var. Julian'ın ayaklarının dibindeki zıplama koltuğunda uyurken çıkardığı hafif nefes. Ve sonra, babasının sessizliği çok uzun sürdüğünde Maia'nın kesik kesik mırıldanmasının bir kuruşluk kaybı. Cora onun için yıkılıyor. Yutkunmaya çalışırken boğazının kapandığını hissediyor ve boğuluyormuş gibi hissediyor, bu yüzden Gordon -yavaşça, özenle, her zamanki titizliğiyle- her lokmayı çiğnerken, çatal uçlarında dengede tutarak yemek yiyormuş gibi yapıyor, tabağı hâlâ hiçbir şey söylemeden temizlenene kadar. Oda, fazla gerilmiş bir keman teli. Tek soru, ne zaman kopacağı.

Gordon sonunda Maia'ya, "Git kendine bir banyo hazırla," diyor. Cora, Maia'nın onlara bakamadan göz kırptığını, bıçağıyla çatalının uçlarını tabağında birbirine değdirdiğini, sandalyesini itip odadan çıktığını görüyor. Cora, onun küçük çubuk-çubuk omuzlarına sarılmak istiyor.

Gordon ayağa kalkıyor ve Cora dönüp bakmasa da, sandalyesinin arkasında onu hissedebiliyor. Avucunun içini hafifçe başının arkasına bastırdığını hissediyor. Bekliyor. Ancak yukarıdan gelen boruların sesini duyduklarında, küvet suyu akmaya başladığında, yüzünü yenmemiş

lazanyaya bastırıyor; tabak burnuna sertçe değiyor, sos kirpiklerini kaplıyor, yanaklarına yapışmış saç telleri var.

Sözleri sessiz ama netti. "Nesiller boyu süren bir isim ve gerçekten aldırmayacağımı mı düşündün?" Gülüyor, bir akşam yemeği kahkahası, arkadaşlarına yakışır bir kahkaha. Sonra saçlarını kaldıraç gibi kullanarak yüzünü tabaktan çekiyor. Kadın, içgüdüsel olarak yemeği silmek için hareket eden ellerini durduruyor ve bunun yerine kucağına koyuyor. Başını dik tutuyor. Göz kırpıyor. "Bunu kaçırmayacağım," diyor. "Anlaşıldı mı?"

Başını hafifçe eğerek başını sallıyor ve kendi kendine bunun son olacağını söylüyor. Bir daha asla hazırladığı yemeğin yüzünden aşağı akmasına izin vermeyeceğini. Kızının bu adamı yatıştırmaya çalışmasını bir daha asla izlemeyeceğini. Oğullarının adını değiştirmeyeceğini. Her şey - her şey - çoktan değişmişti. Omurgası dik, boynu uzun, ayakları halıya sağlam basmış bir şekilde oturuyor. Yeri hissediyor ve hâlâ, şimdi bile, onu ele geçiriyor.

"Hadi yemeğini ye," diyor Gordon ve saçlarını sertçe çekiyor.

Odadan çıkıp merdivenleri tırmanırken onu bekliyor. Ve evin seslerinden, kazan tıkırtısından, radyatörün sessiz tıslamasından başka bir şey duymadığında, bir peçeteye uzanıp sosu teninden hızlı ve kararlı hareketlerle siliyor. Aşağı bakıyor ve Julian'ın kocaman, mavi, berrak gözlerinin kendisine dikildiğini görüyor. Sanki her şeye tanık olmuş ve açıklanamaz bir şekilde korkmuyormuş gibi. Ama aksine, ona inanıyor. Julian, gökyüzü babası, diye düşünüyor, yukarıdakini aşacağını bilerek.

Gordon

Nüfus müdürlüğünden dönerken, sanki bir bulut çökmüş gibiydi. Cora bebeğe baktı ve bir şey kırdığını hissetti. Bir saatten kısa bir süre önce, ters yönde yürürken, küçük bedeni umut ve olasılıkla dolu görünüyordu. Ama şimdi, bu lekelenmişti. Daha önce sadece şeftali rengi yanaklarını ve mavi damarlı göz kapaklarının narinliğini görürken, şimdi kırmızı akan bir çene ve papalık yargısıyla büzülmüş dudaklar görüyordu. Gordon'un talimatlarını reddedebilir, nüfus müdürlüğüne başka bir isim söyleyebilirdi. Julian. Hatta Ayı bile. Ama yapmadı. Ve asıl kızgınlığı kendine, kocasına olsa da, nedense bunu bebek arabasında yatan bu yeni doğmuş bebeğe bırakmak daha kolay görünüyordu.

Maia, kilise duvarı boyunca yürümek için öne koştu, relevé pozisyonuna yükseldi, sol bacağını uzattı, denge için kollarını açtı, sonbahar katmanlarının yoğunluğu hareketlerindeki zarafeti gizliyordu. Cora konuşmak

zorunda olmadığı için rahatlamıştı. Eve vardıklarında üşümüş ve yorgundu. Bebeği koridorda uyurken bırakıp paltosunu çıkarmadan yatağa girdi. Maia'nın merdivenlerden bebeğin uyandığını söylemesiyle ne kadar zaman geçtiğini anlamamıştı ama bir dakika daha yatağın kenarında oturup bebeğin ağlamasını dinledi ve ayağa kalkmak için enerji toplamaya çalıştı. Ancak Maia tekrar seslendiğinde kendini hareket etmeye zorladı.

Alt katta, onu kar tulumundan kurtardıktan sonra Cora kanepeye çöküyor, kazağını kaldırıyor ve... duruyor. İğreniyor. Sanki bundan daha tuhaf bir şey olamazmış gibi. Bebek, kendi beslenme yolunu bulana kadar öfkeyle başını göğsüne vuruyor ve Cora, bebek beslenirken başını çevirip duvara bakıyor.

Birkaç gün sonra, Cora ve Gordon yatmadan önce dişlerini fırçalarken, eğilip macunu tükürüyor ve sonra diyor ki, "Acaba mama satın alacak param olabilir mi?"

Cevap vermeyince, kadın başını kaldırıp aynada göz göze geliyorlar. Adam, fırçasını dikkatlice, her seferinde bir dişini hareket ettirerek hareket ettirmeye devam ediyor. Diş etleri bozulmamış bir şekilde, bu kadar özenle dişlerini fırçalayan birini hiç görmemişti. Zamanın bu duraklamasına tutsak görünmek istemeyerek bakışlarını kaçırıyor ve yüzünü daha önce temizlememiş gibi davranarak banyo dolabının kendi tarafını açıyor. Bir pamuğa yumuşak pembe bir losyon damlatıyor.

Çalkalayıp tükürüyor, çalkalayıp tükürüyor ve ancak o zaman "Neden?" diyor. Odanın havasını çalan bir kelime, bir soru.

"Ah, bilmiyorum. Bu sefer pek beceremiyorum," diyor, rahat görünmeye çalışarak.

"Devam edemiyor musun?" Sanki anlaşılmazmış gibi sözlerini tekrarlıyor.

Belki de, Maia'yla doğal hissettiriyordu ama bu sefer farklı hissettiriyor, deseydi. Bunu hiç hastalarınızdan duydunuz mu? O zaman, o dikkatli, doktorvari tavrıyla dinleyebilir, onunla konuşabilir, sonra da formül mama fikrine kendisi varabilirdi. Ama Maia bunu yapmadı.

"Yani pes mi etmek istiyorsun?" Aynada ona bakıyordu. "Bu zamanın ne kadar önemli olduğunu bilmiyor musun? Besinler ve antikorlar? Sadece bu hafta veya bu ay değil. Hayatının geri kalanıyla ilgili; kardiyovasküler hastalıklardan, diyabetten, her şeyden korunmak için. Ama bunun yerine oğlumuza bir teneke kutudan insan yapımı çöp mü vermek istiyorsun? Çocuklarımıza annelik etmenden başka senden başka ne istiyorum ki? Ama bu çok fazla?" dedi. Pamuklu pedi elinden alıp yarı açık ağzına tıkıyor. "Öyle olmayacak Cora. Sen rahatça devam edebilirsin."

Odadan çıkıyor ve kadın bir an öylece duruyor, dilsiz.

Cora pedi çıkarıyor, parmağını yanağının içine sokuyor, dilinden ve damağından dökülen lifleri süpürürken öğürmemeye çalışıyor. Sonra eğilip ıslak mendili çöp kutusuna atıyor, metal kapağın duvara çarpmamasına dikkat ediyor.

On yıldan uzun bir süre önce tanıştıklarında, Cora'yı ilk etkileyen şey onun nezaketiydi. Strand'deki bir kafede, cüzdanını çantasının fermuarlı cebine koyarken sandviç paketini düşürmüş ve giydiği ameliyat botunu unutarak,

almaya giderken neredeyse dengesini kaybetmişti. "Al, senin için alayım," demiş, öğle yemeğini alıp kapıyı açmak için hareket etmiş ve özürlerini savuşturmuştu. Dışarı çıktıklarında beyaz botu işaret ederek, "Yarası ne?" diye sormuştu.

"Ah, ayağımdan küçük bir kemik çıktı. Göründüğü kadar dramatik değil."

"Hangisi?"

"Susamoid mi?" diye cevapladı, bir açıklamadan çok bir soru gibiydi, çünkü çok az kişi bu ismi duymuş gibiydi.

“Tibial mi, fibular mı?”

"İkisi de. Cerrah mısın?"

"GP. İkisi de sıra dışı," diye yanıtladı, onu değerlendirdikten sonra şu sonuca vardı: "Sen bir dansçısın."

"Belki, belki de değil. İyileşme sürecime bağlı."

"Bak, güneşin tadını çıkarmak için Embankment Gardens'a gidiyordum. Bana katılır mısın?"

Ve sanki baharın ilk günüymüş gibi hissettirdiği için, ve doktor nazik ve güvenilir göründüğü için, ve hala öğle yemeğini elinde tuttuğu için ve onun yapacak başka bir şeyi olmadığı için, kabul etti.

Parkta, henüz nemli çimenlerin üzerine serilmiş ceketinin üzerine oturdular. "Yiyecek bir şeyin yok," dedi, kafeden eli boş ayrıldığını fark ederek.

"Sorun değil, konferanstan yeni döndüm ve elimde güzel bisküviler var."

Sandviçi ona uzattı ve yerken, kendini ona dayanılmaz bekleyişinden bahsederken buldu. Bu minik kemiklerin alınmasının dengesini, zıplama yeteneğini mahvedebileceğini; altındaki susamsı kemik olmadan ayak başparmağının nasıl hızla deforme olabileceğinden endişelendiğini. Bir sağlık görevlisinin kulağıyla dinlemiş,

acısı ve iyileşmesi hakkında düşünceli ve kesin sorular sormuştu. Fiziksel sorunlar listesini tamamladıktan sonra, bunun onu bir birey olarak nasıl etkilediğine geçti.

Ona, bunun, her şeyi tüketen bir aşk ilişkisinin yavaş ve karmaşık sonu gibi hissettirdiğini söylemişti. Genç bir ergenken ailesini İrlanda'da bırakıp gittiği ve şimdi kendini terk edilmiş bulduğu bir aşk ilişkisi.

"Uzun zamandır tek odaklandığım şey bu, onsuz kim olduğumu bilmiyorum. Ama şimdi görebiliyorum ki, her şeyi bitirecek olan bu olmasa bile, bir şey olacak. Vücudumun başka bir kısmı pes edene kadar altı ay, bir yıl daha vaktim olabilir. Ve sanki," -iki eliyle havaya işaret etti- "her şey."

O günün detayları kolayca aklıma geliyor. Çorapları çıkarılmış, kış beyazı ayakları çimlere gömülmüştü: adamınki koyu renk saçlarla süslü, tırnakları kusursuzca kesilmişti; kadınınkiler nasırlı ve yıpranmıştı, aylar sonra bile yer yer hâlâ kırmızıydı. "Çalışan ayaklar," dedi kadın gösterilen ayak için özür dilediğinde nazikçe. Ayak parmaklarından birindeki siyah çorap tüylerini temizlemek için öne eğilmişti ve ona dokunmak hem şaşırtıcı hem de doğru gelmişti.

Birbirlerine bir elma uzattıklarını, nazikçe ters taraflarından ısırıklar almak için nasıl çevirdiklerini, birleştikleri yerde geriye sadece iki dar parlak yeşil kabuk şeridi kalana kadar nasıl hatırladı. Ona son performansını anlatmıştı. Betjeman'a nasıl ayarlandığını; şairin sözleri uçsuz bucaksız salonda yankılanırken, herhangi bir müzik kadar metronomik olduklarını. "Bir Subaltern'in Aşk Şarkısı"nın ilk dizesini yere vurarak ona göstermişti, sözlerle birlikte yükselip alçalan üç sıra tütü, ve şair onu bir sonraki dizeyi söyleyerek şaşırtmıştı. İnsanları her zaman Bilim ve Sanat olarak ayırırdı ama burada her ikisi de olan biri vardı. Alacakaranlıkta parktan ayrılmak için ayağa

kalktıklarında, çizmeli ayağı yeniden canlanırken adamın eli belindeydi ve beklenmedik bir karıncalanma hissetti... aşkın mı? Beş ay sonra onların çocuğuna hamile olacağını hiç tahmin etmemişti.

Her şey ne zaman değişmişti? Ailesiyle akşam yemeği yerken, masa örtüsünün altında tırnaklarını onun uyluğuna geçirip konuşmasını engellediği o gece miydi? Muhtemelen, ama o zaman farkında değildi. Bir pazar günü, söylediği bir şeye sinirlenip, yarısı yenmiş bir armudu odanın karşısına sertçe fırlattığında da fark etmemişti. Armudun düzensiz şekli armudu rotasından çıkarıp yanındaki kanepeye düşürmüştü. Ona dik dik bakıp, "Eğer bu bana vurmak içinse, nişanını geliştirmen gerekecek," demişti ve onlar gülmüş, adam da özür dilemişti. Bir daha asla özür dilediğini hatırlamıyordu ve ondan sonra da bunun hakkında güldüklerini hatırlamıyordu. Gülmeseydi her şey farklı olur muydu? Gitmekle tehdit etseydi?

Cora banyodan çıktığında, Gordon yatakta oturmuş kalın ciltli bir kitap okuyor. Kitaptan başını kaldırıp gülümsüyor ve Cora mama tartışmasının bittiğini anlıyor, ama aynı zamanda tartışma ihtimalinin de bittiğini.

"Benimle aynı dönemde Lübnan'da çalışan bir adamla ilgili," diyor. "Depremden sonra Falkland Adaları'nda, San Salvador'da yardıma gitti. Acaba şimdi Somali'de midir?"

Maia ile birlikte gelmediği paralel bir hayatta, o da o yerlere yardım etmeye giderdi; pratisyen hekim olarak çalıştığı süre boyunca insani yardım amaçlı izinler alırdı. Bunu kabul etmesi gerektiğini biliyor ama bebek tekrar uyanmadan önce uyumak istiyor, bu yüzden sadece başını sallayıp ilgi duyduğunu belli eden bir ses çıkarıyor. Üç gün

önce nüfus müdürlüğünden eve döndüğünden beri rolünü oynamakta zorlanıyor. Yüzü sertleşmiş balmumu gibi, gülümseme çizgileri hareketsizken sabitlenmiş, yeniden canlandırması imkansız.

Gecenin bir yarısı, Gordon'un ayağının bileğine battığını hissederek uyanıyor. "Aman Tanrım, Cora. Sabah işe gitmem gerek! Ben varken onun ağlamasını nasıl duyamıyorsun?" Cora monitörü kapatıyor ve bebeğin ağlamaları uzaktan gelen bir iniltiye dönüşüyor. "Ve örtülerle de yapma bunu; yatağa o soğuk havayı almadan dışarı çıkabilirsin. Biraz düşünceli ol."

Çocuk odasının kapısını açar ve ses duyularını allak bullak eder, sanki biri hiç uyarıda bulunmadan müzik setinin sesini sonuna kadar açmış gibi. Arkasını dönmek ister. Bunun yerine bebeği beşiğinden alır, sallanan sandalyeye oturur, hıçkırıkları yavaş yavaş yerini küçük titremelere bırakır. Yatma vakti geldiğinde perdeyi çekmeyi unuttuğu mavi-siyah karanlığa bakar ve çocukluğundan bir görüntü zihnine üşüşür. Neden orada olduğunu veya yanında kimin olduğunu hatırlayamaz, ancak Bay Barry'nin süt sağım ahırının hemen dışında durup, kapının aralık bırakıldığı bir çatlak arasından içeri baktığını anımsıyor. Orada, siyah-beyaz Frizyalıların geniş, kemikli arka kısımları sıralanmıştı, şişmiş memelerinden metal vantuzlar sarkıyordu, hava, pompalanan sütün ritmik uğultusuyla doluydu. Hayvanların orada nasıl esnek ve kabul edici bir şekilde durduğunu hatırlıyor ve şimdi neden itiraz etmediklerini, Bay Barry memelerini yakalamak için eğildiğinde neden toynaklarını tekmelemediklerini merak ediyor. Onlara vurdu mu? Bu yüzden mi kabul ettiler?

Korku muydu? Belki de, diye düşünüyor, çünkü burada bebeğin süt odasında, inek gibi bir iştahla, uyku sutyeninin boşluklarından emzirilmiş göğüsleriyle oturuyor. Etini bebeğin ağzından çekmek istiyor. Ayağa kalkıp kucağından düşmesini izlemek. Gordon'un adaşı olanın öfkeli ulumalarıyla başa çıkmasını beklemek. Odadan çıkıp merdivenlerden inmek, sokağa çıkmak, orada yolun ortasından dev sıçrayışlarla grand jeté yapmak, rahatlamış vücudunda soğuk havayı ve ay ışığını hissetmek, arkasından ağır ağır gelen bir inek sürüsünün özgürlüğe doğru beceriksizce kaçıştığını hissetmek istiyor. Bu görüntülerin şiddeti onu hem coşturuyor hem de dehşete düşürüyor. Ama o kocası gibi değil; asla bu dürtülere göre hareket etmezdi. Bebek beslenirken köprücük kemiğine hafifçe vuruyor. Kocasının gözlerinin üzerinde olduğunu, onu aradığını, kendisine bakmasını istediğini hissedebiliyor. Başını sandalyeye yaslayıp elini başparmağı ve işaret parmağı arasında nazikçe sıkıyor. Verebileceği tek şey bu.

Ertesi gün ebe, Cora'nın doldurması için bir formla aradı; görünüşe göre doğum sonrası depresyonu teşhis etmek içindi: Şunları keyifle bekledim: a) Her zamanki kadar, b) Eskiden olduğundan çok daha az, c) Eskiden olduğundan kesinlikle daha az, d) Neredeyse hiç. Bu kağıt parçası, onun hayatının karmaşıklığını nasıl ortaya çıkarabilir? Herhangi birinin hayatının? Cevaplarında hiçbir nüans belirtmeye bile çalışmıyor ve her seferinde tam neşe seçeneğini işaretliyor.

"Aman Tanrım, kendimizi çok iyi hissediyoruz, değil mi?" diyor ebe, Cora'nın cevaplarına bakarken.

O sabahın erken saatlerinde Gordon, Cora'nın arkasında belirmiş, yıkanmamış saçlarını kenara iterek ona sokulmuştu. "Biliyor musun, eğer sorunların varsa, deli

kadınları dahil etmene gerek yok. Doğrudan bana gelebilirsin, iş yerinden biri sana ilaç yazabilir."

Ve o, boynunun yan tarafını öperken gözlerini kapatmıştı; bundan zevk aldığı için değil, yorgun olduğu için ve gözleri kapalıyken, vücudunu neredeyse tamamen terk edebildiği için.

"Şimdi duşa gir ve kendini düzgün bir şekilde göster. Bu sabah sadece bir prova toplantısı, bu yüzden Gordon'a birkaç dakika bakabilirim," demişti, hafifçe poposuna vurarak.

Ve işte burada oturuyor: yıkanmış, fönlenmiş, temiz giyinmiş. O değil Cora, omzunda kusmuk var.

Ebe, konuşurken diliyle dudaklarındaki kırıntıları silerek çayına bir bisküvi batırıyor. "Dürüst olmak gerekirse, sizi göndermeden önce dikişlerinizi kontrol etmeliyim, ama şu anda iki tane eksik ve bugün tüm bebeklerime yetişip yetişemeyeceğimi bilmiyorum. Kocanız doktor olduğu için herhangi bir sorununuz olursa, ona söylemenizde bir sakınca var mı? Yoksa hafta içinde tekrar mı geleyim?"

Ebe sindirimini tamamlıyor ve Cora kalkmamasını söylese de onu koridora götürüp evde geçirdiği kısa bakım döneminin kapısını kapatıyor. Bunu yaparken kendini izliyor. Son zamanlarda böyle çok zaman geçirmişti; evde dolaşırken, bez değiştirirken, Gordon'ın gömleklerini ütülerken, ailesine yemek pişirirken kendini yukarıdan izliyordu. Sanki bunları başka biri yapıyormuş gibi. Sadece Maia ile birlikteyken ara sıra bedenine geri döndüğünü hissediyor.

Televizyon izlerken Cora yanına oturuyor ve Maia yanına sokulup "Mm, senin gibi kokuyor," diyor ve ekrana geri dönüyor.

Cora'ya sanki söylenmemiş, havada asılı kalmış bir şey varmış gibi geliyor: Senin gibi kokuyor... ama nedense sen

değilsin.

"Nasıl kokuyorum?" diye soruyor Cora.

"Anne, tabii ki."

Cora daha sonra bunu hayal edip etmediğini merak etti ama her iki durumda da bu onu yüzeye çekti. Ekrana baktı ve kendi kendine yarın daha iyisini yapacağını söyledi. Tıpkı bir zamanlar Maia'ya yaptığı gibi, bebeğin cildine ahududu üfleyecek, kocasının kitaplarından birinden ona yüksek sesle okuyacak, sesinin tonuyla onu uyutacak, öğleden sonra saatleri geçtikçe yanakları teninde kızarıp pembeleşecekti. Ve sonra, çamaşırları yerleştirirken, onu Musa sepetinde odadan odaya taşıyacak, kıyafetleri çekmecelere katlarken onunla konuşacaktı. Birlikte okuldan sonra Maia ile buluşacak, zencefilli kurabiye adamlar alacak ve Pig Rock'ın yakınındaki kumtaşı rafında oturacaklardı ve son birkaç haftadır sadece kendisini içinde barındıran etrafındaki baloncuk, iki çocuğunu da yanına toplamak için genişleyecekti. Sonra gittikleri her yerde, tek bir vücut gibi hareket edeceklerdi. Maia koşarken genişleyen, Cora bebeğin arabasından bir an uzaklaşmak için durduğunda yeniden şekillenen ama her seferinde üçünü de güvenli bir şekilde yakın tutmak için geri çekilen balon.

Ama sabah olduğunda, bu şeyler için enerjisinin olmadığını, içini kaplayan o donukluğu üzerinden atamayacağını fark eder. Ertesi gün de aynı olur. Ve ondan sonraki gün de. Bebeği, verandadaki kapıdan dışarı bakarak, bahçenin sonunda, gökyüzü aydınlık olsa bile nedense yağmur yağıyormuş yanılsamasını veren köknar ağaçlarına doğru bakarak emzirir. Sonra, onu yukarı taşır ve yavaşça beşiğine yatırır ve sadece yirmi dakika sonra uyandığını duyduğunda, hızla mutfağa gidip radyoyu açar, duymamış gibi davranır çünkü daha uzun süre uyuması

gerekiyordu. Bu kadar erken uyanmak planın bir parçası değildi. Çamaşır makinesini doldurur, bulaşık makinesini çalıştırır, cihazların uğultusu bebeğin ağlamalarını bastırmaya yardımcı olur. Bir süre sonra, mutfak zemininde diz çöküp, kiler kapısının iç kısmına daha kolay sığması için plastik poşet dolu torbayı temizlerken, göz ucuyla Gordon'un elini görüp, parmaklarının üst kolunu kavradığını hissettiğinde, küçük bir çığlık atıyor. Onu - herhangi birini- evde yanında bulduğu için şok oluyor.

"Aman Tanrım Cora," diyor, telsizi kapatmak için onu serbest bırakarak. "Çok şükür eve geldim. Onu orada duyamıyor musun? Ne yapıyorsun?" diye soruyor, mutfak zeminine dağılmış poşetleri inceleyerek.

Bir eli ortada asılı kalmış halde ona bakıyor ve diğer eliyle aptalca hareketler yapıyor, kelimeleri kaybolmuş. Çünkü, aslında, o bile ne yaptığını bilmiyor.

"Çocuklara böyle bakıyorsan, onları hak etmiyorsun," diyor. "Bu ihmal, Cora. Bu gerçek bir ihmal."

Adam dönüp odadan çıkıyor, kadın ayağa kalkıyor, plastik poşetleri etrafına bırakıyor. Adamın arkasından koşarak merdivenleri çıkıyor. "Özür dilerim." Kadın çoktan ağlamaya başlamış, yarı histerik bir şekilde. "Gordon, özür dilerim." Adam onu görmezden geliyor, son birkaç basamağı ikişer ikişer çıkıyor. Gordon'u beşiğinden kaldırırken kadın odaya giriyor ve kadın oğullarının kıpkırmızı, gözyaşlarıyla dolu olduğunu görüyor. O ekşi kusmuk, bebek tulumunu ve beşiğin çarşaflarını kaplamış.

"Lütfen," diyor, ona doğru uzanarak. "Lütfen, onu bana ver," diye ellerini uzatıyor, durumu düzeltmesi gerekiyormuş gibi. Ama Gordon ondan uzaklaşıyor ve etrafından esnemeye çalıştığında, dirseğiyle onu itiyor ve bebeği omzunda daha yükseğe kaldırıyor.

"Sen uygunsuz bir annesin," diyor bebeğin ağlamaları arasında.

"Lütfen, onu bana vermeni istemedim, lütfen," diyor ve ismi konulduğundan beri ilk kez bebeğine doğru bir çekim hissediyor. İlkel bir teselli verme, ağlamalarının kollarında dindiğini hissetme ihtiyacı. Tekrar ona doğru hareket ediyor ve Gordon bebeği kaldırıp, ulaşamayacağı bir yerde tutmak için havaya kaldırıyor. "Hayır, bunu yapma," diyor, çocuğun ağlamasının şiddetinin arttığını duyarak. "İyi olacağım, iyi olacağım." Bu sözlerin nereden geldiğini bilmiyor, sadece onu durdurmak için söylendiğini biliyor. Anında ve mutlak bir teslimiyet teklifi.

Bebeğin ayakları Gordon'un alnının yakınında sallanıyor, çılgın çığlıkları havayı dolduruyor. Cora geri çekilip sallanan sandalyeye oturuyor, elleriyle bebeğin kollarını kavrayarak ona tekrar saldırmaktan kendini alıkoyuyor. Gordon, bebeğin orada kalacağından emin olmak için yeterince bekledikten sonra, gözlerini Cora'nın gözlerine dikerek bebeği omzuna indiriyor. Bebeğin inip kalkan sırtını okşuyor, bebek yüzünü güçsüzce babasının yakasına vuruyor, onları salya ve gözyaşı kabarcıklarıyla ıslatıyor.

"Eğer bir daha eve gelip onu böyle bulursam, ikisini de senden alırım ve bir daha asla göremezsin. Anlıyor musun?"

Cora çaresizce başını sallıyor, gözyaşları yüzünden aşağı akarken hâlâ sandalyenin kollarına tutunuyor. Oda, sanki bir bomba patlamış, etraflarına hâlâ enkaz parçaları düşüyor, burada yaşananların yankısıyla yankılanan havada uçuşuyormuş gibi, yüklü bir his veriyor.

"Şimdi işini yap ve oğlumuzu doyur," diyor Gordon. Başını sallayarak ona bakıyor. Sonra, "Ben aşağıda işleri hallederim," diyor.

Bir dakika sonra, ön kapının açıldığını ve yeni boşaltılmış çöp kutularının içine ağır bir şeyin çarptığını duydu. "Hayır,

ne yazık ki hayır," dediğini duydu, sesi yükselmişti, bir komşusuyla konuşuyordu. "Hayaletini terk etti." Ve annesinin geçen Noel'den önce İrlanda'dan gönderdiği ahşap kasalı Roberts marka radyosunu attığını biliyordu. Göğsünde bir ağrı vardı ve zihninde görüntüler uçuşuyordu: annesi radyoyu almak için alışverişe gidiyordu; yemek odası masasının üzerinde kutuyu kahverengi kağıda sarıyordu, yumuşak, karaciğer lekeli elleri uçlarındaki kırışıklıkları düzeltiyordu; okul günü bitince postalamak üzere arabaya koyuyordu. Bunu sen yaptın. Bu senin hatan, diye düşündü kendi kendine.

Cora birkaç gündür bir değişim hissediyor. Oğluyla olan bağlarını yeniden kurma isteği. İstek var, istek var ama çocukta bir şeyler değişmiş. Bir zamanlar ona doğru dönerken, şimdi yüzünü çeviriyor.

Birkaç gece sonra yatakta otururken Gordon'a, "Sanırım süt alamıyor," diyor. Gordon kitabından gözlerini ayırıp bebeğin çökük bıngıldağına dokunuyor. Ertesi gün, sabah ameliyatından sonra, altı biberonu ve bir kutu mamayı sessizce mutfak tezgahına bırakıyor.

Ama Cora'nın umduğu rahatlama bu değil. Şişeler onun ihmali, onun çığlıklarını duymamak için radyonun sesini açması; Gordon onu erişemeyeceği bir yerde tutarken çıkardığı ulumalar. Ona annelik etmeye çalışırken acınası çabalarında kendinden nefret ediyor. Ona ulaşamadan önce ağlarken duyulmaması için duyduğu çaresizlikten. Artık sadece kolunun altında tutulduğu için bile rahat hissetmemesinden. İyiliğe dönüş yolunu göremiyor.

Bebek altı aylık olduğunda, Mehri her hafta hâlâ, "Maia yüzmeden sonra Fern'le akşam yemeğine gelmek ister mi?

Hiç sorun değil," diyor ve Cora, Mehri'nin davetin sadece tek yönlü olabileceğini anladığı için minnettar bir şekilde kabul ediyor.

"O güzel oğlun nerede?" diyor Maia'yı eve bırakırken, Cora'nın kollarında birkaç saniyeliğine teslim edilme ihtimaliyle neredeyse heyecandan titreyen bebeğe uzanarak.

Bir gün fırının dışında birbirlerine çarparlar ve Gordon'un bebek arabasına yaslanıp onu okşadıktan sonra Mehri, Cora'nın koluna elini koyar. "Şunu söylemek istiyordum," der, sanki sakladığı şeyin derinliklerini keşfetmeye çalışıyormuş gibi gözlerini Cora'nın gözlerine dikerek, "ihtiyacın olursa benimle konuşabilirsin, biliyorsun."

Cora ona teşekkür ediyor ve Maia'nın ne söylemiş olabileceğini, onu yüzmekten kurtarmanın zamanının gelip gelmediğini merak ediyor. Kalkan elini alnına götürüp hayali güneş ışığına gözlerini kısarak bakıyor.

Dimdik, sakin göründüğünü umduğu bir şekilde uzaklaşırken, Mehri'nin gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyor, ancak trafik ışıklarında karşıya geçmek için düğmeye bastığında geriye dönüp baktığında çoktan gitmiş olduğunu görüyor. Cora, sanki paraşütsüz bir uçaktan atlamış gibi midesinin bulandığını hissediyor, yer ona doğru çok hızlı geliyor. Ama bu hissin etkisinden kurtulamadan yeşil adam beliriyor ve tutunabileceği bir bebek arabası olduğu için minnettar bir şekilde yolun karşısına geçiyor.

Yedi Yıl Sonra
1994

Ayı

Ayı, kollarını açmış, çantasını beline vurarak, kahverengi buklelerini rüzgârda neredeyse dümdüz ederek sokakta koşuyor. Ağzı sevinçten kükreyen bir "O" sesi çıkarıyor. Maia'ya ulaştığında, çantasını, beslenme çantasını ve alüminyum folyo ile tuvalet kağıdı rulosundan yapılmış bir robotu yere düşürüp kollarını Maia'nın beline doluyor.

"Arıiii!" diye bağırıyor. "Geri döndün," diye gülüyor ve dik durmaya çalışıyor. Fern, Bear'la yaşamanın bir köpeğe sahip olmak gibi olduğunu söylüyor; Maia ne ruh halinde olursa olsun, onun dünyadaki en güzel şey olduğunu düşünüyor.

Yarım saat önce daireye girdiğinde, Calais'deki gümrüksüz satış mağazasından son franklarıyla aldığı yıkanmamış çamaşırlar ve meyveli karamellerle dolu spor çantasını yere bırakmış ve eve döndüğü için rahatlamıştı. Bütün hafta başkasının evinde misafir olmaktan yorulmuştu. Valerié ile iletişim kurma konusundaki azalan coşkusunu gizlemeye çalışmaktan da yorulmuştu. Valerié,

yolun sonundaki eczaneden çaldığı makyajla kırmızıya boyanmış dudaklarıyla babasının Gauloises şaraplarını içerek Maia'nın sinirlerini bozmuştu. Önceden, kız kardeş gibi olabileceklerini, hatta Valerié'nin ilk aşkı olabileceğini hayal etmişti. Alacakaranlıkta liman duvarında oturup, evde sahip olduğundan daha fazla Fransızca kelime, özgüven ve şık kıyafetlerle yaptığı duygu dolu sohbetler hayal etmişti. Ama sonra Fransız kızlarının tıpkı İngiliz kızları gibi olduğunu fark etmişti. Ve daha da kötüsü, Fransa'da da tam olarak aynı kişi olduğunu. Ama şimdi, Bear'la birlikte, bu düşünceler kayboluyordu. O sadece Arılar ve bunda hoş ve basit bir şey var.

Maia, Ayı ilk kelimelerini bulduğundan beri Arı'ydı. Bebekken evin içinde emekler, peşinden koşarken avuçlarını yere vururdu. "Balını almaya geliyorum Ayı! Arılar senin peşinde! Vıiıı!" diye bağırırdı. Hız, koordinasyonu alt edene ve kendi kollarının üzerine çöküp yüzünü yere gömüp gülerken, Ayı ona doğru eğilirdi. "Seni öpücüklerle sokacağım Ayı!" diye bağırır, elma yanaklarını ısırmaya kıyamazdı. Bu, Ayı'nın çok hoşuna giderdi.

Bir keresinde, üç ya da dört yaşındayken, babasının anne ve babasının nadir ve garip bir ziyaretinde, büyükannesi kimseye söylemediği bir şekilde, "Sence artık onu gerçek adıyla çağırmasının zamanı gelmedi mi?" demişti. Sonra da sanki Bear duymakta zorlanıyormuş gibi, yüksek sesle, "Adının Maia olduğunu biliyorsun!" demişti.

Ama Ayı, kız kardeşinin kanepede oturduğu tarafa doğru eğilmiş ve "Biz yaratığız. Ben Ayı'yım, o Arı." demişti.

Büyükannesi abartılı bir iç çekip, "Madem onu bu saçma isimle çağıracaksın, bari bir arıyla çağır." demişti.

Ve Ayı sanki bir gerçeği dile getiriyormuş gibi şöyle cevap vermişti: "O bir sürü."

Maia, onun vahşiliğine dahil olmaktan mutluluk duyuyordu. Yetişkinlerin ona nasıl tepki verdiğini görüyordu. Bir dükkânda tezgahın üzerinden eğilen biri, "Adın ne?" diye sorardı; duyduklarında yüzlerindeki bir ifade yumuşardı. Anında bir sevgi. Neşe. Çenesinin altında tutulan bir düğün çiçeğiydi: Tereyağını sever misin? Evet, her zaman evet. Etki etmediği kimse yoktu. Ve Maia, onun parıltısının sıcaklığında yıkanırdı.

Bazen Fern, "Aman Tanrım, ne kadar şanslısın. Anne, neden bizim de bunlardan bir tanemiz yoktu!" derdi.

Mehri de gülerek şöyle derdi: "Dünyada ancak bu kadar ayı olabilir. Sence onlar bizden daha fazlasını hak etmiyorlar mı?"

"Öf, bu kadar mantıklı olma. Gel buraya Ayı, sana ihtiyacım var. Arılara sarıldığın gibi sarıl bana. Kemiklerimi kırmanı istiyorum." Bazen onu kendine çekip kolundaki kalp şeklindeki doğum lekesini çizerdi. "Şuna bak, bir ayı kalbi! Mükemmel, yumuşacık, küçük bir ayı kalbi!"

Bear için her zaman böyleydi. Ama Maia için hayat ikiye bölünmüştü. Öncesi. Ve sonrası. Sonrasında ise her zaman Mehri ve Fern vardı. Bir zamanlar sadece onun yüzme dersinden gelen insanlar olduklarını düşünmek komik ama şimdi onlar bir aile, ya da en azından öyle hissediyorlar. Fern'ün babası aylarca turnedeydi ve o yokken Maia'ya hayatları sıcaklık, yakınlık, kahkaha ve yemek pişirme kozasından ibaretmiş gibi geliyordu. Mehri bir kaşık uzatıyordu ve yaptığı yahni veya sosun tadına bakıyorlardı. Biraz daha kimyon mu? Daha fazla acı sos, daha fazla limon, daha fazla tuz; birlikte yemeğin lezzetine ve birlikte geçirecekleri hayata karar veriyorlardı. Birbirlerinin sözünü kesiyor, kıyafetlerini paylaşıyorlardı ve hatta anneler ve kızlar bile zaman zaman birbirlerinin yerine geçebilir gibiydiler -Cora ve Fern, Mehri ve Maia- birbirlerinin

etrafında zahmetsizce dolaşıyorlardı. Bear, sevgisini sevdiği kadar kolay veriyordu ama hepsi kalbinin Maia'ya ait olduğunu biliyordu.

Fern'ün babası iyi bir insan. İki kıza da bir şeyler getiriyor: Japonya'dan uyumlu kimonolar; Avustralya'dan küçük keçe şapkalı gumnut bebekler; İsviçre'den leylak rengi ambalajlı Milka çikolatalar. Bear için de her zaman bir şeyler oluyor. Ama Mehri ve Fern'in evi, Roland oradayken bambaşka bir havaya bürünüyor ve Maia, ayaklarını kanepeye uzatmayı veya buzdolabından kendine bir şeyler almayı bırakıyor.

"O burada diye tuhaf olmana gerek yok," diyor Fern.

"Değilim."

"Evet, öylesin. Çoğu baba senin baban gibi değil, biliyorsun." Maia bunu biliyor. Ama bilmekle hissetmek arasında fark var.

Bazen derslerde pencereden dışarı bakıp, Önceki devam etseydi hayatın nasıl olacağını hayal ediyor ve öğretmen dikkatini toplamak için "Maia!" diye bağırdığında irkiliyor ve o anda anlıyor. Kulaklarında kan uğulduyor, nereden geldiği belli olmayan gözyaşlarını öfkeyle kırpıştırıyor. Peggy bunun bir savaş ya da kaç tepkisi olduğunu söylemişti. Ama adını koyabilmek onu ortadan kaldırmıyor. Bir sonraki seansta Peggy'ye bunun kendisi için bunlardan hiçbiri olmadığını, daha çok donup kalmak gibi bir şey olduğunu söylemişti. Peggy de, "Haklısın, bunu söylemeliydim. Savaş, kaç, donmak olabilir... ayrıca yaltaklanmak da. Bu dördüncü tepki. Babanla yaşarken güvenmek zorunda kalmış olabileceğin tepki." demişti.

Maia ne demek istediğini biliyordu ama nedense onu elinde dağılan bir mendille, minik beyaz tiftik topakları okul eteğinin yününe yapışmış halde bırakan şey, titrek bacaklı, benekli, savunmasız bir yavru geyiğin gerçek

görüntüsüydü. Zaman dolduğunda Peggy ona sarıldı. "Gelecek hafta, belki bana az önce ne düşündüğünü söyleyebilirsin." Sonra bir çekmeceye uzanıp yeni ütülenmiş bir mendil çıkardı. "Yola çıkmak için bir mendil. Bazen mendiller o kocaman sümüklü çığlıklara dayanamıyor, değil mi?"

Maia, bir sonraki seansları için mendilin yıkanıp düzleştirildiğinden emin oldu. Ceketinin iç göğüs cebinde sakladı ve Peggy'ye yavru geyikten bahsettiğinde ağlamadı, ama eli mendilin durduğu yerin üzerindeydi. Ancak ayrılmak üzere ayağa kalktığında, "Ah, neredeyse unutuyordum-" diyebildi.

Ama Peggy onu çıkaramadan, "Mendilimi mi? Sende kalabilir demeliydim," dedi ve Maia tüm hafta boyunca ilk kez vücudunun gevşediğini hissetti. Peggy'yi yılda sadece bir iki kez, sadece hal hatır sormak için görse de, mendili hâlâ yanında taşıyordu.

Çocuklar onun ne kadar gergin olduğunu fark edince, hiç beklemediği bir anda omzuna dokunmaktan veya atkuyruğunun ucunu çekmekten büyük keyif alıyorlar. "Onu rahat bırakın," diyor Fern. Ama bu çok eğlenceli, kendilerine engel olamıyorlar.

"Aptallar," diyor Mehri. "Sadece tepki almaya çalışıyorlar çünkü hepsi senden hoşlanıyor."

Fern gözlerini devirdi. "Bir erkek sinir bozucu bir şey yaptığında aynı şeyi söylersin."

"Çünkü bu doğru! İkinize de bakın!"

"Öğğ, bize olan sevgin gözlerini kamaştırmış Anne. Birbirimizin iki çirkin bezelyesi gibiyiz," diye bağırıp yüzlerini birbirine bastırıp yanaklarını şişirerek gülüyorlar. Sonra Fern, "Neyse, Bees kızlardan hoşlanıyor," diyor.

Maia'nın yanakları kızarıyor ama Mehri, Bees'in kuru üzüm yerine kuru üzüm sevdiğini yeni öğrenmiş gibi

davranıyor. "Ne yazık ki bu, çocukların kuru üzümü Tanrı'nın bir hediyesi sanmalarını engellemiyor."

Maia, eşcinsel olduğunu ilk ne zaman fark ettiğini bilmiyordu. Belki de babasının gidişinden sonraki yıldı. Yüzme öğretmenlerinin onları A'lar ve B'ler olarak ayırdığını hatırlıyordu. B'ler havuz kenarında kalırken, A'lar havuza gönderilmişti. Fern'in suya atlayıp sonra tekrar ortaya çıkışını hâlâ hayal edebiliyordu. Geriye dönüp suda çırpınıyordu. Fern, suyun yüzeyinde yarım daire şeklinde uzanan düz siyah saçlarıyla ona gülümsemişti. Maia'nın karnı ters dönmüş, göğsü muhteşem ve şaşırtıcı bir hisle genişlemişti. Şişirilmiş bir balon gibi. Bakışlarını kaçırmak zorunda kalmıştı. O zaman bile Fern'ün onu sevdiğini biliyordu ama bu şekilde değil.

Maia ve Ayı, kaldırımdan eşyalarını alıp tepeyi tırmanarak eve doğru yürürken, adam Fransa hakkında sorular soruyor, cevabın yarısını dinliyor ve sonra bir başkasıyla sözünü kesiyor. Kapıya vardıklarında, "Anne Ayı evde mi?" diye soruyor ve Maia henüz olmadığını söylüyor. Masaya, beşe kadar işini bitirmeye çalışacağını ve pizzayı alacağını belirten bir not bırakmış.

"Mmm. Umarım Sprite'ı da alır. Peki ya Mehri?" diye sorar ve Maia, Roland'ın bu gece Japonya'dan döneceğini, bu yüzden Fern'le birlikte ortalıkta olmayacaklarını hatırlatır.

"Sence bize ne getirmiştir?" diye soruyor. Maia bilmediğini ve bir şey beklememeleri gerektiğini söylüyor, gerçi kendisi de bunu merak ediyor.

Maia mutfakta milkshake yapıyor, köpürtücüyü sürahinin içinde aşağı yukarı gezdiriyor, ta ki çilek tozu tamamen karışıp kabarcıklar oluşmaya başlayana kadar. "Daha sert olsun, Arılar, gerçekten köpüklü olsun istiyoruz," diyor Bear, ayak uçlarında yükselip izlerken.

"Köpüklü."

"Köpük," diye tekrarlıyor Ayı.

"Eeee," diyor ve içkiyi doldurmaya başlıyor.

"Eeee," diye yankıladı, gözleri bardağın üzerinde, yükselen süt çizgisiyle birlikte yukarı doğru gezindi.

Maia çilek bıyığını yalayınca meyveli karamelleri hatırlar ve Bear'ın her birinden birer tane seçmesine izin verir. Bear, Maia'nın bavullarını açarken yatağında oturup çiğner. Kıyafetlerini açık ve koyu renklere ayırır ve kot pantolonunun cebinden bir kuruş çıkarıp çamaşır yığınına atar.

"Al bakalım, bu Fransız," diyor Bear'a ve Bear parayı burnuna yaklaştırıp derin bir nefes alıyor, ardından para kutusunu almak için kendi odasına koşuyor. İki penilik bir madeni para yuvadan içeri girene kadar parayı ters çeviriyor, sonra paraları yan yana koyup birinden diğerine kokluyor.

"Aynı," diye bitiriyor. "Ama paranın kokusu tuhaf. Kokladığınızda tadının nasıl olacağını tam olarak biliyorsunuz, değil mi?"

Maia başını sallıyor. "Kirli."

"Okuldaki ayakta tuvaletlere karışmış kaldırım pisliği gibi."

"Pisuarlar mı?"

"Ve ayrıca," diyor tekrar nefes alarak, "metalik olarak. Kontrol etmek için tadına bakabilir miyiz?"

"Pisuar gibi koktuğunu söyledikten sonra parayı yalamak mı istiyorsun?"

"Evet!" diyor ve Maia onun kahkahasını içine çekiyor. Özlemişti.

Cora, forsythia'nın yoğun yapraklarının arasına uzanıp yuvalayan kuşları kontrol ediyor, ardından kalbine yakın birkaç dal seçip koparıyor. Ziyaretçiler otoparka geri dönerken, gün sonu konuşmalarını duyuyor; sesleri giderek yaklaşıyor, sonra kayboluyor. Kasabadan geçerken veya meydandan geçerken, insanların onu tanıyıp hatırlayamayacağından asla emin olamıyor. Fotoğrafı basında yer almamış ve Mehri'nin dediği gibi, "Söyle bakalım Azizam, evden neredeyse hiç çıkmamışken biri seni nasıl tanıyabilir?" Ama yine de Cora, burada insanların onu nadiren fark etmesinden hoşlanıyor; sanki kendisi ve malikanenin diğer bahçıvanları, baktıkları bitkiler kadar az şey duyuyormuş gibi, kontrolsüzce konuşuyorlar. Cora bunun kısmen doğru olduğunu düşünüyor. Gül bahçesindeki solmuş çiçekleri toplayarak veya çalıları düzgün kubbelere dönüştürerek saatler harcayabilir, kendi düşüncelerinin bile farkında olmadan. Ama sonra başını kaldırıp çocuklardan birinin ona söylediği bir şey, hayatlarındaki yeni bir şey üzerinde düşündüğünü fark ediyor. Ya da daha önceden yaşanmış bir anı.

Kısır, demişti. Maia'nın doğumuyla Ayı'nın nihayet dünyaya gelmesi arasında yıllar geçmişti. Onun hatası. Hamile kalamaması. Peki ya sorunun onda olup olmadığını hiç merak etmiş miydi? Hafızası bulanık. Belki de o zamanlar buna katlanma biçimi sadece düşünmemek, hissetmemekti. Şimdi dış dalları kesiyor ve adamın haklı olup olmadığını merak ediyor. Kendi eseri mi diye. Derinlerde, bilinçaltında bir yerde, bir tür kendini koruma çabası mıydı acaba? Kendisi için, doğmamış çocuğu için. Bazen, şimdi bile, kafasının içinde onun sesini duyuyor, düşüncelerini duyabilseydi söyleyebileceği şeyleri. Ne saçmalık. Dinle, her şeyin senin üstün zekânın bir parçası olduğunu anlamaya çalışıyorsun, oysa gerçek şu ki, sen

kısırdın. Kelimenin acısı geçti. Ve sırtına vuran akşam güneşiyle, elleri toprakla lekelenmiş halde, bir kez daha hayatın şimdi ne kadar farklı olduğunu düşünüyor.

Kesilmiş dalları toplamaya başlar, Maia ve Ayı'nın yanına, Mehri ve Fern'ün yanına dönmek için can atar. Sonra Roland'ın da bugün döneceğini hatırlar. Bunca zaman sonra bile, gemisini tek başına yönetme fikri onu hâlâ biraz tedirgin eder. Roland'ın eve dönüşlerinde Mehri'yi görmediği için değil, Cora onun daha az müsait olduğunu hissettiği için.

İlk günlerde, Gordon götürüldükten sonra, sanki bulunamayacak isimsiz bir şeyi arıyormuş gibi odadan odaya sürüklenmişlerdi. Televizyon ekranındaki görüntüler gözlerinin önünden anlamsızca geçiyor, günler bulanıklaşıyor, ziyaretçi akınıyla noktalanıyordu. Polis memurları, sosyal hizmet görevlileri, aile içi şiddet yardım kuruluşundan bir kadın, Çocuk Koruma Hizmetleri'nden biri. Hepsi de perde arkasında harekete geçirilmiş dev bir çarkın telleriydi. Kuliste bu kadar çok insanın öne çıkmak için beklediğinden haberi yoktu. Bazıları düzenli olarak ziyarete gelirken, diğerleri habersizce gelip, tanıtma amacıyla boyunlarına asılı bir fotoğraflı kart tutuyordu. Cora'nın annesi Sílbhe, evde sessizce dolaşıyor, çay yapıyor, çamaşır yıkıyor, mutfakta iz bırakmayan yemekler hazırlıyordu. Her gece, Cora ve çocukların uyuduğu yatağın ayak ucunda, kapıyla aralarına giren gümüş saçlı bir koruyucu gibi konaklıyordu.

"Hapiste," dedi Cora. "Artık güvendeyiz." Ama annesinde yeni bir öfke sezdi ve onları yalnız bırakmayacağını biliyordu. İlk başta değil.

"Çok özür dilerim, bilmiyordum; hiç görmedim," diye fısıldadı Sílbhe, bir gece Cora'nın Ayı'yı beslemek için

yatakta oturduğu sırada yumuşak, çilli eli onun elinin üzerindeydi.

"Çünkü sana izin vermedim, yardım istemek çok riskliydi. Kimse bilemezdi."

"Ama ben senin annenim. Bunu bilmek benim görevimdi."

Haftalar geçtikçe, Cora'nın yüzünün bir tarafını kaplayan morluk, bir petrol renk birikintisinin içinden geçerek sonunda sarıya döndü, sonra da tenine karıştı. Kulaklarında çınlayan kulak çınlamasının alarm zili de azaldı ve sessizliğin sesini, kendi nefesini, çiğnerken kulağının içinde bir yerlerde kıpırdanan ve çıtırdayan minik kemiklerin sesini ortaya çıkardı.

Veranda kapıları yeniden camlanmıştı ve tahtalarla kapatılmış olan yerler tekrar ışıkla dolmuştu. İrlanda'ya dönmeden önceki gün Sílbhe, üst kattaki bir pencereden onu görmüş olması gereken bir komşusu basınçlı yıkayıcısıyla devralana kadar verandayı kaba bir fırça ve sabunlu suyla dolu sayısız bulaşık leğeniyle ovuyordu. Cora, evin ön tarafındaki Maia'nın odasında oturuyordu, Bear omzunda uyuyordu, Vihaan'ın kan lekesini çıkarmak için gereken çabaya tanık olamamıştı. Lady Macbeth'i düşündü ve komşularının da aynı şeyi yapıp yapmadığını merak etti; kanın yıkanması bir şekilde bir kadının suçluluğuyla eş anlamlıydı. Şimdi bile, yerel gazetede yayınlanan bir makaledeki isimsiz bir alıntı kafasında yankılanıyordu: Dr. Atkin çok nazik bir adamdı, insanlar için elinden geleni yapamadı. Eğer cinayetse, onu buna iten şeyin ne olduğunu merak etmek gerek. İnanması güç.

Sabahleyin onu havaalanına götürmek için bir taksi geldiğinde, Sílbhe, "Beni savsaklamayın. Ayrılmak çok zor olacak," dedi.

Ve böylece oturma odasında oturmuşlardı -Cora, Maia ve Bear- ve arabanın uzaklaşıp onları ürkütücü bir sessizliğe bıraktığını dinlemişlerdi; sessizlik, annesinin kapladığı alandan daha büyüktü. Cora onun gitmesini istemese de, bunu tek başına yapabileceğini bilmesi gerekiyordu. Bu her ne olursa olsun.

"Tamam, ikiniz," demişti, o ilk adımı atmak için bir şeyler yapmak, herhangi bir şey yapmak istiyordu. "Hadi pişirelim. Sen denetleyebilirsin," dedi Bear'a, korumasını mutfak masasına koyarken. "Ve sen, benim güzel büyük kızım, baş karıştırıcı, kalite kontrolcü ve tadımcı olabilirsin."

Unu, şekeri ve buzdolabından yeni çıkmış soğumuş tereyağını tartarken, Cora'nın kaygısı dağılmaya başladı. Maia'nın karışımı kek kalıplarına doldurup kenarlarından dökülmesini izlerken, yapması gereken tek şeyin bu olduğunu fark etti. Sadece bir adımı diğeriyle takip etmeye devam et.

Gordon'un mahkûmiyetinden önceki aylar, zamanda bir duraklama gibi gelmişti. Cora sonuçtan emin olsa da, hayatlarını bir türlü ilerletemiyor, sakinleşip kendine -Maia'ya, Bear'a- işte böyle olacak diyemiyordu. Sanki tatildeymişler gibi, bir zamanlar günlerini düzenleyen kurallar ve kalıplar geçici olarak geride bırakılmış gibi, köksüzlük hissi duyuyordu. Geriye kalan rutin parçaları -okul, yemek vakitleri, yüzme dersleri- şaşırtıcı geliyordu; etrafından dolaşmak zorunda oldukları şeylerdi bunlar. Ama kapıyı kilitleyip zinciri geçirip içeri girdiklerinde, saatler biçimsiz ve olasılıklara açıktı. Kendilerini öğleden sonra saat dörtte banyo yaparken ve Bear'ın gece beslenmeleri sırasında çarpım tablosunu öğrenirken buldular. Cumartesileri Cora ve Maia, altın şurup sürülmüş ve Rice Krispies serpilmiş tost yiyor, kırıntılarını yorgan

kılıfının ve Bear'ın bebek tulumunun üzerine döküyorlardı. Maia, Bear'a, "Bu sağlıklı bir gıda," dedi, "her Krispie neşeli asitle güçlendirilmiş!" ve Ayı bacaklarını çırptı ve ona tatlı gülümsemelerle karşılık verdi.

İşleri olduğu gibi yapmakta bir rahatlık vardı ve Cora, o ana kadar günlerini nasıl da düzenliyordu, hayret etti. Gordon'un gidişiyle, hayatlarını düzenleyen diğer tüm kısıtlamalardan nasıl da kurtulmuşlardı. On yıldan uzun bir süre sonra Cora, sırf sırf özel bir keyif için, tekrar dans etmeye başladı. Başlangıçta çekingen bir tavırla. Maia okuldayken, bazen masayı geriye itip mutfakta dönerken, Bear da fedaisinden bakıp gülüyordu. İçini köpürten, uzun zamandır bastırdığı bir yanının yeniden canlanmasına neden olan içten bir sesti bu.

Ve bu süre zarfında Mehri ev yapımı yemeklerle geldi. Cora ilk başta başka bir kadının patates püresinin dokusunun veya peynir sosunun kremamsı kıvamının kendisininkinden belirgin şekilde farklı olduğunu fark etti. Ama sonra bunlar tanıdık, hatta sevilen şeyler haline geldi ve çoğu zaman birlikte yemek yemeye başladılar.

Kızlar o zamanlar çok küçüktü, sadece dokuz yaşındaydılar. Şimdi on altı yaşındalar. İkisi arasında daha özgüvenli görünen Fern'di - Mehri'nin gururla söylediği gibi geveze. Maia ise nefes kesici derecede yetenekli. Başlangıçta Cora, onu Bear'a sürekli yardım etmekten alıkoymaya çalışmıştı, ancak danışman insanların genellikle içgüdüsel olarak iyileşmek için gerekeni yaptığını söyledi. "Onun için fazla olup olmadığını göreceksin."

Cora eve pizzayla geldiğinde, kemikleri sızlıyor. Ama bu iyi hissettiren bir şekilde. Maia'ya sarılıp merhaba diyor, sonra

tırnaklarının altındaki kiri yıkıyor. Maia ise bardaklarını çıkarıp musluğun boşalmasını bekliyor ve Cora'ya Fransa gezisini anlatıyor. Bir ara, Bear'a bölüştüreceği dilimleri bölüştürmek için kesirlerini kullanmasını hatırlatıyor.

Cora ellerini kuruluyor. "Dur bir dakika," diyor, kutuyla tabak arasında kalan mozzarella peynirini kesmek için eğilirken. Ama Ayı tabağı alıp götürüyor, gülüyor ve peynirler dağılmadan önce ne kadar ileri gidebileceğini izliyor. Cora'nın en çok hayran kaldığı anlar işte bu anlar: evde, sıkışık bir ortamda, üçünün dairelerinin küçük mutfağında koşuşturduğu anlar. Ah. Gerçekten yapıyoruz. Hepimiz buradayız ve iyiyiz.

Julian

Julian, Maia'yla gece yatağa girdiklerinde büyükannesinin içtiği şarapla aynı renkte bir kristal bulmak için boncuk kutusunun üzerine çömeldi. Aradığını bulana kadar, minik hazinelerden oluşan yumuşak bir yağmur gibi parmaklarının arasından dökülmelerine izin verdi. "Buldum."

"Ah, güzel," diyor Eileen masadan. Eileen'i seviyor; iki yıl önce İrlanda'ya geldiklerinden beri tanıyor. En yakın komşuları ve büyükannesinin halletmesi gereken işleri olduğunda yanında kalan kişi o. Çoğunlukla sessizce oturuyorlar, ikisi de ortamı gevezelikle doldurma ihtiyacı hissetmiyor. Eileen'in işi, boncuk halkaları oluşturmak; her bir makaranın ucundan sarkan ve Eileen'in dantelinin gerginliğini tam ayarında tutan dekoratif bir ağırlık.

Masada, Eileen önceki ziyaretlerinde tamamladığı makaralarla uğraşıyor. Makaralar, Julian'ın yeşil kubbeli yastığın üzerine yavaşça fırlattığı ince bir tıkırtı sesi çıkarıyor. Julian'a hareketleri gelişigüzel, makaraları

parmaklarının arasında düzensiz ve umursamazca karıştırıyormuş gibi görünüyor; ama yine de yastığın tepesinde, paslanmaz çelik iğnelerden yapılmış yükseltilmiş bir yatakla tutturulmuş karmaşık bir dantel örgüsü büyüyor. Bazen okulda, kutudan bir kalem destesi alıp masasına koyuyor; ancak onları birbirine sürttüğünde aynı tatmin edici sesi çıkarmıyorlar. Eileen'e bir keresinde bunu sormuştu. "Ahşabın içindeki oyuklardan gelen yankı," demişti. "Bunu fark etmen hoşuma gidiyor; fark eden çok fazla kişi yok."

Mücevherleri pirinç tele geçirir, uçlarını birbirine tutturur ve kış bahçesinden gelen ışığa tutar. Eileen'e sadece en iyi kombinasyonları gösterir ve Eileen birinden gerçekten etkilendiğinde, ona bir tane daha uydurmasını söyler çünkü makaralar her zaman çiftler halinde çalışır ve Eileen onlara uyumlu pullar takmayı sever. Gerçek isim budur. İlk başta Julian bunun onun için uydurduğu bir kelime olduğunu düşünmüş, ama bir akşam daha geç saatlere kadar kalmış ve Eileen'in dantel grubu geldiğinde, onların kelimeyi söylediğini duymuş ve doğru terimle güvenildiği için garip bir şekilde memnun olmuş. Üzerinde parlayan şeker tanecikleri dans eden kurabiyeleri birbirlerine dağıtırlar, çünkü dantelciler kutsanmıştır; kek veya bisküvi yediklerinde bunu söylerler. Gülüyorlar ve sonra tabağı ona uzatıyorlar, çünkü pulcular da kutsanmıştır. Diğerleri için de pullar yapıyor ama en iyilerini Eileen için saklıyor. Eskiden telleri tele geçirip Eileen'in makaraya takmasını beklerdi, ama son zamanlarda pense ve tel kesiciyi ona verdi. Küçük parmaklarıyla teli son boncuğun içinden tekrar geçirip sıkılaştırması ve ardından teli tam dibinden kesmesi çok kolay. Eileen, artritli parmaklarıyla onun Tanrı'nın ona bir hediyesi olduğunu söylüyor.

Maia ve büyükannesi onu almaya geldiklerinde, odada sadece kendisi ve Eileen varken oluşan sessizliği bozuyormuş gibi hisseder ve boncuk kutusunu kapatırken kendinin bir parçasının kapağını kapatıyormuş gibi hisseder. Ama aynı zamanda rahatlamıştır da. İşine dalmış olsa bile, yokluklarının farkındadır. Görüntüleri zihninde canlanır: Tarlaların arasından geçen uzun, kıvrımlı yolda büyükannesinin küçük arabası. Gri gökyüzü, mavi araba, yeşil çimenler, sarı liken, koyu renkli kaya. İçeride büyükannesi ve Maia, hafif benzin kokusu ve büyükannesinin deri sürüş eldivenleri.

Bir keresinde ona, "Araba kullanırken neden eldiven takıyorsun?" diye sormuştu.

"Eskiden, hatta benimkinden bile eskiden," demişti dikiz aynasından gülümseyerek, "direksiyonlar metalden veya tahtadan yapılırdı. Ellerinizi soğuktan korumanız gerekirdi. Ya da kıymıklardan."

Babasının direksiyondaki iri ve sert ellerini, sırtlarında bir tutam saçı hatırlıyor. Gözlerini kırpıştırarak bu görüntüyü siliyor.

"Annem neden hiç araba kullanmayı öğrenmedi?" diye sormuştu yakın zamanda. Annesiyle ilgili rahatsız edici bir cevabı olan bir soru sorduğunda, büyükannesinin omuzlarının her zaman yaptığı gibi ön koltukta kalkıp indiğini gördü.

"Eh, on dört yaşından beri Londra'daydı, bu yüzden ona ders verebileceğim zamanı kaçırdı. Ve daha sonra, sanırım o da istemedi." Sonra kendini düzeltti. "Hayır, bu doğru değil. Ona izin vermedi."

Sonra aynada ona göz kırpmıştı, tıpkı kedisi Thistle'ın yaptığı gibi, iki gözünü de bir anlığına sımsıkı yummuştu. "Bu, bir kedinin seni seviyorum deme şekli. Bunu sadece gerçekten sevdiği insanlara yapar," diye açıklamıştı ilk

geldiklerinde. Büyükannesi onu her zaman yüksek sesle sevdiğini söylüyor ama o, sessiz kedi göz kırpmalarını daha çok seviyor.

Ona izin vermedi. Babasını asla adıyla çağırmazlar. Ona "o" veya "o" derler. Julian, insanların Tanrı hakkında aynı şekilde konuştuğunu fark eder. Büyükanne Sílbhe değil - artık ona inanmıyor - ama okulda, sabah kilisesine gitmek için yolun karşısına geçtiklerinde, Julian rahibin "Hes" ve "Hims" dediğini duyar. "Baba şu" ve "Baba bu" vardır ve Julian'ın tam olarak çözemediği bir baba karmaşası gibi gelir. Henüz Günah Çıkarma Ayini'ni yapmamıştır ama oyun alanında bunun hakkında konuşurlar ve diğer çocuklar ilk günah çıkarmaları olacak şeyin heyecanıyla neredeyse başları dönmüştür.

"Çalıntı kalem diyeceğim!" diyor Reggie. "Annenin çantasından dondurma almak için aldığın parayı anlatmalısın," diye kışkırtıyor bir diğeri. Gözleri fal taşı gibi açılmış. Hepsi günahların başını belaya sokacak kadar kötü olmaması, ama itiraf etmeyi gerektirecek kadar da kötü olması gerektiği konusunda hemfikir.

"Annen bugün seni almaya geldiğinde kimseyle konuştu mu?" diye sorduğunu hatırlıyor, o zamanlar, okulun ilk yılındaydı ve hâlâ İngiltere'de yaşıyorlardı. "Kimse mi? Onun için yalan söylemezsin, değil mi?" Sesi, zımba telinin uçlarını açan bir tırnak gibiydi. "Yine mi telefonu kullandı? Doğruyu söylemezsen anlarım Julian."

Rahibe günahlarını anlatma fikri, nefesinin bedeninden çekiliyormuş gibi hissetmesine neden oluyor. Büyükanne Sílbhe, bunların hiçbirini yapmayacaklarını söylüyor. Tek yapması gereken, başını öne eğip okula uyum sağlamaya çalışmak. Ama yine de derslerde duyduğu sözler Julian'ın zihninde dönüp duruyor, fırtına öncesi evin etrafındaki tarlaların üzerine çöken alçak gökyüzü gibi karanlık ve

uğursuz. Aman Tanrım, Seni gücendirdiğim için yürekten pişmanım. Senin cezan yüzünden tüm günahlarımdan nefret ediyorum... Cenneti kaybetmekten ve cehennemin acılarından korkuyorum...

Julian cehennem azabı istemiyor. Ama daha da önemlisi, acıyı verenin kendisi olmak istemiyor. Saklambaç oynarken, Maia odaya girdikten sonra Julian sadece bir iki an saklanabiliyor. Nedense, Maia'nın kanepenin veya kapının arkasına bakmasını izlemek onu fazlasıyla savunmasız gösteriyor. Ve oyunun bu olduğunu bilse de, bu dayanılmaz. Kızın şaşkınlığını hissetmek istemiyor; irkildiğini ve bir an korktuğunu görmek istemiyor. Bu yüzden sesini tam olması gerektiği gibi ayarlamaya çalışıyor; ne çok yüksek ne de çok kısık: "Maia, buradayım."

Maia'nın mutfak masasında oturup, saçları okul kitaplarının üzerinde uçuşarak, kendi içine kapandığını gösteren bir yüzle çalışmasını izliyor. Dikkatinin dağıldığı anlarda, Maia'nın içi ürperiyor; orada-ama-orada-değil. Yalnızlık hissi dayanılmaz hale geldiğinde, içinden, Maia diyor, Maia.

Ve nefesini verecek, perçemleri hafif bir iç çekişle kalkacak. "Yoğunlaşıyorum, Jules." Ve bir an sonra sayfaların üzerinden uzanıp elini sıksa da, başını kaldırmaz, kalemi hâlâ bir diyagramın üzerinde, bir bitki hücresinin veya bir insan kalbinin bölümlerini etiketliyordur.

Büyükanne Sílbhe'nin Eileen'la konuştuğunu duydu. Julian'ın iyi olacağını, annesinin öldüğü geceyi zar zor hatırladığını söylüyordu. Asıl endişelendiği kişinin Maia olduğunu fark etti. Ve bu titrek hissin başkalarının görebileceği bir şey olmadığını anladı.

Bazı geceler, Julian nihayet uykuya daldığında, Maia kalkıp büyükannesinin yanına oturma odasına gidiyor, kısık sesle konuşuyorlar ve büyükannesi ona biraz şarap dolduruyor; kadehin dibinde sadece birkaç santim kalacak şekilde, samimi olsun diye.

Bir akşam Maia cesaretini toplayıp şöyle dedi: "Annemin bunu yapmamdan hoşlanmadığını biliyorum, muhtemelen sen de hoşlanmayacaksın ama baleye devam edebilir miyim? Burada bir ders bulabilir miyiz?"

"Bunu neden yapmak isteyesin ki?" diye soruyor Sílbhe. "Sadece onun ısrarı yüzünden gittiğini sanıyordum?"

"Evet, ama-"

"Özür dilerim, söyleyebilirsin. Sebeplerin olacağını biliyorum."

"Annem, vücuduma bindirebileceği stres yüzünden dans etmemi hiç istemedi. Sanırım benim dansı onun kadar sevmediğimi görebildiği için. Ama şimdi özlüyorum. Onunla bir bağ gibi." Duraksıyor. Söyleyebileceği başka şeyler de vardı ama büyükannesi başını sallayıp haftada bir akşam bir kurs bulup şehre inmelerini öneriyor.

"Ama on sekiz yaşına gelmeden ayrılmak yok," diye uyarıyor büyükannesi. Bu sözleri söyler söylemez yüzü düşüyor ve bir anlığına tamamen çökecekmiş gibi görünüyor. Ama sonra bir parmağını gözlerine götürüyor. "Bütün pişmanlıklarımı yüzüne vurarak beni dinler misin? Sanki ülke dışına çıkmadan dans dersine gidemezmişim gibi." Maia'nın elini sehpanın üzerinden alıp özür dilercesine sıkıyor ama ona bakmıyor. "Ama çok küçüktü; şimdi anlıyorum. Daha fazla bakıma ihtiyacı vardı. Ebeveynlere ihtiyacı vardı. Onu böyle dünyaya salarak ne düşündüğümüzü bilmiyorum," diye de ekliyor. Maia, söylediklerinin ardındaki gizli anlamı anlıyor ve annesini

şimdi oturduğu sandalyede hayal ediyor. Jules'la doğmadan önce, varlıkları hayal bile edilmiyordu.

Bir süre sonra Maia sessizliği bozuyor. "Bu kasabadan, hele ki İrlanda'dan asla ayrılmak istemediğimi biliyorsun." Ve konuşurken, sözlerinin doğruluğunu hissediyor.

Bale dersinde diğer kızlar onu izliyor, ancak jeté'lerini ve brisé'sinin açısını incelediklerinde ısınıyorlar. Terliklerinden ağrıyan ayaklarını çıkarırken bir gülümseme, ortak bir şikayet. Etrafında annesini görüyor. Öğretmeninin dimdik durma alışkanlığıyla, uzun boyunlu diğer kızlarda, dikkatlerini çekmek istediğinde topuklar ilk pozisyonda birleşiyor. Annesi, mutfak lavabosunda bulaşık yıkarken veya okul kapısında Maia'yı beklerken bu poza yöneliyordu. Maia baleyi tamamen bıraktığını hep düşünmüştü ama şimdi balenin hep orada olduğunu anlıyor.

"Annen çok kıskanç," derdi; bakışlarının sertliği Maia'nın yukarı bakmasını gerektiriyordu, sanki gözleri kilitlenmişken kendi düşüncelerini onun üzerine yazacakmış gibi. "Annen senin asla sahip olamayacağı bir şeye sahip olmanı görmeye dayanamıyor. Ama vücudunun pes etmesi senin suçun değil; bunun bedelini sen ödemek zorunda kalmamalısın."

O zamanlar İngiltere'deyken dans etmekten hoşlanmıyordu. Dans ediyordu çünkü çekleri o yazıyor ve Cora'nın onu her hafta götürmesi konusunda ısrar ediyordu. Maia, annesinin ulaştığı seviyeye asla ulaşamayacağını biliyordu. O dürtüye, o doğal çekime sahip değildi. Bu bir görevdi, babasını memnun edecek bir şeydi. Ama şimdi, İrlanda'da, biçim değiştirmiş, başka bir şeye dönüşmüştü. Ve onu özlüyordu. Annesinin bir zamanlar

yaşadığı o elle tutulamayan alanda yaşamayı. Kendi baldırlarında ve uyluklarında gergin bir şekilde tutulan, ayak parmaklarının yere bastırıldığı hissini yaşıyordu.

Bazen, gecenin bir yarısı, Julian Maia'nın yanına girer, küçük bedenini ona yaslar. Karanlıkta Maia'nın saçlarını parmaklarının arasında döndürerek, yumuşak, hafif nefesini ensesinde hissederek uykuya dalar. Böyle gecelerde, Julian elinden geldiğince uyanık kalır ve ancak gözlerinin iradesi dışında kapanmaya başladığını hissettiğinde Julian'ı kendi yatağına geri götürür. Onu yatırır, üzerini örter, sonra hışırdayan su geçirmez çarşaflarına geri döner. Her sabah yatağını toplar, çarşafları çamaşır makinesine doldurur ve okuldan eve geldiğinde, rüzgârda çıtır çıtır uçuşmuş olurlar ve Büyükanne Sílbhe onları tekrar yatağına koymuştur. Utancı, yargılanmadığını bilmesine rağmen, aralarında sessizce tutulur. "Yaşadıklarından sonra kim yapmaz ki?" dedi büyükannesi ilk seferinde. Ama yine de Julian dokuz yaş küçüktür ve çarşaflarını kuru tutar. Bazen yatağının üzerinde elini gezdirip kontrol ediyor, sonra da hayal kırıklığına uğradığı için kendini kötü hissediyor.

Sílbhe'nin planladığı emeklilik bu değildi. Hayatın sondan bir önceki evresine doğru yavaş yavaş bir iniş hayal etmişti. Öyle değil miydi? Çocukluk, genç yetişkinlik, evlilik, çocuklar, orta yaş, emeklilik, ta ki sonunda... Ama bunlar çocuklar doğmadan önceydi. Bilseydi o zamanı farklı mı kullanırdı? Daha çok yorgan diker, daha çok kitap okur, Venedik'e gider miydi? Daha dürüst anlarda aşkı yeniden bulurdu, diye düşünüyor.

Cian'ı okuldan beri tanıyordu. Aralarında hep bir şeyler vardı. On altı yaşındayken, aynı anda hem istekli hem de

nazik, yumuşak, çocuksu dudaklarını hâlâ hatırlayabiliyordu. Ama sonra Hugh'la tanışmıştı ve Cian da... Şimdi adını hatırlayamıyordu. Çok uzun zaman önceydi ya da belki de Hugh'a o kadar kapılmıştı ki umursamamıştı. İletişimlerini kaybetmişlerdi. Ama sonra, birkaç yıl önce, sağanak yağmurun ardından, köprü kapalıyken eve farklı bir yoldan dönmüş ve arabası, engebeli arazide yolunu bulan alışılmadık gri asfalt şeritte hıçkırarak durmuştu. Bir süre oturmuş, motorun tıkırdamasını ve soğurken iç çekmesini beklemişti ama kontağı çevirdiğinde hâlâ hiçbir şey yoktu, bu yüzden yürüyerek yola koyuldu.

Yoldan bir mil kadar yukarıda, ışık azalmaya başlarken, yaklaştığında bir tepenin arkasından beliren bir evin silüetini görmüştü. Evin ışığı yoktu ama yine de etrafından dolaşıp yardım edebilecek birini bulmayı ummuştu. Ana binadan ayrı, küçük bir stüdyo vardı, pencerede bir parıltı vardı. Kapıyı çalmış ve Cian kapıya geldiğinde rahatlamış, şaşırmıştı. Ama aynı zamanda başka bir şey de vardı: sanki bir beklenti karşılanıyormuş gibi, sanki Hugh'un ölümünden sonraki o yılların arka planında bir yerlerde, yollarının tekrar kesişeceğini biliyormuş gibi. Cian gülümsemiş, kollarını açmıştı; hem edilgen hem de kendinden emin bir hareketti bu; kollarının arasına girmeyi seçmesini gerektiriyordu.

"Eh, bir gün kapımda böyle belireceğini bilmesem. Neden bu kadar geciktin?" dedi. "Eve gidelim mi? Lehim makinesini kapatayım da gidip bir şeyler içelim."

Ütünün fişini çekti, ucundan kara bir duman fısıltısı duyuldu ve kadın, üzerinde soyadının yazılı olduğu küçük, krem rengi kutuların yığınını fark etti. Bunları kasabadaki kuyumcunun penceresinden tanımıştı ama aralarındaki bağlantıyı hiç kuramamıştı; Brennan buralarda pek de nadir rastlanan bir isim değil.

Onu birkaç kez daha görmüştü. Cian ilgili ve ilginçti; kitaplar, sanat ve siyaset hakkında söyleyecekleri vardı. Hugh'la olan hayatını, İngiltere'deki kızını sorduğunda, bunu sıcak ve cömert bir şekilde cevapladı. Cian'la tekrar karşılaşmak, bir istiridyeyi açıp içinde bir inci bulmak gibiydi.

Bir akşam yemeğinden sonra onu eve bırakırken, adam koltuklarının arasındaki boşluğa uzandı ve kadın da kendini ona doğru eğilmiş buldu. Öpücüğü tanıdık gelmişti ve içeri girdiğinde, sırtını kapalı kapıya yaslayarak, yine bir genç kız gibi sersemlemiş bir şekilde durdu. O gece, şifonyerinin önünde oturdu, parmağını dudaklarında gezdirdi, sonra yirmi yılı aşkın süredir ölmüş olan Hugh'un fotoğrafına döndü. Fotoğraftaki gülümsemesi onu her zaman cesaretlendiriyor gibiydi. Hadi, yap. Kaybedecek neyin var ki? Belki de sadece görmek istediğini görüyordu, dedi kendi kendine. Aptal ihtiyar kadın. Ama yine de kendini parmağındaki yüzükleri nazikçe çevirip, adamın ona bir Noel hediyesi olarak aldığı küçük seramik tabağa yerleştirirken buldu. İşte.

Ama sonra, sadece birkaç gün sonra, o çağrıyı aldı. Çılgınca eşyalarını bir bavula atarken, gerçekten neye ihtiyacı olduğunu unuturken gördüğü bir çağrıydı bu; havaalanından iç çamaşırı almak zorunda kalmıştı. Birkaç hafta sonra geri döndüklerinde, bunalmıştı. Kendi sevgili kızını kaybetmenin acısıyla. Karanlıktan yeni korkan, ateşte bir odun çatırdayıp tısladığında irkilen ve bir tencere kapağı düşürdüğünde mıknatıs gibi birbirine uçan iki çocuğa bakmakla. Ve Cian Brennan fikri... eh, bunu düşünmek için neredeyse hiç durmamıştı.

Maia ve Julian sonunda uyurken, geç bir akşam gelmişti. Maia kapıda, Julian soğukta dikilmişti. Ancak şimdi, bunca zaman sonra, adamın gömlekli olduğunu, paltosunun

muhtemelen arabada olduğunu fark etti; içeri davet edileceğini bekliyordu. Olanları kısa, kesik cümlelerle anlattı, kafasında imgeler canlandırmamaya çalışarak. Ama yine de yeterliydi. Adam kollarını ona açtı ama Julian kapıda kaldı.

"Cian, hakkında-" Doğru kelimenin biz olduğunu biliyordu ama kullanamadı. Evlilik yüzüğünü yokladı ve bakışları ellerine kaydı.

"Biz mi?" diye sordu. Sonra, avuçlarını teslim olmuş bir şekilde yukarı kaldırarak, "Anlıyorum. Bizim zamanımız değil," dedi. Kadın başını salladı, bunu onun adına söylediği için minnettardı. "Ama bana ihtiyacın olursa. Herhangi bir şey için. Herhangi bir şey için," dedi ve başını tekrar eğdi, adam yeterince konuştuğunu biliyordu. Adam, sert elini yün kazağının statik ipliklerine sürterek koluna dokundu ve sonra arabasına geri dönmek için döndü. Bir yanı iki dünya arasındaki eşikte kalıp onun gidişini izlemek istiyordu, ama açık kapı eve soğuk hava sızdırıyordu ve çocukların uyanıp onu bekledikleri yerde bulamama riskini almak istemiyordu. İki yıl sonra bile onlara kızmıyordu. Sadece ona -babalarına- kızıyordu. Ve Tanrı'ya.

Mevcut hayatını yaşamak için öyle şiddetli bir ihtiyaç duyuyordu ki, yorgunluğunu dağıtıyor, yaklaşan emeklilik, bencillik, kendi yolunu izleme fikrini aklından çıkarıyordu. Sahip oldukları tek şey oydu. Hayatı tekrar küçük çocuk sahibi olmak için düzenlenmemişti. En yakın ortaokula kırk beş dakika uzaklıktaydı ve Maia yolculuğun son ayağı için otobüse binebilse de, bu sadece yirmi dakika kazandıracaktı ve Sílbhe kestirme yollar aramıyordu. Kendileriyle ilgili bir konu değildi bu. Akşamları baleyle, Julian için bir sanat kulübüyle geçiyordu. Her biri için danışmanlık. Kendisi de dahildi, ancak okuldayken kendi seanslarını gün içinde ayarlıyordu ve sabahın erken

saatlerinde derse giriyordu, böylece onu arabayla almaya geldiklerinde şiş gözlerle görmelerine gerek kalmıyordu. Kahraman, cesur, radyoda genç bir kadın, Sílbhe ile aile içi cinayet hakkında röportaj yaptığında onu aramıştı ama hissettiği şey bu değildi. Sanki çamaşır makinesinde döndürülmüş, sonra Maia'nın çarşafları ipte asılıyken fön makinesiyle kurutulmak üzere asılmış gibi hissediyor. Ama aynı zamanda enerjik, istenmeyen ikinci bir gençliğe zorlanmış. Başka ne yapabilirdi ki? Başka kim ne yapardı ki?

Gordon

Gordon masasına oturmuş, yeni kalem kutusunu karıştırıp doğru rengi arıyor. Kutunun üzerinde bir maymun suratı var; gözleri sanki biri az önce şaka yapmış gibi iri ve meraklı. Babasıyla birlikte, sadece erkek çocuklar olarak, annesinin alışverişe gitmesine güvenilemeyeceği için seçmiş. Sonrasında Pizza Express'e gitmişler ve gri mermer masalardan birinde karşılıklı oturmuşlar, çatal bıçak takımları kıvrımlı logolu peçetelerin üzerinde düzgünce duruyormuş.

Gordon eğlenceli olmak, babasının duymak isteyebileceği şeyleri söylemek istemişti, bu yüzden ona Knock, Knock kitabından hatırladığı bir fıkrayı anlatmıştı ve bu işe yaramayınca, Dogtanian ve Üç Muskehounds dizisinin, Dogtanian'ın kılıcının kırıldığı bölümünü anlatmıştı.

"O olmadan kendini nasıl koruyacağını bilmiyorum," dedi Gordon babasına. Olayın üzerinden o zamandan beri midesi

bulanıyordu ve iki bölüm sonra bile Dogtanian hâlâ düzgün bir şekilde tedavi ettirememişti.

Babası başını salladı ve eğilerek başını Gordon'un hizasına getirdi. "Söyle bakalım, yaz tatillerinde ben işteyken annem neler yaptı?"

"Ah, bilmiyorum," demişti, kılıcı tartışmayacakları için hayal kırıklığına uğramıştı. Annesinin ne tür işler yaptığını düşünmeye çalıştı ama zordu; sadece oradaydı. "Şey, yemek pişirmek, yerleri paspaslamak, bitkileri sulamak." Babası kollarını kavuşturup sandalyesine yaslanmıştı ve Gordon, onu tekrar çekebilecek bir şeyler söylemek için can atıyordu. "Bir keresinde kötü bir söz söyledi," diye önerdi ve umduğu gibi, babası sıkılmış görünmeyi bırakıp tekrar eğildi.

"Devam et."

Çok güzel bir histi, sanki kaldırımda bir tümseğin üzerinden bisikletle geçerken midesinin zıplamasına neden olan, telaşlı, başıboş bir histi. Daha fazla uygunsuz şey bulmak için beynini zorladı; babasının yüzünü daha aydınlık, daha ilgili gösteren şeyler, sanki Gordon'un sözlerini içiyormuş gibi. Kendini, olanları olabileceklerle, hatta olmasını dilediği şeylerle karıştırırken buldu: "...ve kediyi bir süre okşadıktan sonra annem, 'Tasması yok, o yüzden eve götürüp yatağının altına koyalım, baban asla öğrenmesin!' dedi."

Bunu, işi fazla ileri götürdüğü an olarak hissetti. Babası garsona, "Hesap lütfen," demişti. Sonra boşluğa bakarak oturmuş, sanki bir kepenk inmiş gibi hissetmişti.

"Tok, tok," dedi Gordon, içeri girmenin yolunu bulmaya çalışarak. Babası cevap vermeyince, her iki rolü de oynadı ve esprili cümleye geçmeden önce sesi kısıldı.

Dışarıdaki sokakta, babasının uzun adımlarına yetişmek için yarışmak zorunda kalmıştı. Yine de, o gece akşam

yemeğinde babası Gordon'un ona anlattıklarından bazılarını tekrar gündeme getirmişti. Kediyle ilgili değildi, ki bunun doğru olmadığını biliyor olmalıydı, ama başka şeyler. Detaylardan memnun görünüyordu, sanki annesiyle dalga geçiyormuş gibiydi ve Gordon haklı çıktığını hissetmişti. Özellikle de annesi bunların uydurma olduğunu söylemeyip sadece tabağına bakıp gözlerini kırpıştırdığında, Gordon, Maia'yla okuldayken gerçekten gizlice Monster Munch paketleri mi aldığını, doğum günü köpüklü banyosunu gerçekten kullanıp kullanmadığını merak etmişti.

Daha sonra Maia yatak odası kapısında belirmişti. "Bu kadar mı azıcık-" Gordon, Maia'nın ne söyleyeceğinden emin değildi, sadece kötü bir kelime olduğunu biliyordu. Ve söylememesinin sebebi, babalarının yukarı çıktığını duymuş olmalarıydı. Yatakta, midesinin derinliklerinde tuhaf bir kemirme hissi vardı. Açlığa benziyordu ama çirkin ve hüzünlü bir şeyle karışıktı. Dönüp yüzünü yastığa gömdü, annesinin o tuhaf şekilde göz kırpışını ve Maia'nın bakışlarını aklından çıkarmaya çalıştı.

Öğretmen her çocuğun önüne dikdörtgen bir karton koyuyor ve bunların yılın geri kalanında çalışma kitaplarını ve yazım günlüklerini koyacakları tepsilerin önüne konacağını söylüyor. İsimlerini yazıp etrafına dekoratif bir çerçeve çizmelerini söylüyor. Gordon bir an oturup sınıf arkadaşlarının ne yaptıklarına bakıyor, sonra kendi karton parçasına yerleşiyor. En dikkatli el yazısını kullanarak, harfleri kafasından okuyarak kesinlikle doğru yazdığından emin olduktan sonra turuncu keçeli kalemle L-U-K-E yazıyor. Baskısından memnun kalınca roketler ve uzay gemileri, halkalı gezegenler ve kayan yıldızlardan oluşan bir çerçeve yapmaya koyuluyor. Kalemleri o kadar yeni ve taze ki renklerin birbirine karışmaması ve uçların kirlenmemesi için ekstra özen gösteriyor. Gökyüzünün

kadifemsi siyahlığını, balon kasklı astronotları, uzay yiyeceklerini ve yüzen diş fırçalarına macun sıkmayı düşünürken, yan masada oturan çocuğun kendisine doğru eğildiğini fark eder.

"Evet, hanımefendi! Gerçek adı bu değil!" diyor çocuk. Diğerleri de sandalyelerinden kalkıp etrafını sarıyor. Gordon kağıdını örtüyor. Ama sonra öğretmenin gölgesi tepesinde dikiliyor ve Bayan Bellamy kartının köşesinden çekiştirince, özenle hazırladığı kağıdın kolunun altından çekilip lekelendiğini görüyor.

Öğretmen ona baktı, sonra ikiye ayırdı. Gordon dudağının titrediğini hissetti, birinin "Gordon ağlayacak!" dediğini duydu. Titremeyi durdurmak için sertçe ısırdı ve ağzında kanın metalik tadını hissetti.

"Senin kim olduğunu çok iyi biliyorum Gordon." Öğretmen ona baktı, sulanan gözlerini gördü ve biraz hayal kırıklığı, biraz da acımayla, "Aman Tanrım. Git ve ders bitene kadar koridorda otur." dedi.

Açıklamak istiyor ama bunu kendine bile açıklayamayacağını fark ediyor; sadece her zaman Luke diye çağrılmak istemiş. Sınıfın dışında, duvara yaslanmış, ön kolundaki doğum lekesini sıkıyor ve şekilsiz kalp şeklinin kaybolup yeniden şekillenmesini, kaybolup yeniden şekillenmesini izliyor.

Daha sonra, onu tekrar çağırdığında, diğer çocukların isimlerini bantladıkları tepsi sırasına bir göz atıyor. Parlak renklerle süslenmiş kartların arasında kendi ismini fark etmek kolay. Öğretmen kalın, siyah, silinmez harflerle G-O-R-D-O-N yazmış.

Kendini yine gözyaşlarını tutmaya çalışırken buluyor ve bu sefer kazanıyor. Üzüntüsünün kuruyup öfkeye dönüştüğünü hissediyor. Sandalyesine doğru ilerlerken, saçları bir at kuyruğu gibi başının üzerinde dikilmiş bir kız

arkasına yaslandığında, bilerek ona çarpmıyor ama etrafından dolaşmak için de bir çaba göstermiyor. Kız, çarpık atkuyruğunu tutarak ağlarken, odanın öbür ucundan ismi bağırılıyor. Başka bir yerde olmayı diliyordu. Başka biri olmayı diliyordu. Ama o Gordon. 2C sınıfında, yeni bir okul yılının başında. Öğretmenler odasında mırıldanılacak olan onun adı olacak. Lanet Gordon. Lanet olası Gordon Atkin. Ve o da bundan bir şeyler hissediyor, sevilmeme duygusunu.

O akşam yemeğinde babası eve dönüşünün ilk gününün nasıl geçtiğini sorar. "İyi," der ve çatal kaşık makarnayı ağzına tıkar.

"Ağzın doluyken konuşma," diyor babası ve çatal bıçak takımını tutarken garip açılarla dışarı çıkmış dirseklerine anlamlı bir bakış atıyor. Gordon dirseklerini indiriyor.

Annesinin içeceğini fark eder ve "Ben de bir pipet alabilir miyim?" der.

"Hayır," diyor Maia.

"Senin elinde değil. Annem alıyor da ben neden almıyorum? O daha çocuk bile değil."

"Diş tedavisinden sonra daha iyiye gidiyorum," diyor. Maia iç çekiyor ve babaları ona sert bir bakış atıyor. Gordon küremeyi bırakıp annesinin yüzüne bakıyor ve sol yanağındaki şişkinliği görüyor, sanki içine bir pinpon topu tıkıştırmış gibi. Ve nedenini tam olarak anlayamayarak, annesinin doğruyu söylemediğini ve diğerlerinin de sırrın farkında olduğunu anlıyor. Her zaman böyledir. Üçü, onun bilmediği bir şeyi biliyor. Ve aniden babasıyla bir gezi daha yapmak, tekrar birlikte sadece erkek çocuklar olmak, onu Maia ve annesinden uzaklaştırmak ve bağlılıkları yeniden tanımlamak istiyor. Pizza Express'ten beri babasına söyleyebileceği başka şeyler, onu memnun edecek şeyler düşünüyor. Bu yüzden şimdi bunları kafasında biriktiriyor,

büyükannem markete gitti ve satın aldı tarzında, annesinin yaptığı tüm yanlışların bir listesini yapıyor.

Maia kanepede oturuyor, Bayan Radley'nin onun için bıraktığı bisküvi tabağı yarı boş. Radley'lere bakıcılık yapmayı seviyor. Sadece birkaç sokak ötede oturuyorlar ama Maia'nın evinde düzgün saksılarla çevrili sahte sütunlar varken, onların evinde sanki hep oradaymış gibi görünen eski fayanslardan bir yol var, ön kapıya doğru giderken ayak bileklerinizi gıdıklayan isyankar bitkilerle çevrili. İçeride, günlük hayatın karmaşası var. İnsanlar eşyalarını koydukları yerde bırakıyor ve Bayan Radley bir saldırı zamanı geldiğini söyleyene kadar bir daha almıyorlar. Onların karmaşasında rahatlatıcı ve temiz olmayan bir şey var ve Maia buna gömülüyor, çocuklar yatağa girer girmez çantasından ders kitaplarını çıkarıyor, onları sehpanın üzerine yayıyor, birini yere rahat bir açıyla yerleştiriyor, kendi eşyalarını onlarınkiyle bütünleştirmek istiyor.

Evde minderler hep kabarık, çalışma tezgahları silinmiş, sanki düzenli bir cila hayatlarının gerçekliğini arındıracakmış gibi. Ama bir türlü olmuyor. Ne kadar düzenli olursa, bir şeyler saklıyormuş gibi görünüyor.

"Vay canına Maia! Tam bir gösteri evi gibi," demişti aynı yaştaki bir kız, bir resital için tütüsünü ödünç almak üzere habersizce uğradığında. "Bütün eşyaların nerede?" diye sormuş, Maia eteği almak için yukarı koşarken oturma odasına göz atmıştı. "Ah, garajda bir sürü ıvır zıvır saklıyoruz," demişti, görmek istemeyeceğini umarak.

Radleyler eve vardıklarında, anahtarları kilide girmeden önce dışarıdaki patikada olduklarını duyar. Her zaman bir

şeyler hakkında konuşur veya kıkırdarlar ve Bayan Radley anahtarlarını düşürdüğü için ona aptal dediğinde, sadece güler. Bayan Radley çantasında bebek bakıcılığı parasını ararken, Bay Radley Maia ile sohbet eder ama gözleri sanki bir dilim çikolatalı pastaymış gibi karısına kaymıştır ve Maia'nın gideceği ve kendisinin rahatça uyuyabileceği anı kibarca beklemektedir. Radleyleri okulun cinsel eğitim videosundaki karakterler gibi hayal eder; çizgi film çifti yatak odasında birbirlerini tüylerle gıdıklamaya çalışarak kovalar, mutlu ve heyecanlı görünürler. Seksin tüylerle ilgili olmadığını bilir ama Bay ve Bayan Radley de böyle eğlenecekmiş gibi görünürler. Bazen kendi babasının duvardan homurdandığını duyar. Yorganı başına çeker ama annesinin iyi olup olmadığını bilmek istemek alışkanlıktır. Yorganın altından dinlemeye çalışıyor ama hiçbir şey duyamıyor. Bu durum, seksin muhtemelen babasının annesine yaptığı bir şey olduğunu düşünmesine neden oluyor. Geçen yıl okulda regl sohbetinin ikinci bölümünde konuştukları karşılıklı eylem değil.

Maia erkeklerle ilgilenmiyor. Bazen arkadaşı Sadie konuşurken, dudaklarının yumuşak pembe tonuna kapılıp, onlara doğru eğilip onları öpmenin nasıl bir şey olacağını hayal ediyor. Ama hiçbir şey yapmıyor çünkü karmaşık geliyor. Tek odak noktası üniversiteye gidip tıp okumak.

Babasının izinden gitmek tuhaf gelebilir ama onu profesyonel modunda gördüğünde, sık sık hissettiği korku hayranlığa yakın bir şeyin gölgesinde kalıyor. Hastalarına kullandığı güven verici ses tonuna; cıvayı okumadan önce termometreyi sallayışına, ateşi ne kadar yüksek olursa olsun yüzünün asla alarmı ele vermemesine; Gordon'u bir eşek arısı soktuğunda ona adrenalin enjekte edişindeki sakin ve kesin tavrına hayran kalıyor. O gün bir an için, Batman kostümüyle piknik masasında ölecekmiş gibi

gelmişti ama sonra babası görünmez sağlık görevlisi pelerinini giyip onu kurtarmıştı. Geçici bir kahraman. Bu tür bir yetkinliğe ve kontrole sahip olmayı özlüyor.

Altıncı sınıf ortak salonunda kalın bir UCAS kitabı olmasına rağmen, Cora veli toplantısında bir ilan panosuna bakıyor ve sonraki günlerde Maia'nın nereye başvurabileceğine dair önerilerde bulunuyor. "Kişisel bir açıklama yazman gerektiğini söylüyor. Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Maia, ona henüz alt sınıfta olduğunu ve bunu gelecek yılın başına kadar yapması gerekmediğini hatırlatıyor. Annesi, sanki bu arada bir şekilde unutacaklarmış gibi paniklemiş görünüyor. Maia, haritada önerdiği yerlere bakıyor. Manchester, Leeds, Cardiff, Edinburgh, hatta Büyükanne Sylvia'nın yaşadığı İrlanda'daki bir yer. Hepsi çok çok uzakta.

Maia, annesinin Büyükanne Sylvia ile nadiren konuştuğunu biliyor. Babası uzun mesafeli telefon görüşmeleri yapmasını sevmiyor ve asla ziyarete gelmiyorlar. Bazen Büyükanne Sylvia, Noel veya doğum günü çekleri gönderiyor ve babaları bunları Maia'nın bakıcılık parasıyla birlikte banka hesabına yatırıyor. "Anne," diye sormuştu bir keresinde, "Büyükannemin adı neden burada Sílbhe?"

"Ah, adı bu. Sylvia'nın İrlanda versiyonu."

"Öyleyse neden ona öyle demiyoruz?" Annesinin duraksayıp ağzını açtığını ve sonra tekrar kapattığını gördü. "Peki, nasıl telaffuz ediliyor o zaman? Yani düzgün telaffuz mu?"

Annesi ona, "Shilva," dedi ve kelimeyi söylerken yüzü yumuşadı. Maia, babasının İrlanda ile tüm bağlarını neden silmek istediğini o zaman anladı.

Maia, ismi kafasında söylüyor, yemek masasında meydan okurcasına düşüncelerinin içinde dönüp duruyor. Sílbhe.

Sönmek bilmeyen bir mum alevi gibi, í harfinin üzerindeki küçük çizgiden keyif alıyor. Okulda kendi adını Maía olarak yazmaya başlıyor; bu o kadar ince bir değişiklik ki, sadece kendisi fark ediyor.

Yavaş yavaş, Büyükanne Sílbhe onların tek potansiyel kurtarıcısı gibi görünmeye başlar. Maia, kapısının önünde belirip ya da bir telefon kulübesinden arayıp suçlamaları geri çekip çekemeyeceğini sormayı hayal eder. Ama sonunda bir mektup yazar ve yerde bulduğu parayla pul parasını öder. Okula gidip gelirken gözlerini yere indirerek yürümesi sadece bir iki hafta sürer. İnsanlar evlerinin yakınındaki sokaklara para atmazlar ama küçük dükkan sıralarında, parkta, tren istasyonundaki bilet makinesinde her yerde polisler bulur. Bunu annesine söylemek ister, böylece kendi parası olur ama annesinin -doktorun karısının- cam şişe kumbarasının etrafında büyüyen karahindibaların arasında bir tür torbacı kadın gibi bozukluk aradığının görülmeyeceğini bilir. Maia bunu düşünür ve onları ne kadar az şeyin ayırdığını fark ederek şok olur. Annesi sıcak bir evde yaşıyor ve giymesi için ona kıyafetler alınıyor, ama o, kasabada define dolu bir alışveriş arabası iten kadından daha fazla paraya veya özgürlüğe sahip değil.

Bir gece geç saatlerde, bir bardak su içmek için aşağı inmişti. Oturma odasındaki ışık kapalıydı ve Maia, babası annesinin üzerine diz çökmüş, bileklerini arkasında birleştirmiş, mutfak zeminindeki bir kaseden yemek yerken, karanlıkta, görünmeden durmuştu. Babasının alçak ve sakin sesi yanındaydı. "Belki şimdi bizi hayvanlar gibi yaşatmayı bir kez daha düşünürsün Cora. Bu hiç hoş değil, değil mi? Umarım bu, bir dahaki sefere buzdolabını temizlemeyi hatırlamana yardımcı olur. Kimse böyle çürümüş yiyecekler yemek istemez."

Maia dönmüş, merdivenlerden yukarı çıkarken gördüklerini sessizce taşımış ve sonra sahanlığa kusmuştu. Bir an durup, yediğini hatırlayamadığı havuç parçalarıyla dolu duvarlara bakmış, ne yapacağını düşünmüştü. Sonra merdivenlerin tepesinden zayıf bir sesle "Kustum," diye seslenmişti ve birkaç dakika sonra anne babası belirmişti; yüzlerinde mutfakta gördüğü şeyden eser yoktu.

Ertesi sabah, mektubu okul kütüphanesinde, defterinin arkasından özenle kopardığı sayfalara yazmıştı.

Sílbhe aradığında bir Salı sabahıydı. Cora, ocağın ızgaralarını ovuyor ve kafasında "Şeker Perisi Dansı"nı işliyordu. Bazı sahneleri içgüdüsel olarak hatırlıyor, bazılarından ise daha az emin ve hafızasındaki boşlukları doldurmak için kendi koreografilerini mi eklediğini merak ediyordu.

"Cora, yalnız mısın?" Telefonun diğer ucundaki ses, nadiren konuşsalar da çok tanıdık geliyor. Cora, faturaya yansıyacak giden aramalardan kaçınıyor ama annesi, iletişim eksikliğini çok sık aramaması için bir ipucu olarak algılamış gibi görünüyor. Ve nedense, böylesi daha kolay. "Konuşabiliyor musun?" Cora, annesinin bilmediği bir şey biliyormuş gibi etrafına bakınıyor.

"Evet?" diye cevaplıyor, neredeyse bir soru.

"Maia'dan bir mektup aldım canım. Neler olduğunu biliyorum."

Cora, soluk soluğa kanepenin koluna oturuyor. Sonra aniden ayağa kalkıp, hastaların arasında bir boşluktan geri dönmediğini kontrol etmek için mutfak penceresinden dışarı bakıyor.

"Anne, sanırım... Şu anda bunu yapabileceğimden emin değilim."

"Doğru mu?" Cora hiçbir şey söylemiyor ve sessizlik onları birbirine bağlayan telefon tellerine kadar uzanıyor. "Keşke bilseydim." Cora yine hiçbir şey söylemiyor. Maia'nın ne kadarını söylediğini merak ediyor. Sílbhe'nin ne kadarını bildiğini merak ediyor. "Banka hesabına erişemediğini biliyorum, bu yüzden Maia'ya bir çek göndereceğim. Senin için parayı çekebilir ve parayı buraya gelmek için bilet almakta kullanmanı istiyorum."

Cora, istemeden de olsa ani ve keskin bir inanmazlık patlamasıyla gülüyor. "Çocukların hesaplarına erişimi yok, anne. Her şeyle o ilgileniyor."

"Yani hiç alamadılar mı? Onlara gönderdiğim parayı."

"Eminim hepsi büyüdüklerinde kullanmak üzere bir yerlerde güvenli bir şekilde saklanmıştır. Ama öylece bankaya gidip çekemezler. Banka kartları veya benzeri bir şeyleri yok."

Hat bir an sessizleşiyor. "Ama sana postayla nakit gönderebilirim? Onu da alırsın, değil mi? Sabah postası geldiğinde işte olur, değil mi?"

Cora iç çekiyor. "O kadar kolay değil. Ayrılmaya kalkarsam çocukları kaybederim. Muayenehanede biri bana reçete yazdırıyor, kayıtlarımda hep yazıyor - antipsikotik falan."

"Sen psikopat mısın?"

"Hayır, elbette hayır. Ama kendi annem bile sormak zorunda kalırsa... Bu onun sigorta poliçesi. Çocukları alamamam için deliymişim gibi görünmemi sağladı. Bana söyledi." Annesi sessiz kaldı. "Ama bunların hiçbiri önemli değil; aslında o kadar da kötü değil. Maia sana ne söyledi bilmiyorum ama ben iyiyim ve çocuklara iyi bakılıyor. Temiz kıyafetleri, bolca yiyecekleri, okul sonrası kulüpleri, bale..."

Cora, onun çarpıtmasına şaşırdı; dersler Maia'nın seçimi değildi. Ama sonra devam etti. "Onlara dokunmuyor. Dileyebilecekleri her şeye sahipler. Bazı çocuklar yoksulluk içinde yaşıyor, biliyor musun?"

"Ama bu doğru değil Cora." Hâlâ pencereden dışarı bakıyor. Telefon görüşmesi uzadıkça, köşeyi dönüp görüş alanına gireceğine daha da ikna oluyor. Bazen sessizce anahtarını kilide sokup onu yakalamayı umuyor. Şimdi ön kapının hemen içinde durup, orada olduğunu bile fark etmeden onu dinlediğini hayal ediyor.

"Bir saniye," diyor ve ahizeyi masaya koyarken koridora göz atıyor. Tekrar açtığında daha kararlı. Kendini asla böyle kaptırmamalıydı. Annesinin bunu öğrenmesinin, Maia'nın ona söylediğini anlamasının şoku, evin İrlanda aksanı onu hazırlıksız yakalamıştı. "Anne, Maia'nın seni endişelendirdiğine üzüldüm. Hiçbir şey söylememeliydi. Her şey yolunda."

"Bunu bir düşün Cora, lütfen."

Cora sürekli bunu düşünüyor. Gordon'un on sekiz yaşına girmesini. Sadece on bir yıl kaldı ve o, bundan çok daha uzun süredir böyle yaşıyor. Ama annesine bunların hiçbirini söylemiyor.

Maia okuldan eve geldiğinde Cora, Gordon'un izlemesi için bir çizgi film açıyor, ona atıştırmalık hazırlıyor ve ardından Maia'yı odasına kadar takip ediyor. Yatağında oturmuş, okuldaki tasarım ve teknoloji atölyesinden aldığı neredeyse pürüzsüz zımpara kağıdının bir köşesini kullanarak tırnaklarını cam gibi parlatıyor.

"Büyükannene mi yazdın?"

Maia cilalamayı bırakıp beklenti dolu bir ifadeyle yukarı bakıyor. "Bize yardım edecek mi?"

Cora, onun önünde yere diz çöküyor. "Her şeyin daha iyi olabileceğini biliyorum," diyor, "ama başka insanları da bu şekilde işin içine katmaya başlarsan neler olabileceğini anlıyor musun?"

Maia aşağı bakıyor, zımpara kağıdına dokunuyor. "Ne?"

"Seni yanımda tutmama izin verilmezdi. Kimse bana inanmazdı. Babam doktor. Her şeyi belli bir şekilde gösterirdi ve mahkemeler ona velayet verirdi. Seni görmeme bile izin verilmeyebilirdi." Maia hiçbir şey söylemedi. "Bana yapabileceği hiçbir şey bundan daha kötü olamazdı."

Maia, annesinin mutfak zeminindeki kasenin başında çömeldiğini düşünüyor.

"Ne?" diye sordu Cora, kızının yüzündeki ifadeyi görünce.

"Gördüm. Hasta olduğum gece. Gördüm."

Cora çökecek gibi oluyor ama bunun yerine omurgasını dikleştiriyor, içini çekiyor, nefesini uzatıyor, diyaframının yükseldiğini hissediyor.

"Bunu yapma" diyor Maia.

"Ne?"

"Şu. Bale olayı. Sahnede performans göstermene yardımcı olmak için var, kendi kızını kandırmak için değil."

Cora yavaşça çöktü. "Fark etmediğin bir şey var mı?"

Bir anlığına bakışları buluşuyor ve aralarında aynı hüzünlü, kapalı ağız gülümsemesi beliriyor. Maia, parmağının ucuyla düzeltilmiş bir tırnağın üzerinde geziniyor. Annesinin saati kontrol etmek için bileğini eğdiğini ve Maia'nın yatak odası penceresinden dışarı bakıp çıkmaz sokağın sonunu görmek için başını uzattığını görüyor. "Henüz gelmiyor," diyor.

"Seni ve Gordon'u kaybetmek her zaman daha kötü olurdu, en kötü şey. Senin yanında olamamak. Bir seçeneğim var," diyor, "ve bu benim seçimim." Maia kaşlarını kaldırıyor. "Öyle. Çok fazla olmadığını biliyorum ama öyle. Bu benim seçimim. Her seferinde."

"Ama nasıl biri olduğunu söyleyemez miyiz? Onlara seninle olmak istediğimizi söylesek olmaz mı? Elbette, söz hakkımız olur."

Cora başını iki yana sallıyor. "Anneliğe uygun olmadığımı söylerdi. Sana zarar verebileceğini veya sana gerektiği gibi bakamayacağını düşündükleri biriyle kalmana izin veremezler. Kardeşin de... benimle kalmak istemeyebilir," diyor sesi neredeyse bir fısıltıdan ibaretti. Gözlerini kırpıştırıyor, bunu itiraf etmenin ne kadar acı verici olduğunu belli etmemeye çalışıyor. Maia elini sıkıyor. "Özür dilerim. İşlerin böyle olmasını istemezdim. Büyüdüğünde böyle şeyler görmeni hiç istemedim..." Susuyor çünkü yüksek sesle söylemek durumu daha gerçek, daha korkunç hale getiriyor. "Umarım bunun için benden nefret etmezsin. Büyüdüğünde. Umarım zayıf olduğumu veya..."

"Anne!" diye araya giren Gordon'un sesi, merdivenlerden yukarı sesleniyor. Cora, diz çöktüğü yerde eklemleri tıkırdayarak ayağa kalkıyor. "Anne!" bu sefer daha yüksek sesle, Gordon'un sabırsızlığı cevabını gölgeliyor.

Annesi o hafta her gün arıyor, Cora cevap vermeyi bırakıp telefonu sessiz evin içine çaldırıyor, yalnızca telesekreterde Gordon'un sesi varsa açmaya hazır. Annesinin mesaj bırakarak onu riske atmayacağını biliyor ve minnettar. Varlığının etrafına kurduğu dikkatli iskeleyi baltalayacak şeyleri duymak istemiyor. Sorgulayacak kimse olmadığı

için, neredeyse normal olduğuna inanabiliyor. Ama annesinin sözleri somut gerçekleri tehdit ediyor ve ona iskelenin tamamen yıkılabileceği hissini veriyor. Peki ya sonra ne yapacaktı? Hâlâ aynı yerde, aynı ikilemde, çıkış yolu olmadan.

Annesini en son aradığı günden beş gün sonra, kapı çalındı ve Cora kapıyı açtığında, şapkası kolunun altında bir polis memuru gördü. Bu ayrıntıyı fark edince rahatladı ve babasının bir zamanlar söylediği bir şeyi hatırladı: Şapkalarını sadece birinin öldüğünü haber vermeye geldiklerinde çıkardıklarını.

Polis memurunun saçları kafasına yakın kesilmiş ve her sabah kullanmak zorunda olduğu tıraş makinesinin vızıltısını neredeyse duyabiliyor, gözleri aynada tıraş bıçağının ilerleyişini izliyor, alttaki lavabo ince bir tüy örtüsüyle kaplı. Polis memuru neden orada olduğunu söylerken tökezliyor ve ancak Cora annesinin bunama hastası olduğunu ve uydurmaya yatkın olduğunu söylediğinde yüzü rahatlıyor.

"Ah, çok şükür," diye gülüyor ve sonra kendini toparlıyor. "Özür dilerim, kusura bakma. Öyle demek istemedim. Sadece doğru olsaydı çok tuhaf olurdu. O benim doktorum. Bunu kimin söyleyeceğini görmek için karakolda kura çekmek zorunda kaldık," diyor. "Ben yeniyim. Sanırım başka biri gelene kadar hep kısa kurayı ben çekeceğim."

Bir anlığına adamın araba yolundan geri dönüşünü izliyor. Sonuna ulaştığında şapkasını tekrar başına koyuyor. Ve o an hissediyor. Bir şeyin sessiz ölümü.

Yedi Yıl Sonra
2001

Ayı

Koridorun karşısındaki masada oturan çocuk üç-dört yaşında. Ağlamaları trenin gürültüsüyle yarışıyor ve Bear'ın kulaklıklarının kenarlarından sızarak White Stripes'ı bastırıyor. Kız ona bakana kadar bekliyor, bakışlarını yakalamaya hazır. Bir iki saniye sürüyor ama kızın ağlaması yarıda kesiliyor, Bear, kızın önce bir kaşını, sonra diğerini kaşlarının arasından kıpırdayan bir tırtılı izlemesini izliyor.

Kız ona bakıyor, adam kulaklıklarını çıkarıp "Tekrar görmek ister misin?" diyor. Çocuk neredeyse fark edilmeyecek kadar belirsiz bir şekilde başını sallıyor, kararsız ama bakışlarını kaçırmıyor. "Bakıyor musun?" diyor, kızın gözlerinin ona dikilmiş olduğunu görebilmesine rağmen. Çocuğun annesi de bakıyor. Şüpheli; kızın dikkatini çeken şeyi görmemişti.

Ayı koridorun karşısına doğru eğildi. "Hazır ol o zaman." Gülümseyip kaş numarasını tekrarladı ve bu sefer çocuk güldü. Annenin rahatlayıp koruyucu elini bıraktığını gördü. "Bir kez daha mı?" dedi. Kız başını salladı ve diğer

yolculardan birkaçı dönüp baktı, çocuğu ağlamaktan kurtaran bu çocuğa minnettardı.

Koridordan geçip karşılarındaki boş koltuğa oturdu. "Hey," dedi, "başka bir şey görmek ister misin?"

"Evet, lütfen," diyor anne. Ayı, kızın başını sallamasını bekliyor, sonra sırt çantasının fermuarını açıp içindeki desteden bir A4 kağıdı çıkarıyor.

"Tamam, bilirsin, gerçekten uzun boyunlu bir kuğu alabilirsin. Bir kelebek. Ya da bir ayı," dedi kollarını açıp hafifçe kükreyerek.

Çocuk kıkırdadı. "Ayı," dedi.

"Ayı. Güzel seçim. Benim adım da o. Ben Ayı. Seninki ne?" diye soruyor, kağıdı katlamaya başlarken, elinin kenarıyla kırışıklıkları düzeltiyor.

"Robyn," diyor.

"Olmaz! Kuş gibi mi?"

İşini bitirince ayıyı masanın üzerinden çocuğa doğru yürütüyor, ağırlığını üçgen ayakları arasında kaydırıyor.

"Bununla uyumlu bir kızılgerdan yapmamı ister misin?" diyor ve kız başını sallıyor, elini hayvanın üzerine koyuyor, gözleri Ayı'nın yüzünden sadece bir anlığına ayrılıyor. "Aslında daha çok genel bir kuş, ama belki evde keçeli kalem varsa karnını kırmızıya boyayabilirsin."

Tren Brighton'da son durağına vardığında, Maia bilet gişelerinden Bear'ın bir kadın ve çocuğa el sallayışını izliyor. Kızın elleri Maia'nın kağıt hayvanlar olacağını bildiği şeylerle dolu. Bear dönüp onu görünce, peronda son birkaç adımda kollarını iki yana açarak ilerlerken yüzü ışıl ışıl, daha yolun karşısına bile geçmeden bariyerin üzerinden kızı kucaklıyor. "Arılar," diyor, "sizi özledim." Maia'nın tüm vücudu sıcaklıkla doluyor.

Bir balık ve patates kızartması dükkanında duruyorlar, ardından sahil boyunca yürüyorlar ve ön konuları ele

alıyorlar: Anne, okul, Bear'ın son coğrafya gezisi, Maia'nın homeopati eğitimi ve ardından her şey ve hiçbir şey arasında rahatça gidip gelme.

"Peki, nasıl biri?" diye sorar Maia, Bear ona birini dışarı çıkmaya davet ettiğini söylediğinde.

"Biraz sessiz ama aynı zamanda gerçekten kendine güvenen ve nazik. Zeki de. İngilizce bir kitap hakkında tartışıyorduk ve herkes her zamanki gibi sıkıcı şeyler söyleyecekti, sonra o bir şeyler söyleyecek ve tüm sınıf, ne bileyim, sanki bambaşka bir ligde olduğunu anlayabiliyordunuz. Ama bunu bizi şaşırtmak için yapmıyor. O sadece bu." Soyadlarının neredeyse aynı olduğunu - sadece Atkins'in s ile yazılmış hali- veya matematikte onun kadar iyi olmadığı için yanında oturduğunu da söylemiyor; bazı ayrıntıları kendine saklamak istiyor. Ayak parmağı kopan bir martı onlara doğru sekiyor ve Bear cipslerinden birini ikiye bölüp kuşa atıyor, kuş da onu iştahla kapıyor ve sonra uçup gidiyor.

"Peki kiminle takılıyor?"

"Lily mi? O popüler çocuklardan biri değil," diyor Bear, aslında ne sorduğunu anlayarak, "ama herkes onunla iyi geçiniyor."

Fern bir keresinde Bear'ın popüler kalabalığa dahil olabilen ama sonra daha az bilinen başka bir grubu seçen çocuklardan biri olduğunu söylemişti ve Mehri de gülümseyerek onaylamıştı. Maia, Bear'ın çoğu çocuğun okul günlerini tanımlayan görünmez çizgilerin üzerinden zahmetsizce geçebildiğinin doğru olduğunu fark etti. Ve onun için durum hiç de böyle değildi.

"Saçları böyle. Bana hep meyan kökü şekerlemesi falan hatırlatıyor..." ve kendinden utanarak susuyor.

"Büyükanne Sílbhe'nin şekerleri gibi mi? Ah, Ayıcık, çok hastaymışsın," diyor Maia ve gülüyorlar. Paslı turkuaz

banklardan birinde oturup denize bakarken, adam kendi omzuyla Maia'nın omzunu dürtüyor. "Gözleri ne renk peki?" diye soruyor Maia, alaycı bir tavırla.

Maia'nın dairesine döndüklerinde, tanımadığı bir örtüyle örtülü bir kanepede bağdaş kurup sıcak çikolata içiyorlar. Bear, Maia ve kız arkadaşının bunları birlikte mi seçtiklerini, yoksa oturma odasının ikisinin de eşyalarının bir birleşimi mi olduğunu merak ediyor. Daha sonra gazete dağıtımından kazandığı paranın bir kısmını kullanarak Lanes'teki dükkanlardan birinden ona bir şey, belki bir yastık almaya karar veriyor.

"Derste tuhaf bir şey yaşadım," diyor. "Nasıl geldiğimizi bile hatırlamıyorum ama Canterbury Hikâyeleri'nden bahsediyor olmalıyız. Erkekler yaptıklarıyla tanımlanırken, sadece kadınlar... Aslında daha çok bir erkekle ilişkilerinde kim olduklarıyla ilgili. Bath'ın Karısı gibi, hatta bir bakıma rahibe gibi."

"Hikayeleri hatırlamıyorum ama kesinlikle rahibe olduğunu söyleyebilirim."

"Neyse, sonunda öğretmen bize, hayatımıza başkası tarafından tanımlanacağımız bir isim vermek zorunda kalsaydık, bu ne olurdu diye sordu. Ve fark ettim ki-"

"Ah," diyor Maia, nereye varmak istediğini anlayarak. Çünkü taşınana kadar bu konu hep zihninin bir köşesinde dolaşıp duruyordu.

"Ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Evet, sanırım öyle. Olaydan sonra, dükkanlardaki insanların, öğretmenlerin, komşularımızın... Sokakta yanlarından geçerken, 'Aa, işte gidiyor...' diye düşüneceklerini hep düşündüm. Bir an duraksadı, sonra tekrar başladı. "Aa, işte katilin kızı gidiyor."

Sessizce oturuyorlar. Maia ayaklarını, kanepe minderlerinin birleştiği noktada Ayı'nınkilerle buluşacak

şekilde hareket ettiriyor. Ve bir süre ayak parmaklarının uçlarına bakıyorlar.

"Tuhaf olan şu ki, bu düşünceye ulaşmam on dört yılımı aldı. Ben katilin oğluyum."

"Ama gerçekten ona karşı böyle bir bağ hissediyor musun? Onu daha yeni tanıyorsun, değil mi?"

"Sanırım hayır. Çoğu zaman kendimi bir babam varmış gibi düşünmüyorum. Sen düşünüyor musun?"

"Evet, ama farklı bir hayatta. Sanki bir hayatım varmış gibi, ama şimdi, bu hayatta yok."

"Sence bizi düşünüyor mu? Sanki biz onunmuşuz gibi?"

Maia çoraplarına bakmaya geri dönüyor. Kendisininkilerin çizgilerine ve babasınınkilerin solmuş siyahına. Bunu sık sık düşünmüş ama düşüncelerini paylaşmıyor: Muhtemelen onu hâlâ kızı olarak görüyor, ama belki de Bear'ı oğlu olarak görmüyor. Keşke babalarının zihninde de aynı anonimlik olsaydı. "Bilmiyorum," diyor sonunda.

"Gelecek seneye değil mi? Hapisten çıkıyor mu?"

Maia, sohbeti başka bir yere taşımak istiyor. Ayı'nın zihnini veya birlikte geçirdikleri zamanı kirletmesini engellemek istiyor. Ama ona biraz zaman tanıması gerektiğini biliyor. Bunun onun geçmişinin bir parçası olduğunu inkâr ederse, daha da aç kalacağını biliyor. "Eğer iyi biriyse," diyor.

"Olacak mı sence? İyi yani."

"Evet," diyor Maia, tüyleri diken diken olmuş bir halde. "Annem ve ben, daha erken serbest bırakılmamasına şaşırdık. İnanılmaz derecede çekiciydi. Vihaan'a yaptıkları olmasaydı, anneme nasıl davrandığına kimse inanmazdı sanırım."

Adını sanki onu tanıyormuş gibi söylüyorlar. Ama bu bir samimiyet değil; bir onur meselesi, onlar için yaptığı

fedakarlığın bir göstergesi. Cora, "Özgürlüğümüzü ancak o bizim için öldüğü için elde ettiğimizi asla unutmamalıyız," diyor. Maia'ya göre o her zaman kendi kişisel İsa'larıymış gibi geliyordu. Kiliseye gitmiyorlar ama her yıl 16 Ekim'de, hatta şimdi bile, Vihaan'ın mezarına gidip ona çiçek bırakıyorlar. Bazen orada solmaya başlayan çiçekler oluyor. Ancak büyüdüklerinde, çiğdemler, nergisler, şakayıklar, yıldız çiçekleri, siklamenler gibi seçenekleri annelerinin favorileri olarak fark etti ve daha sık gelmesi gerektiğini anladı.

"Sence onun peşine düşecek mi? Ya da bizim peşimize düşecek mi?"

"Ah, Ayı," diyor Maia. "Hepsi çok uzun zaman önceydi. Ve hiç iletişime geçmeye çalışmadı." Bunlar, geceleri yatağında yatarken kendine söylediği şeyler. Ya da hava kardıktan sonra eve yürürken, kalbi çok hızlı atarken, onun pusuda beklediğini, onu yakalayıp kulağına tehditler fısıldamaya hazır olduğunu hissettiğinde. Ama yakında, bunun sadece aşırı aktif bir zihin olduğunu bilmenin verdiği güvenceye sahip olmayacak.

Bear, melodramatik davrandığı için kendini aptal hissediyor ama bebekken yaşadıkları, bildiği hayattan o kadar kopuk ki bazen inanmakta bile zorlanıyor. Ancak son zamanlarda kendini hayali senaryolar üzerinde çalışırken buluyor. Geceleri perdeleri kapatmaya gittiğinde babasının penceredeki yüzü, oysa daireleri Viktorya dönemi bir malikanenin ikinci katında. Ön kapıyı açık bırakan bir komşu, ortak merdivenin altına saklanan baba. Kesik telefon kablosu... Bazen sadece kontrol etmek için ahizeyi kaldırıyor. Çıkış tarihi belli olduğunda kendilerine haber verileceğini biliyor ama yine de.

Son zamanlarda annesinin biriyle tanışmasını dilediğini fark ediyor. Tıknaz, ancak yeni ailesi tehdit altında

olduğunda ortaya çıkan kötü bir yanı olan biri. Birkaç ayda bir dairelerindeki eskiyen tesisatı onarmaya gelen, annesinden gerekli ücreti almayan ve ayrılmadan önce Bear ile oturup Mario Kart oynayan Aaron'ı merak ediyor. Aralarında bir kıvılcım fark etmemiş ve Bear'ın bildiği kadarıyla evli olabilir, ama gerekirse Aaron'ın kendi başının çaresine bakabileceğinden emin.

Bear'ın da kendine hakim olamayacağını düşünmesi değil, sadece hiç sınanmamış olması. Okulda, birinin zor durumda kaldığını gördüğünde müdahale eder ve nedenini bilmese de, zorba her zaman meydan okumadan geri çekilir. Bir keresinde, acaba babası mı diye merak etmişti; Bear'ın da aynı başıboşluk genine sahip olabileceğini düşündükleri için mi geri çekiliyorlar diye. Her neyse, varlığının cinayet işleyebilecek biri üzerinde böyle bir etki yaratacağından emin değil.

Babaları onları şimdi ararsa kim olacağı konusunda da endişeleniyor. Yokluğuyla hayatlarını şekillendirdi. Ya varlığı Bear'ın kişiliğini değiştirirse, benlik algısı külahtan bir top dondurma kadar kolay sarsılırsa?

"Sence çok değişmiş midir?" diye soruyor Bear.

Maia omuz silkiyor. "Onun kişiliğinin büyük bir kısmı saygı duyulmasından, ona hayranlık duyan insanlardan geliyor. Doktor olmadığında geriye ne kalacağını bilmiyorum. Eğer büyük, mükemmel bir evde yaşamıyorsa. Onu o yapan her şey elinden alınmış gibi."

"Bir gün bisikletim ile görmeye gittim," diyor Bear. "Orada yaşadığımızı hayal bile edemiyordum."

Maia, Bear'ın kasabayı geçip o evin önünde durduğunu düşünmekten kendini alamıyor; Mehri ve Fern'ün evinin yakınındaki daireye, duruşmadan hemen sonra, Fern'ün ilk doğum gününden önce taşınmışlardı. Babasının hayatının nispeten etkilenmemiş olduğunu düşünüyor ama şimdi onu,

dağ bisikletini sabitlemek için ayak parmaklarını kaldırıma dayamış, pencerelere bakarken, bildiklerinin boşluklarını gerçeklerden daha kötü olabilecek veya olmayabilecek şeylerle doldururken görebiliyor. Şimdi orada kimin yaşadığını ve bunu hissedip hissetmediklerini merak ediyor. Orada yaşananların şiddetini hissedip hissetmediklerini. Sadece Vihaan'la değil, öncesinde olan her şeyle. "Evet, daire her zaman daha çok bizim içindi," diyor. "Oraya gitmemelisin. Eski eve yani."

"Konuyu karıştırmaya çalışmıyorum. Sadece..." Sözünü yarıda kesiyor.

"Evet, biliyorum," diyor Maia ve ayağını sıkıyor.

Cora bir randevuya gidiyor. Odasındaki küçük masa aynasının önüne oturuyor ve rujunun fıçısını çevirerek bozulmamış, soluk bir gül rengini ortaya çıkarıyor. Keskin ucunu dudaklarına dikkatlice sürüyor ve sonra kendine bakıyor. Güzellik reyonunda, etrafı başka kadınlarla çevriliyken, bu normal -neredeyse eğlenceli- görünmüştü, ama şimdi vücudunun belirli bir yerini bu şekilde vurgulamayı seçmesi ona tuhaf geliyor. Neon bir ok: İşte, bakman gereken yer burası. Dudaklarının bir dirsek veya diz kadar şehvetsiz hissettirmeye başladığını fark ediyor ve yeniden uyanıp daha da büyük bir şeye dönüşmelerinin beklenebileceğini düşünmek onu ürkütüyor.

"Onu öpmek zorunda değilsin," demişti Mehri. "Sadece bir buluşma. Gidersiniz, sohbet edersiniz, birlikte akşam yemeği yersiniz. Sen istemediğin sürece başka bir şeye gerek yok."

Adı Felix. Açık bir gülümsemesi ve her ittiğinde yay gibi geri sıçrayan kıvırcık saçları var. Kırk sekiz yaşında, Felix

ondan sadece bir yaş büyük ve bu ona ne kadar genç olduğunu hatırlatıyor çünkü hiç de yaşlı görünmüyor. Yakası açık, yumuşak, fırçalanmış pamuklu bir gömlek giymiş ve Felix bunun ortaya çıkardığı küçük üçgen teninin farkına varıyor: taze ve kremsi beyaz. Sıcak, diye hayal ediyor. Sonra da Adem elmasının kıvrımı. Çenesindeki hafif kirli sakal.

Veteriner hekim ve ona hayvanlardan ve sahiplerinden, özellikle sevimli bulduğu bir kitaptan karakterlermiş gibi bahsediyor. "Tuhaf, biliyor musun? İnsanlarla temasım bu tekil prizmadan geçiyor ama onları tanıdığımı ne kadar derinden hissedeceğimi hayal bile edemiyorum. Stres ve kederle nasıl başa çıktıklarını, evcil hayvanları idrarını tutamadığı ve hediyelerini kanepeye bırakmaya başladığı zaman nasıl başa çıktıklarını görüyorum." Gözlerinin kenarları kırışıyor. "Çoğu zaman ne iş yaptıklarını asla bilemeyeceğim ama kedilerini taşıma kabından çıkarırken onlarla konuşma biçimlerini duyacağım. Bunda... bilmiyorum... bir kırılganlık var. Beni içeri almaları." Onu orada, güven verici gülümsemesiyle hayal edebiliyor. Hayvanların korkusu. Hafif dezenfektan kokusu.

Sipariş ettikleri şarap şişesinden bardağını dolduruyor, ilginç sorular soruyor. Konuşması kolay biri. Felix ondan hoşlanıyor. Çekici gelebileceği türden biri. Ona iyi davranıyor. Nazik. Ve asıl mesele de bu. İnsanların ona iyi davranmasına alışkındı; çocukları, Mehri ve Fern, Roland, işteki diğer bahçıvanlar... ama bunların, aynı sonuçları doğurmayan etkileşimler olduğunu düşünüyor. Felix konuşurken, her hareketi, her cümleyi, hayatına alabileceği potansiyel bir partnerin ifadesi olarak tarttığını hissediyor. Ve konuştukça, onun lehine dengeyi bozan her şeyin içsel bir başka ölçütü de altüst ettiğini fark ediyor. Sanki

aynalarla dolu bir lunaparka girmiş gibi hissediyor; önündeki her neyse, göründüğü gibi olmayabilir.

Daha sonra Mehri'yle telefonda konuşurken açıklamaya çalışıyor. "Hiçbir erkek kazanamaz. Nazikse, sanki beni etkilemeye çalışıyormuş gibi hissediyorum. Sorular sorduğunda ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Zayıf noktalarınızı bulmak için bir keşif görevindeydi."

"Evet. Daha sonra bana karşı kullanmak için biriktiriyorum. Bana kötü davranan bir adam istemiyorum ama iyi bir adama nasıl güvenebilirim?"

"Çünkü erkeklerin çoğu Gordon gibi değil."

"Bunu mantıksal olarak biliyorum ama hislerimi değiştirmiyor. Senin -Roland- beni herhangi biriyle tanıştırmayacağını bilsem de-"

"Dinle, Roland bu adamın eski sevgilisini tanıyor. Felix hâlâ onunla arkadaş. Bu bir tacizcinin flört geçmişi değil, değil mi?"

"Bunu bana daha önce neden söylemedin?"

"Bilmiyordum. Roland, senin aramanı beklerken burada oturmuş bunu söyledi."

"Benim için endişelendin mi?"

Mehri iç çekti. "Hayır. Ya da belki biraz. Ama sadece Fern'le ilk buluşmamda olduğum gibi."

"Hatırlıyorum. Bir şişe şarap içtikten sonra kanepede uyuyakalmıştın ve ertesi güne kadar onun sağ salim gelip gelmeyeceğini bilmiyordun."

"Hâlâ hayatta," diye gülüyor Mehri. "Kimseye zararı yok. İyi bir çocuktu. Jake veya Joseph. J ile başlayan bir şey. Ama dinle Cora, seni tamamen kendime ayırmayı seviyorum ama

bu doğru değil. Sevilmeyi hak ediyorsun. Hem de iyi biri tarafından."

"Beni seviyorsun."

"Evet, ama kıyafetlerini çıkarıp sana tecavüz etmeyeceğim. Buna da ihtiyacın var."

"O kısmı istediğimden emin değilim" diyor Cora.

"Elbette değilsin. Çocuklara odaklanmak için o yanını kendine kilitledin. Ama bak, Bear on dört yaşında - Bees'i izlemeye gitti - kim bilir, belki de gelecek yıl bütün yazı Brighton'da onunla geçirir."

"Sanki hayatım yokmuş gibi davranıyorsun. Bu bir gece için fazla," diyor Cora. "Bir randevuya çıkmıştım ve şimdi sen—"

"Özür dilerim, haklısın," diyor Mehri ve ikisi de gülüyor, sohbet Mehri'nin komşusu Bayan Wilbur'a dönüyor.

Ertesi sabah Pazar. Cora, Bear eve gelmeden önce izin gününün ve evin sessizliğinin tadını çıkarmak istiyor, ama Felix'le ilgilenene kadar rahatlayamayacağını biliyor. Bu yüzden sabah 7:30'da yatağa oturup, dostça olmasını umduğu bir mesaj yazıyor, ama aynı zamanda dün gecenin tek seferlik olduğunu da açıkça belirtiyor. Birkaç saat sonra telefonu çalıyor.

Merhaba Cora, durumumu bana bildirdiğin için teşekkür ederim. Yine de harika bir gece geçirdim. Her şey gönlünce olsun, Felix.

Ve kusursuz bir şekilde noktalanmış nezaketiyle, yine hem iyi huylu ve nazik biri gibi görünüyor, hem de güvenemeyeceği biri. Saatine bakıyor. Ayı'nın doğumuna birkaç saat var. İşten eve getirdiği tohum kataloğuna bakabilir, biraz Çaykovski açıp kaslarını esnetebilir. Bunların hepsi normalde keyif alacağı şeyler. Ama bugün öğle yemeğini servis etmek ve Ayı'nın hafta sonundan kalan

kıyafetleriyle çamaşır makinesini çalıştırmak için sabırsızlanıyor. Tekrar sadece Anne olmak istiyor.

Julian

Sílbhe, Cian'ın stüdyosunu en son ziyaret edeli uzun zaman olmuştu. Evin yan tarafında yürürken, her şey tam da hatırladığı gibiydi, ama aniden kendine geldi, aradan geçen yılların ve Cora'yı kaybetmenin onu ne kadar yaşlandırdığının farkına vardı. İkinci ebeveynliğiyle hayatının farklı bir evresine geri dönmüş olmasına rağmen, birçok yönden kendini daha genç hissediyordu.

Kapıyı açtı. Sílbhe, onun da yaşlanacağını unutmuştu. Adamın yüzündeki nezaket ve sıcaklığın daha da belirginleştiğini, ağzının iki yanında parladığını fark etti.

"Bunu bu kadar uzun süre ertelediğim için üzgünüm" diyor ona.

"Hayır, hayır. Saçmalama," diyor. "Meşgulsün. Anlıyorum. İçeri gel, içeri gel," ve sonra duraklıyor, gerginliği belli oluyor. "Yoksa eve mi gitmeyi tercih edersin? Nereye gitmeyi tercih edersin?"

"Hayır, burası muhteşem," diyor.

Onlara çay yapıyor ve çalışma tezgahının etrafında oturuyorlar. Yağmurluğu hâlâ üzerinde, masa lambasının tungsten ışığı gözlerini kamaştırıyor. Lambayı kapatıp sadece tepedeki ışıkları bırakıyor. "Özür dilerim, biraz fazla oldu. Görüşüm eskisi gibi değil." Mahcup bir şekilde gülümsüyor. "Ne oldu da, seni buraya getiren şey bu, yoksa sadece sosyalleşmek mi?" Başını eğip gülümsüyor; açık bir kapı, bunun hoş karşılanacağını gösteriyor. Hoş karşılanmadığı için suçluluk duyuyor.

"Şey, sosyal. Ama bana bir konuda yardımcı olabileceğinden emin değildim."

"Elbette, devam et," diyor Cian.

"Torunum Julian."

"İyi mi?"

"Evet, evet, iyi. Tıpkı senin gibi - ellerini kullanmayı seviyor. Sanat, ahşap işçiliği, metal işçiliği. Bu tür şeyler." Daha fazlasını söylemesini bekliyor. "Ama o - bilmiyorum, diğer çocuklar gibi değil. İyi geçiniyor. Özellikle zorbalığa uğramıyor. Ama farklı." Duraksıyor çünkü geçmişinin onu nasıl etkilediğini açıklamak çok zor geliyor; hayatı tüm renklerine dalmak yerine gri tonlarında deneyimlediği izlenimini kabul etmek. Onda bir düzlük olduğunu. Bunun yerine, "Belki de büyükannesinin yanında çok fazla zaman geçirmesindendir, ama yetişkinlerle daha iyi," diyor.

"Anlaşılabilir," diyor Cian.

"Onu bir kursa kaydettirmeye çalıştım. Yetişkin Eğitimi'nde. Gümüşçülük yapmak istiyor. Ama on dört yaşında; sigortanın onu karşılamayacağını söylüyorlar."

"Yani, ona burada ders vermemi mi istiyorsun?"

"Sormazdım ama dersin öğretmeni olduğunuzu görünce düşündüm ki-"

Cian, onun utandığını görebiliyordu, bunca zaman sonra ondan bir şey istemenin rahatsız edici olduğunu biliyordu.

Hayatını böyle altüst etmek kolay olmasa gerek. Neredeyse hiç iletişim kurmadığı iki çocuğu vardı.

Başını sallıyor. Yapacağını bilmesi için tek gereken bu. Ve Maia'nın teşekkür etmek, kendini borçlu hissetmek zorunda kalmasını istemediği için konuyu değiştiriyor. "Ya Maia? Adı bu, değil mi? Kaç yaşında şimdi? Yirmi bir falan olmalı, değil mi?"

"Yirmi üç," diyor Sílbhe. "Eskiden İngiltere'ye dönüp gideceğinden endişelenirdim ama artık pek öyle değil. Ev kuşu, sosyalleşmeye veya erkeklerle pek ilgilenmiyor. Haftada bir eski bale dersinde küçüklere yardım ediyor. Aslında sadece harçlık," diye itiraf ediyor. "Aslında asıl işi kasabadaki Doyle's'da."

"Sandviç barı mı?"

"İşte bu. Zeki bir kız -okulda hep A almış- daha fazlasını yapabilirdi. Ama bakış açınızı değiştiriyor. Sadece mutlu olmalarını istiyorum. Ya da en azından memnun olmalarını."

"Sen misin?"

"Ben miyim?"

"İçerik mi?" diyor.

"Ben mi?" diye gülüyor, adamın sorusunun samimiyetine şaşırarak. "Durup düşündüğümü sanmıyorum." Dışarıdaki oluktan su dökülürken sessizce oturuyorlar. "Sanki," diyor sonunda, "bir amacım varmış gibi hissediyorum. Ve sanırım bunda bir huzur var. Kim olduğumu, bu dünyada ne yapmam gerektiğini bilmek gibi. Peki ya sen, Cian Brennan?"

"Ah, haklıyım," diyor atölyesine bakarak. Ve haklı da. Çalışırken. Saatler metal şekillendirmeye daldığında. Ama aynı zamanda yalnız. Zamanın akıp gittiğini hissediyor. Sanki bir şeyi kaçırmış gibi. İkisinin de bunu hissettiğini düşünüyor ama kadın onu daha fazla sıkıştırmıyor.

"O zaman onu buraya mı getireyim?"

"Bir akşam veya hafta sonu. Hangisi daha uygunsa."

"Salı mı?" diye soruyor.

Başını sallıyor. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ve ödeme konusuna gelince—"

Elini kaldırıyor. "Çok eğlenceli olur. Buna gerek yok."

Bunu söyleyeceğini biliyordu ve şimdiden ona nasıl tazminat ödeyebileceğini düşünüyordu. Şarap, viski, kitap çeki. Bir zamanlar onun hakkında bunları biliyordu, sevebileceği şeyleri ve hâlâ da bildiğini umuyordu.

Büyükannesi onu ilk kez stüdyoya bıraktığında, çakılların üzerinde çıtırdayıp pencereden atölyeyi gördüğünde, Julian'ın içinin alev aldığı hissine kapılır. Zihni, mevcut becerilerinin çok ötesinde bir olasılıkla dolup taşar.

Cian, Yetişkin Eğitimi'nde ders verirken, belirli bir projeyle başlıyor. Temel bilgileri öğreten ve kolayca kazanılan bir başarı hissi uyandıran bir proje. Ancak birkaç hafta sonra Julian'ın hayal kırıklığını fark ediyor ve "Tamam, yapmak istediğin şeyi çiz. Detayları listele, biz de seni iş başında eğitelim," diyor.

Julian okulda bütün hafta boyunca egzersiz defterinin kenarlarını çizimlerle dolduruyor. Seçimlerini daraltmakta zorlanıyor. Her şeyi yapmak istiyor. Ama sonunda, serbestçe sarkan iki kestane yaprağında karar kılıyor. Büyük olanı gümüş, küçüğü ise onun üzerinde altınla yuvalanmış. İlk başta tüm detayları çiziyor; biyoloji ders kitabındaki bir diyagram gibi sergilenen damarları ve venülleri. Ama sonra, bu parçayı birinin tenine değecek şekilde hayal ediyor ve soyuyor, sadece yaprağın uzun, ince dış hatlarını ve orta damarını bırakıyor. İçgüdüsel olarak bunun yapmak istediği mücevhere daha yakın olduğunu

biliyor. Yatakta uzanırken, değerli metallerin büyükannesinin arkadaşlarının taktığı broşlar ve kolyeler gibi aşırı cilalı olmasını istemediğini fark ediyor. Bunun yerine, suluboya kağıdının yüzeyi gibi mat, hafif dokulu olmalarını istiyor. Başucu lambasını yakıp bunu notlarına ve çizimlerine ekliyor ve tekrar uzandığında, sanki uyumak için fazla canlı, fazla enerjik, fazla enerjikmiş gibi tüm vücudu zonkluyor. İçindeki o eski, dalgalı his yeni bir biçim alıyor; endişe ve yalnızlık yerine, bazen -şimdi- aynı zamanda heyecan da oluyor.

Cian, Julian'ın eserini anlatırken onu dinliyor ve planlarını inceliyor ve "Metalleri bu şekilde karıştırmak kesinlikle çağdaş bir tarz. Çok hoşuma gitti," diyor. Çocuğun ne istediğine dair net bir vizyonu var ve Cian, başlangıçta da aynı kesinliğe sahip olduğunu hatırlıyor. Rafa gidip birkaç malzeme çekerken eski beklentinin bir kıvılcımını hissediyor.

Sonraki birkaç hafta boyunca ısınıp soğuyorlar, büküp çeviriyorlar, lehimleyip çekiçliyorlar, kaynak yapıp zımparalıyorlar. Bir İngilizce dersinde Julian'ın öğretmeni Sylvia Plath'ın bir şiirini - "Sabah Şarkısı" - paylaşıyor ve şiirin giriş dizesi, bir pop şarkısının akılda kalıcı sözleri gibi kafasının etrafında dönüyor. Stüdyoda, elinde aletlerle, yoktan bir şeyler yaratmayı düşündüğünde, içinin neredeyse şişman altın saat gibi tıkırdadığını hissedebiliyor; Cian, açıyı değiştirmesini veya daha ince kesimli bir törpüye geçmesini öneriyor, farkı görüyor; birkaç dakika önce sürtünme dolu gelen bir iş, aniden kontrol altına alınabilir hale geliyor. Başı dönüyor. Bu -gümüşçülük- aşk bu, diye düşünüyor. Onu harekete geçirmiş.

Julian'ın Cian'la görüşmeleri yoğunlaşmaya başlar. Ana eve gidip büyükannesini arayıp daha sonra kalıp

kalamayacağını sorar.

"Ama akşam yemeğine yetiştim," diyor.

"Tamam. Cian beni eve bırakmayı teklif etti. Dışarı çıkmana gerek kalmayacak."

"Teşekkür ettin mi?"

Cevap vermiyor ve "Akşam yemeğine kalmasını rica edeyim mi?" diyor.

"Ah... tamam o zaman," diyor, bunu düşünemediği için utanarak, buzdolabındaki sebze çekmecesini zihninde karıştırıyor, sadece üçü olduklarında yapmayı planladığı şeyi yeniden düzenliyor.

İşte böyleydi, ilk sefer. Hayatlarını birleştirmenin yolunu açan sıradan bir davet; Salı günleri masada bir kişi daha oluyordu, sonra da Cumartesi günleri. Daha sonra Pazar öğle yemeği ve Noel yemeği, çünkü neden olmasın? Yeterince vardı ve o da evde yalnız oturacaktı.

Cian için Sílbhe ve torunları, insan temasının keskin hazzıyla içini yakan bir viski yudumu gibidir. Soğuktan içeri davet edilmenin hazzıyla. Sílbhe ise, bunu daha önce yapmadığı, zaman kaybettiği için pişmanlık duyar, çünkü onun varlığının çocuklar için ne kadar iyi olduğunu görebilmektedir. Güvenebileceği başka bir yetişkinin olması. Maia başta temkinli davransa da sonradan ona ısınır. İkisi de ondan bir şeyler istemeye başlar: Şehre kadar bırakması, bisikletin zincirini geri takması için yardım etmesi gibi. Bunu yapabileceklerini ve Cian'ın da kabul edeceğini hissederler.

Bir akşam Cian, Maia'yı kar yağışı altında işten alıyor. Beyazı bu kadar yoğun görmeyeli yıllar olmuştu. "Otobüslerin hala çalışıp çalışmayacağından emin değildim," diyor yolcu kapısını açarken, "zaten şehirdeydim." Cian'ın, Maia'nın radyodan hava durumunu

duyduktan sonra stüdyoyu erken kapatıp işini bir kenara bıraktığını bilmesine gerek yok.

Isıtıcı arabanın etrafına sıcak hava üflüyor ve yağ parçacıkları ön camın üzerinde dans ediyor, sonra cama yapışıyor. Maia, sıcaklığı iliklerine kadar hissediyor. "Teşekkürler," diyor. "Bu harika."

Daha sonra, araba yokuş yukarı vınlayarak çıkarken ve adam sürücü koltuğuna oturup, ön cama doğru yüzünü çevirip silecekler geçtikten sonra gördüğü yol parçalarına odaklandığında, kadın ona işten bahsediyor. Her gün gelip aynı sandviçi sipariş eden müdavimlerden bahsediyor. "Hırdavatçıdan Bayan McCarthy. Onu tanıyor musun?"

"Biliyorum," diyor Cian.

"Bu sabah ödeme yapmaya gitti ve 'Bak, bu senin paralarından biri' dedi ve elindeki sterlini uzattı."

"Ah?" Gözleri hala yoldaydı ama kadın onun dinlediğini biliyordu, daha söyleyecek bir şeyi olduğunu tahmin ediyordu.

"Biz de ara sıra alıyoruz. Rita, kur bizim lehimize olduğunda bozdurmaktan çekinmiyor, ama belki euroya geçince durum değişir."

Cian üfleyiciyi bir kademe kısıyor ve daha sessiz oluyor, aralarındaki boşluğu dolduran hava akımı daha az yoğun oluyor. "Buğulanmaya başlarsa tekrar açarım," diyor ona. Sonra da, "Karışık duygular mı yaşıyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece gözlerinin beklenmedik bir şekilde karıncalandığını hissediyor. Adam bakışlarını karşıya çeviriyor. Sílbhe, müdavimlerin ona İngiliz Kızı dediğini söylemiş ve adam, kadının hâlâ evini özleyip özlemediğini merak ediyor.

"Evet. Ama sadece saçmalıyorum."

Uzanıp koluna dokundu. "Böyle küçük şeyler bir bağ oluşturuyor, değil mi?"

"Onu hâlâ özlüyorum." Kelimeleri söylerken sesi titriyor. Kışlık paltosunun kaşındıran yünlü kumaşıyla yüzünü siliyor.

"Annenle kasabada sadece birkaç kez karşılaştım, o zamanlar henüz küçücüktü. Ama biliyorsun Maia, eğer bir gün onun hakkında konuşmak istersen -onu nasıl hatırladığını falan- duymak isterim. Sessiz kalsan da... o da senin kalbinde, tabii."

Maia, Cian'ın nazik beceriksizliğine ve hatırlama, güzel kısımları yüksek sesle söyleme fırsatına sahip olduğu için gülümsüyor. "Çok güzeldi. Ve bizi doğurduktan sonra hiç dans etmemiş olsa da, kendine has bir zarafeti vardı. Bunu hemen anlayabiliyordunuz."

Cian sadece başını sallıyor, o da devam ediyor. "Ve kitapları çok seviyordu. Kendi kitaplarını almasına izin vermezdi ama bana, benim kitaplarımı okumayı severdi. Eve gelmeden önce her gece. Yeşil Çatıların Anne'si. Küçük Kadınlar. Bülbülü Öldürmek. Bana -bize- sonuna kadar okumaya devam etti. Okul kütüphanesinden ne seçersem onu. Hiçbir zaman yargılamadı, hiçbir zaman, Bunu değil, ya da, Bunu okumamalısın demedi. Hâlâ hatırlıyorum. Bana kitap okunmasının, onun sesine, o sözlere, hikâyenin bizi götürdüğü her yere kendimizi kaptırmanın verdiği his. Kulağa aptalca geliyor ama sihirli bir halı gibiydi."

"Bir süreliğine her şeyden uzaklaşmak mı?"

"Evet, sanki gerçekten birlikte bir yere gitmişiz gibi. Yani, o evden, ondan uzağa." Penceresine sıçrayan kar tanelerine, Cian'ın yansımasının camda yakaladığı hafif izlerine bakıyor. "İyi bir anneydi. Bizim için en iyisini istiyordu. Bu yüzden kaldı." Tekrar yüzünü siliyor. "Bütün bunların bu kadar olmasından nefret ediyorum - sana sadece iyi şeyleri anlatacaktım. Ama hepsi onunla

bağlantılı. Onu onsuz hiç tanıyamadım. Ya da sadece sığınakta geçirdiği o haftalar boyunca."

"Peki o zaman nasıldı?"

"Zor hatırlıyorum. İçeride sıkışmış çok sayıda aile vardı - kadınlar ve çocuklar. Bazılarıyla ortak noktalarımız vardı. Onun ötesinde, yani. Ama bazılarıyla idare etmeye çalışıyorduk. Mutfağı paylaşmayı tercih edeceğimiz kişiler onlar değildi. Ve insanlar her zaman en iyi hallerinde olmuyordu. Herkes çok şey atlatmıştı. Annem oradayken konuşacak birileri vardı - bir sosyal hizmet görevlisi falan - ama bizimleyken o sadece annemdi. Sanırım korkmuş olmalı."

"Elbette," diyor Cian, yaklaşan bir araba için vitesi yavaşlatarak.

"Aslında hiç korkmamıştım. Kendim için, yani ondan önce. Ama oraya gittiğimizde korktum. Bazen geliyorlardı. Erkekler. Karılarının nerede olduğunu nasıl bulduklarını bilmiyorum ama gelip kapıyı çalıp bağırıyorlardı. O değil, başkaları. Ama her an korkabileceğini hissettim. Ya da okuldan dönerken beni sokaktan kapabileceğini."

"Sadece bir kere mi kaldın orada?"

"Evet. Ama sonra bir mektup aldı. Mahkemeden falan. Ve muhtemelen velayeti alacağını biliyordu. Eve gittik ve bir parçam rahatladı."

Cian başını salladı. "Anlaşılabilir."

Maia ön cama odaklanıyor. Kar ve ötesindeki beyaz, uçsuz bucaksız manzaraya. "Olay olduğunda on dört yaşındaydım; şimdi Julian'ın yaşında."

"Bana söylemek zorunda değilsin, biliyorsun," diyor. "Ama söyleyebilirsin. Eğer yardımı olacaksa."

"Ne kadar biliyorsun?" diye soruyor.

"Pek sayılmaz. İrlanda'da pek duyulmadı. İnternette de aynı şekilde konuşulmadı. Büyükannen bana biraz anlattı

ama ben de, yani, burnumu sokmak istemedim. Ama ara sıra radyoda röportajını duyuyorum. İster inanın ister inanmayın, stüdyomda her sabah Woman's Hour programını dinliyorum."

Hafifçe kıkırdadı ve Maia da güldü. "Tahmin etmeliydim."

Gülümsedi. "Sanırım birçok erkek dinliyor, biliyor musun?"

"Ne duyuyorsun? Ne diyor yani? Büyükanne Sílbhe."

"En tehlikeli zamanın, bir kadının ayrılmasından hemen önce veya hemen sonra olduğunu söyledi. Hayat riskinin en yüksek olduğu zamanın bu olduğunu söyledi," diyor, nasıl atlatacağını, doğru kelimeleri nasıl bulacağını bilemeden. "Kadınların bu yüzden kaldığını söyledi, çünkü böyle bir adamı terk etmek daha da tehlikeli."

"Ona karşı her zaman çok kötüydü," diyor. "Ama öyle değildi... O geceye kadar neler yapabileceğini bilmiyordum. Yan odadaydık. Kapının önüne bir şey koymuştu, içeri giremiyordum. Ona ulaşamıyordum. Ona yardım edemiyordum. Ellerimle Julian'ın kulaklarını kapattım. Ama bu, kendi kulaklarımı kapatamayacağım anlamına geliyordu. Yani duydum."

Cian başını sallıyor.

"Sesler. Şimdi bile duyabiliyorum. Zihnimde tekrar eden bir teyp gibi tekrar tekrar çalıyorlar. Tekrar ayrıldığımızı nasıl öğrendiğini bilmiyorum."

"Doktor muydu?"

"Evet," diyor. Ve ima edilen şeyin farkında. Bunu öğrenmesinin sayısız yolu olduğunu. Muayenehanesinin - meslektaşlarının- sığınma eviyle, oradaki kadınlara bakmalarıyla bağlantıları olabileceğini. Sık sık düşündüğü bir şeydi bu. Annesinin durumu, yaptıkları yüzünden daha da imkansızdı. Kimdi o? "Piç," diye ekliyor, kelime boğazında düğümlenirken.

Cian, Maia'nın küfür ettiğini hiç duymamıştı ve kaşları istemsizce kalktı. Görmediğini umuyor. "O adam için söylenecek hiçbir söz yok," diyor. "Onun hakkında ne istersen söyleyebilirsin. Anlarım. Ya da anlamaya çalışırım."

Birkaç hafta sonra, Cian akşam için ayrıldığında, Maia yemek tabaklarını toplarken sofra takımının üzerinde onun krem rengi Brennan kutularından birini bulur. Açtığında, saten kılıfı kaldırır ve üzerine bir sterlinlik madeni paranın yüzünün basıldığı incecik gümüş bir levha bulur. Sandalyesine çöker ve avucunun içinde duran bu güzel şeye bakar. Okul kantininde sıraya girmiştir; Bayan Radley, bir süreliğine de olsa, ona bebek bakıcılığı parası uzatmaktadır. Annesi ve evi olan İngiltere'dir. Ve şimdi, Cian bakımını üstlenmektedir; sadece kendisi için bir şeyler yapmak üzere tezgahının üzerine eğilmiştir. Gül, pırasa, devedikeni ve yoncayla işlenmiş karmaşık yüzüne bakar. Madeni parayı daha önce hiç böyle incelememişti. Ama Cian'ın kendisi için yaptığı bu şeyin inceliğinde yakalandığını görmek rahatlatıcıdır.

Daha sonra Julian'ın yatağına oturur ve "Bunu yaptığını biliyor muydun?" diye sorar.

İncelemesi için uzatıyor, zinciri parmaklarının arasından düşüyor. Adam almıyor ama kabul ediyor: "Evet, yaptığı güzel bir şey. Sadece böyle kil gümüşüne bastırmış. Madalyon gibi görünmesini engelliyor, anlıyor musun?" Bunu istemediğini söylemiyor. Neden istediğini de anlayamıyor. İngiltere'den nefret ediyor.

"Bunu benim için yapmış olmasına çok sevindim." Başparmağını üzerinde gezdirerek, işaretlerin kabarıklığını ve kabartmasını takip ediyor. Her biri kendi düşünceleriyle

otururken, Maia, "Sence mesele ne? Onunla büyükannen arasında mı?" diye soruyor.

Julian omuz silkti. "Bilmiyorum. Hiçbir şey, sanırım. Sadece burada, değil mi?"

Maia, "Bence birbirlerini mutlu ediyorlar." diyor.

Julian bir atacın telini büküyor, kırılgan metal kırılmadan gidebildiği kadar esnetiyor. "Sanırım. Ama çok eski değiller mi?"

"Ne? Mutlu olmak mı? Aşık olmak mı?" Kaburgalarına dürttü. "Altmış yedi yaşında, bizden ayrı bir hayatı olmalı, anlıyor musun?"

Onu itiyor. Normal kardeşlerin sahip olabileceğini düşündüğü kadar kolay eğlenmiyorlar. Birlikteyken bir ciddiyet var ve onun sahte şakacılığı -başka biriymiş gibi davranması- onu aptal hissettiriyor.

Kendini bilmez bir şekilde esniyor, sonra gitmek için ayağa kalkıyor ve Julian, adamın onu incittiğini anlıyor. "Özür dilerim," diyor.

"Sorun değil," diye cevaplıyor, arkasını dönmeden. "İyi geceler."

"Seni seviyorum" diyor kapıda.

"Evet, sen de," diyor ama Julian, koridorda geri çekilirken ayak seslerindeki hüznü neredeyse duyabiliyor.

Maia'nın Cian ve Sílbhe hakkındaki sözleri aklından çıkmıyor. Cian'ın stüdyosunda çalışırken, düşünceler zihninde kumdan bir kalenin etrafındaki kanallar boyunca akan su gibi gidip geliyor. Saatler dakikalar gibi akıp gidiyor. Büyükannesi evlenmeden önce, gençliklerinde nasıl olduklarını merak ediyor. Cian'ın hayatlarının daha merkezi bir parçası olmasının her şeyi nasıl değiştireceğini düşünüyor. Ve zaten günlük hayatlarının ayrılmaz bir parçası olduğunu fark ediyor ve bu durumla barışık.

Birkaç hafta sonra, konuşmaya başlamadan önce kendini, "Onunla mı evleneceksin? Büyükannemle mi?" derken buluyor. "Benim" kelimesinin kulağa ne kadar sahiplenici geldiğini fark edince pişman oluyor ve ekliyor: "Sílbhe'den bahsediyorum." Cian'ın yanaklarının kızardığını, başını kaldırmadan da anlıyor.

"Seni üzecek bir şey mi yaptım? Haddimi aştım mı?" diye sordu Cian.

Julian başını sallıyor. "Sadece benim için sorun olmaz demek istiyorum. Eğer sen de öyle yaparsan. Maia için de."

"Ah," dedi Cian. "Çok teşekkür ederim. Bunu söylemen çok hoş." Ve birkaç dakika sonra, "Ama sanırım büyükannenin bu konuda söyleyecek bir şeyi olabilir."

"Evet, ona sorman gerekecek," diyor Julian, penseyle bir metal şeridi sıkarken dudaklarında bir gülümsemeyle.

Gordon

Maia, kayıt memurunu odadan takip ediyor. Çağrı cihazı çalıyor ve adam kaşlarını çatarak saatine bakıp koridorda ilerliyor. "Bay Davies, biraz konuşabilir miyiz?" diyor Maia, ona ayak uydurmaya çalışarak.

"Beklemek zorunda kalacak. Ameliyata geç kaldım ve ameliyata girmeden önce öğle yemeğimi yemek için tam üç dakikam var." Sonra ona baktı, sanki ilk kez kim olduğunu ve orada ne yaptığını merak ediyormuş gibi.

"Ama son hastanla ilgili. Sanırım bekleyemez." Kadın koridorda kantine doğru onu takip ederken iç çekiyor. Kadın doğum ve jinekoloji bölümündeki stajının henüz dördüncü haftasında ve Bay Davies asistan doktorları ağlatmasıyla biliniyor. "Buna sebep olabilecek bir şey olup olmadığını sorduğunuzda, partnerinin elini sıktığını fark ettim."

"Bana destekleyici bir eşi olduğunu söyleyerek birkaç dakikalık huzurumu bölüyorsunuz, Bayan-"

"Dr. Atkin," diye düzeltiyor, "ben bir asistan doktorum. Ama hayır, sanırım o onu hiçbir şey söylememeye teşvik ediyordu. Burun deliklerinde kurumuş kan var; gözleri sulu, göz bebekleri büyümüş; ve onu hastanede tutmayı düşündüğünüzde sinirlendi."

Bay Davies durup ona dönüyor. "Peki sen ne demek istiyorsun?" diyor ve bip sesini tekrar kontrol ediyor.

“Plasenta dekolmanı madde bağımlılığından kaynaklanabilir.”

"Çok iyi farkındayım."

"Sanırım burada bir sorun olabilir."

"Tamam. Buna vaktim yok. Ama eğer bunun olduğunu düşünüyorsan, idrarını kontrol ettirmek ve taburculuğunu geciktirmek için laboratuvara git."

"Ya öyleyse?"

"Rahibeye haber ver, o da gerekli aramayı yapacaktır." Maia başını sallıyor ve koridorda zıt yönlere doğru yürürken, adam sesleniyor: "İyi çalışmalar, Dr. Atkin." Ve sanki doğrudan Tanrı'dan övgü almış gibi hissediyor.

Çatı bahçesi aslında sadece tahta bir bank, plastik bir sandalye ve ıslak sigara izmaritleriyle dolu bir saksıdan ibaret; çevredeki hastane blokları Londra manzarasını engelliyor, ama Maia mola verdiğinde oraya yöneliyor. Bir dolap sırası dış kapıyı kapattığı için o ve diğer sağlık görevlileri öğretmenler odasının penceresinden içeri girmeye başladılar. Ancak Maia, geri dönmenin zor olacağı bir zamanda dışarı çıkana kadar orada biri olup olmadığını göremiyor. Bugün orada biri var, bir diğer asistan doktor Kate.

"Biraz arkadaşlığa ne dersin?"

"Evet, ama bir dakikaya gideceğim."

"Ah, içeri geri dönebilirim," diyor Maia. "Zamanını bölmeme gerek yok."

"Hayır, hayır," diye gülümsedi Kate, Maia'yı öne doğru sallayarak. "Yani, gerçekten birazdan geri dönmem gerekiyor ama o zamana kadar yanımda olmayı çok isterim."

Maia'nın reddettiği bir Marlboro Lights paketi uzatıyor. Kate'in görünüşü sigaralarla tezat oluşturuyor; yüzü bir Ön-Rafael tablosunu andırıyor: Gül goncası dudaklar, pembe yanaklara, koyu kızıl dalgalar halinde dökülen saçlar.

"Bebek Portobella'nın doğumuna yardım ettim," diyor Kate, dumanını üflerken gülümseyerek. Maia da yanına oturuyor. "Hastane için, hatta belki de dünyada bir ilk."

"Gerçekten mi? Eminim eğlenceli bir kız olacaktır," diyor Maia.

"Evet," diye gülüyor Kate. "Aslında çok tatlı."

"Ne yaptığını anladım."

"Ah, bu kazara oldu ama eminim ki hayatı boyunca böyle yaşayacak."

Maia, ancak o zaman aralarında geçen birkaç cümlede kendini yanlış tanıttığını fark eder; nadiren şaka yapar. Fakat Kate'in içindeki bir şey, kendisinin daha enerjik bir versiyonunu sunmasını sağlar.

"Bu arada ben Kate."

"Maia. Sanırım ikimiz de son rotasyonumuzda St. Thomas'daydık ama yollarımız hiç kesişmedi."

"Gerçekten mi? Eminim seni hatırlardım," dedi Kate, kaşını kaldırarak.

Maia, bu düşüncesiz flört karşısında şaşırıyor. Bazen diğer kadınlardan gelen sinyalleri anlamak zor olabilir ama bu diyalogda nadir bir kesinlik var. Maia gülümsüyor.

"Sanırım en iyi repliğim şuydu: 'Sen git, bir sonrakini ben hallederim.'"

“Asansörlere binmek mi?”

"Evet."

"Gecikmeli de olsa teşekkürler," diyor Kate. Ayağa kalkıp saçlarını topuz yapıp Maia'ya gülümsüyor. "Bu akşam bir içki içmek ister misin? Saat yedide bitiyor."

"Saat sekize kadar dışarıda olmayacağım."

"Bekleyebilirim."

"Harika," diyor Maia ve sonra Kate'in cevabıyla kasıtlı olarak kafiyeli olduğunu düşünmesi fikrinden ürküyor.

Kate arkasını dönüp sırıtıyor ve Maia bunu yaparken burnunun kırıştığını fark ediyor.

Maia, güneş ışığı altında bankta oturmuş, bu kadınla geçirdiği birkaç dakikada neden aptalca davrandığını ve Kate'in, Maia'nın sadece şaka ve kelime oyunlarından ibaret olmadığını anladığında ondan hala hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ediyor.

Maia köşedeki pub dışında bir yer önerirse Kate'in sebebini hemen anlayıp, belki de henüz tanışmamış biriyle ilişki yaşamak istemediğine karar verip vermeyeceğini de merak ediyor. Bazen babasının tıp alanındaki çalışmalarını takip etmemenin daha kolay olacağını düşünüyor. Tamamen farklı bir dünyada var olmayı seçseydi.

Bach'ın 3. Viyolonsel Süiti CD çalarda ve bittiğinde Gordon direksiyondan elini çekip torpido gözünü işaret ediyor. "Unutmadan önce, orada senin için bir şey var."

Cora parmaklarını mandala koyuyor ve Gordon'un başını sallayıp açmasını söyleyene kadar bekliyor. İçinde, kapağı bir Post-it ile gizlenmiş bir CD var. Cora'ya, sevgilerle,

Gordon'un zarif el yazısıyla yazılmış. Notu geri çekiyor. Grieg'in Peer Gynt takımları. Kutuyu göğsüne bastırıp iç çekiyor.

Gordon gülümsüyor. "Aç şunu. Dördüncü parça," diyor. "Dağ Kralı'nın Salonu'nda." Bu özverili bir armağan; bu parçanın o klişe tiyatrosundan nefret ediyor. İlişkilerinin başlarında, buna klasik müziğin Disney'leştirilmesi demişti. Orkestranın abur cuburu. Aman Tanrım, Cora! Kendi bestecisi bile ondan nefret etmişti. Hiciv olması amaçlanmıştı!

Cora içinse, o, dik duruşlu ve biraz daha keskin bir "Şeker Perisi". Dinlemek için koltuğuna gömülüyor, gözlerini kapatıyor ve salonun kadife yuvasını görüyor, sahne spotunun yakıcı beyazlığını hissediyor. Uzuvları hayali bir hareketle karıncalanıyor. Gordon direksiyondan tekrar elini çekip kendi elinin üzerine koyuyor.

Parça bittiğinde, teybi kapatır ve Cotswolds kırsalındaki son birkaç kilometreyi sessizce kat ederler. Gordon, sadece ara sıra vites değiştirmek için elini onun elinden çeker. Kapalı göz kapaklarının ardında gözlerini kırpıştırır; nereden geldiği belli olmayan gözyaşlarının, son notanın ardından gelen hüznün ve bunu bir daha ne zaman duyacağını bilmemenin verdiği istiridye kabuğunun üzerinde. Ve bu sahnenin göründüğü gibi olmasını özlemle bekler. Sadece bir erkek ve bir kadın, normal bir evlilikte, normal şeyler yapıyorlar; o kadar basit ki neredeyse hafife alınabilirler.

Otele vardıklarında bavullarını bırakırlar ve Gordon, Cora'nın elini tutarak lobide içki içen diğer çiftlerin yanına giderler.

Eşler Cora'yı aralarına kabul edip, kucaklaşırken onu daha sık görmemelerine sevgiyle karşı çıkıyorlar. Bu yıllık buluşmalar arasındaki aylarda kocaları olmadan

sosyalleştiklerini biliyor. Ve yıllar içinde, her ne sebeple olursa olsun -nispeten gençliği, içe dönüklüğü, bale (ki herkes hâlâ hayatının bir parçası olduğunu varsayıyor gibi görünüyor)- Cora'nın orada olmayacağı kabul edilmiş. Bunu ona karşı kullanmıyor gibi görünüyorlar. Aksine, ona nadir bir kelebek gibi davranıyorlar, aralarında olduğu ve ne kadar kısa olursa olsun göz kamaştırıcı göründüğü bu anları kabulleniyorlar. Gordon bir keresinde ona bir kelebeğin ortalama ömrünün yirmi dokuz gün olduğunu söylemişti. Dışarıda, dünyada var olduğu bu anları topladığında, ömrünün daha uzun olup olmayacağını merak ediyor. Peki hangisi daha iyi olurdu? O günlerin tek bir yoğun renk patlamasına indirgenmesi mi, yoksa arada sırada göğüs kafesinden iğnenin çıkarılması, tozlu kanatların hayata dönmesi, tekrar kilitlenmeden önce biraz daha zaman geçirilmesi mi?

Birisi öğleden sonra çayı sipariş etmiş ve Cora, koyu krema ve çilek reçeliyle kaplı bir çörekten ısırırken, tatlılığı gözlerini bir anlığına kapatmasına neden oluyor. Gözlerini açtığında, masanın biraz ilerisinde diğer kocalarla birlikte oturan Gordon'la göz göze geliyor ve kadehini ona kaldırıyor. Sanki merdivenlerdeki son basamağa beklediğinden önce ulaşmış gibi, Cora kendini hazırlıksız hissediyor ama gülümsüyor ve sohbetlerine geri dönmeden önce bir anlığına sadece ikisi kalıyor.

Kadınlar okudukları bir kitabı tartışıyorlar ve Dorie, Cora'ya yolculuk sırasında kitabını bitirdiğini, daha sonra yanına bırakacağını söylüyor. Sohbet devam ediyor ama Cora'nın aklına, kuralların burada değişip değişmeyeceği, Gordon'la yatakta yan yana oturup uyumadan önce keyifle kitap okuyup okuyamayacakları geliyor. Belki de eve gitmeden önce kitabı bitirebilir. Şimdi adamlarla sohbet

eden Gordon'a bakıyor. Adam gülüyor; mutlu ve rahat görünüyor.

Öğleden sonra, önce sakin kır yollarından, sonra da tarlaların arasından Broadway Kulesi'ne doğru yürüyerek yola koyuldular. Gordon geri çekilip kadınlarla birlikte yürüdü ve Cora, Gordon'un onlarla vakit geçirmesinden ve hayatları hakkında sorular sormasından keyif aldıklarını anlayabiliyordu. Gordon, zaten yüksek olan Gordon hakkındaki görüşlerine yenilerini ekliyordu. Birkaç yıl önce, akşam yemeğinin sonunda bir masanın etrafında toplanmış diğer kadınlar, kısık sesle onu ideal koca ilan etmişlerdi: dikkatli, başarılı, kusursuz giyimli, atletik, iyi bir baba. Konuştuğu her insanı özel hissettirme yeteneğine sahip biri. İçgüdüsel olarak güvendiğiniz türden bir yüz. Nazik gözler, açık bir gülümseme, yakışıklı ama tehlikeli derecede değil. Cora göz kırparak dinlemişti. Çünkü evet, bunların hepsi doğru.

"Aslında hepimiz kocana aşığız Cora," demişti Dorie.

Bir diğeri güldü, "Ve muhtemelen kocalarımızın hepsi sana aşık." Ama Cora bunun sadece bir nezaket olduğunu biliyordu; o boşluktu, bir hiçti.

Üstlerindeki tarla, her iki metrede bir aşağı yukarı akan, paralel uzanan tepeler ve çukurlarla belirlenmişti. Dorie, kimseye belli etmeden "Sence buna ne sebep oldu?" diye sordu ve Gordon, arazinin bir zamanlar farklı aileler tarafından işlenmek üzere şeritlere nasıl bölündüğünü ve geri dönüşü olmayan sabanların tekrar tekrar kullanılmasıyla nasıl sırtlar ve karıklar oluştuğunu anlattı. Cora, kendini geride bırakarak bu insanlarla dolu, on yedinci yüzyıldan kalma bir bahçeyi hayal etti. Güneşin otların yükselişini ve alçalışını nasıl yakaladığını, her sırtın tepesinin saç dalgaları ve yatmadan önce yüz fırçanın parıltısı gibi nasıl daha parlak hale getirdiğini fark etti.

Ama sonra Gordon bağırdı. Ona doğru koşuyordu ve bir an için, ona ulaştığında ne yapacağını bilmiyordu. Ona doğru saldırıyordu ve Cora, çarpmayı bekleyerek donakalmıştı. Ama çarpma olmadı. Bunun yerine, onu kucaklıyor - "Hadi, yavaş araba!" - ve diğerlerine yetişmek için koşarken onu taşıyor, döndürüyor, bağırıyor. Kolları boynuna dolanmış ve gözlerinin önünden bulanık bir düğün çiçeği ve dalgalı tarlalar geçerken rahatlayarak gülüyor. Bunu yukarıdan, önden görüyor. Başkalarının gözünden. Bir deklanşör tıklamasıyla. İşte, kızarmış ekmeğin üzerinde bal.

Broadway Kulesi'ne tırmanıyorlar. Eski taş evin içindeki odalar küçük ve Cora, Gordon'un veya kadınlardan birinin yanında kalmaya özen gösteriyor; diğer adamlardan biriyle yalnız kalmamak için. Tepelerin üzerinden, aşağıda, aşağılarda bulunan küçük Broadway kasabasına bakan manzaraya bakıyor. Ve sonsuza dek burada kalabilmeyi diliyor.

Otele döndüklerinde sıcak kolları ve parlak yanaklarıyla rahat koltuklara çöküp dinlendikten sonra akşam yemeği için odalarına dönüp üstlerini değiştiriyorlar.

Cora banyo aynasında makyajını yapıyor, Gordon tıraş olmak için yanında duruyor ve bir süre birbirlerinin yansımalarıyla konuşuyorlar. "Az önce o çörekten keyif aldığını görmüştüm," diyor ve Cora, Gordon'ın Cora'nın dikkatini çektiği anı hatırlayarak gülümsüyor. Ama sonra ekliyor: "Akşam yemeğinde kendini dizginlemek iyi bir fikir olabilir," ve Gordon, Cora'nın giymesi için seçtiği elbiseyle Cora'yı baştan aşağı süzüyor.

Lavabonun üzerindeki cam kutudan bir mendil alıp yüzünü silmek için arkasını dönüyor, maskarasının

bulaşmasını engellemeye çalışıyor.

"Hadi ama Cora. Ailenin geçmişi göz önüne alındığında, bunu söylemek mantıksız değil." İkinci bir görünmez bıçak. Babasının on yedi yaşındayken geçirdiği ölümcül kalp krizi ve hâlâ hissettiğini bildiği suçluluk duygusu.

Ölümünden sonra, yeni bir balede zorlukla kazandığı bir rolden vazgeçmek istemediği için birkaç gün İngiltere'de kalmıştı. Bu kararından hemen pişman olmuştu. Geceleri uyanık kalıp babasının sebze bahçesinin üzerine eğilmiş, topraksı parmağıyla toprağa tohum ektiğini hayal etmeye çalışmıştı. Şeklini gözlerinde canlandırabiliyordu ama giydiği kıyafetleri hatırlayamadığı için görüntü buharlaşmıştı. Cenazesi için eve gittiğinde, bir gece dolabı açıp "Ovaltine var mı?" diye sormuştu. Annesi özür dilemişti. "Ah, hayır, özür dilerim, babam yıllardır bunu içmiyor." Ve babasının akşam rutininin değiştiğini ve bunu fark etmek için orada olmadığını fark etti. Ona dair anısı, ölümünden çok önce güncelliğini yitirmişti.

Gordon arkasında duruyor, kollarını beline doluyor ve bir anlığına belki de düşüncesizlik ettiğini düşünüyor, ama sonra avuçlarını biri karnının hemen üstüne, diğeri hemen altına yerleştiriyor, anında tanıdık bir pozda. Hamile kadınların içgüdüsel olarak ellerini şişmiş karınlarına koyması gibi. Aradaki boşluğa hafifçe vuruyor. "Bonne Maman," diyor, boynunu öperek. Aynada ona gülümsüyor, bir kaşını kaldırıyor, reçel markasının bile onunla işbirliği yapıyor gibi görünmesinden memnun.

Birisi kapıyı çalıyor. Ellerini çekiyor, poposuna vuruyor, banyo kapısını arkasından kapatıyor.

Dorie, daha önce bahsettiği kitapla birlikte. Gordon ona teşekkür ediyor, kibarca sohbet ediyor, Cora'nın duşta olduğunu söylüyor, oysa o, aynanın karşısında yan yatmış, elbisenin karnını nasıl sıyırdığını inceliyordu.

Restoranda, masaya paylaşacak kadar yemek sipariş ediyorlar ve yemeklerin gelmesini beklerken Alice, katıldığı ve insanları dokuz farklı kişilik tipine göre haritalandıran bir Enneagram kursundan bahsediyor. Cora ilgileniyor, ancak adamlar hemen konuya giriyor ve daha hiçbir şey öğrenmeden konuyu ele almak için can atıyorlar. İnsanlar dokuz farklı tipe indirgenemez. Bu, burçlardan daha bilimsel mi? Zaten bu bilgiyle ne yapabilirsiniz ki?

Ama sonra Gordon, insanları on altı kişilik tipine ayıran benzer bir şey okuduğunu söylüyor. "Yani, birkaç tane daha var, ama her iki modelin de kökleri Jung'un çalışmalarına dayanıyor gibi görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, başlangıçta şüpheciydim ama bazılarımız muayenehanede Myers-Briggs testini denedik ve çalışma tarzlarımızı belirlemede şaşırtıcı derecede doğruydu," diyor şarap kadehinin sapını başparmağı ve işaret parmağı arasında döndürerek. "Bir meslektaşın bir şeye nasıl bakabileceğini anlamak söz konusu olduğunda faydalı oluyor; çatışmayı daha az kişisel hale getiriyor."

Konuşma işe alım profillerine doğru kayıyor ve Jeremy bir insan avcısı hakkında uzun bir hikaye anlatırken, Cora kendi içine kapanıyor ve konuşmanın tekrar kişilik tiplerine dönmesini diliyor.

Yemekler gelince, kendilerine bir şeyler alıp masadakileri birbirlerine uzatıyorlar. Gordon'ın sözleri hâlâ kulaklarında çınlarken, Cora tabağına sadece biraz koymaya özen gösteriyor, ama sonra Gordon, "Hadi Cora, serçe gibi yiyorsun," diyor. Gordon fazladan yemekleri kepçeyle tabağına doldurmaya ve tabağını dolduruyormuş gibi yapmaya başlayınca, Cora şaşkınlıkla yukarı bakıyor. "Bu

mercimekten de sana biraz vereyim," diyor ve servis kaşığını körili mercimeğin içine batırıyor.

"Dur," diyor sinirle ve elini bileğine koyuyor.

Çok hafif bir dokunuş. Parmak uçları tenine zar zor değiyor. Ama adamın tepkisi, kadının güç kullandığını gösteriyor; kolu bir şarap kadehine saplanıyor ve diğer adamlardan biri kadehin düşmesini engellemek için öne atılıyor.

Gordon ona bakıyor, yüz ifadesi onun şaşkınlığını yansıtıyor. Ve bir anlığına yemek masası sessizliğe bürünüyor, arkadaşları donup kalıyor, tüm gözler Cora'nın üzerinde. Yanakları kızarıyor ve utanmış ve öfkeli bir şekilde yere bakıyor. Açıklamaya çalışmanın bir anlamı yok. Bu, onu daha da kötü gösterir.

Sessizliği bozan ve kurtarılmış numarası yapan Gordon oluyor. "Eh, bazen kim kendi gücünün farkında değildir ki? Kasıtlı değildi, değil mi canım?"

Kabul, gergin kahkahalar. Sonra herkes kendi tabağına gösterilen nazik ilgiyi hatırlar ve çatal uçlarına yiyecek toplama işine kendini kaptırır. Sonunda, tatlar arasında haykırabilmenin rahatlığı, birinin sohbet başlatıcı bir şey, diğerlerinin kavrayıp akşamın doğal akışına geri dönene kadar tekrarlayabileceği yapmacık, alakasız bir şey ortaya atmasının yolunu kolaylaştırır. Ama zihinsel olarak çoktan kendi otel odalarındadırlar, küpeleri banyo aynasının altındaki küçük rafta, saatleri başucu masasına özenle yerleştirilmiş, "Eh, bu tuhaftı," demektedirler, şimdi bir şekilde tertemiz pamuklu çarşafların ve kendi kusurlu ilişkilerinin rahatlığında birbirlerine dönmeye daha hazırdırlar.

Genellikle anne babaları gittiğinde Maia evde kalırdı. Ama Gordon neredeyse on beş yaşındaydı; birkaç gün kendi başının çaresine bakabilecek yaştaydı. Ödevini yapmış, mikrodalgada ısıttığı hazır yemeklerden birini doğrudan yemiş, aile boyu bir paket cips yemiş ve daha sonra bir "toplantıya" gidecekti. Bunun tam olarak ne anlama geldiğinden, sadece birkaç kişi mi yoksa alkol ve kızlarla dolu düzgün bir parti mi olacağından emin değildi. Ama Lily'nin gideceğini biliyordu. Davet edilmesinin sebebi oydu. Matematikte yanına oturuyor ve cevaplarını kopyalamasına izin veriyordu. "Teşekkürler Atkin," diyordu. Ve Gordon'un soyadını söyleyiş biçiminde -yavaş ve dikkatli- bir şey vardı ki, çarşafı havalandırıp kabarık yumuşaklığının üzerine çökmesine izin veriyormuş gibi hissettiriyordu. Tonlaması -At-kin- huzurlu gibiydi. İnsanların ona nazik, tanışmaya değer biriymiş gibi davranmalarına alışık değildi ama bundan hoşlanıyordu. O da aynı şekilde onun soyadını -Atkins- söylemek istiyor ama nedense s harfi her şeyi değiştiriyor. Zaten Lily'yi tercih ediyor.

Perşembe günü, arkadaki sırada oturanlardan biri, fısıltıyla "Hey!" demiş ve ikisi de arkalarını dönmüştü.

"Sen değil, sakat," demişti Alfie Gordon'a.

"Kötü olma," demişti Lily, Alfie'nin ne istediğini görmek için dönerek.

"Hafta sonu küçük bir toplantım var, Lily. Gelmek ister misin?"

"Belki," dediğini duymuştu Gordon.

"Bu evet mi, hayır mı?"

"Gordon da davetli mi?" Alfie'nin iç çektiğini, arkadaşlarından birinin koluna kıkırdadığını duymuştu.

"Sanırım. Eğer isterse," demişti Alfie.

"İster misin?" diye sormuştu Lily, masalarına dönerek.

"Ah. Ee, tamam o zaman."

Lily'yle tanışmasına daha iki saat vardı. Amaçsızca odadan odaya volta atıyordu. Annesinin dışarıda olması, evin başka bir yerinde sessizce meşgul olmaması nadirdi. Bunun neden bu kadar bunaltıcı olması gerektiğinden emin değildi ama nedense öyleydi ve yeni süpürülmüş halının üzerinde dev bir gökkuşağı benzeri yay çizerek annesinin yokluğunu kutluyordu. Bir süre sonra mutfağa gitti, kiler kapısını açtı ve babasının sadece nadiren yemeğe gelen misafirlere getirilen içkileri sakladığı üst rafa baktı. Gordon, ne seçeceğinden emin olamayarak etiketleri taradı, ta ki gözleri kendi ismine takılana kadar. Gordon'un Cini. Elini koyu yeşil bardağa koydu ve raftaki şişeyi aldı, tuhaf bir zevk, bir bağ hissetti. "Babana gel," dedi kapağını açarken, anında kendini aptal hissetti ve etrafta duyacak kimse olmadığı için rahatladı. Şişeyi burnuna götürüp kokladı. Bahçenin dibindeki köknar ağaçlarının kokusunu alıyor. Dudaklarına götürüp içiyor.

Nahoş bir şekilde şifalı ve üzerinde adı yazılı olmasaydı, geri koyup başka bir şey denerdi. Ama yazılı olduğu için tekrar deniyor, sonra başını sallıyor ve yanaklarını gevşeterek tadından kurtulmaya çalışırken bir wb, wb, wb sesi çıkarıyor. Birkaç yudum daha aldıktan sonra, daha lezzetli gelmeye başlıyor ve kafası güzelce bulanıklaştığı için, önündeki gece için daha az endişeli. Yeşil bardağı ışığa tutuyor. Hâlâ bolca kalmış olduğundan, ön kapının yanındaki hol masasına koyuyor ve Lily ile buluşmaya giderken yanında içmeye karar veriyor.

Lily ile saat sekizde sokağının köşesinde buluşuyor. Üniforması çıkarılmış halde farklı görünüyor. Daha yaşlı ama aynı zamanda daha tatlı. Çiçekli bir etek ve Doc Martens giymiş, siyah saçları ise iki örgülü. Gordon, çocuksu görünmeleri gerektiğini düşünüyor ama Lily'de biraz sevimli duruyorlar.

"Güzel saçlar" diyor.

"Teşekkürler."

"Bak," dedi ceketini açıp iç cebindeki şişeyi ortaya çıkarıp etiketini okuyabilmesi için kaldırarak, "benim kendi içkim." Kadın gülüyor ve adam, kadının ona mı yoksa onunla mı güldüğünden emin olamıyor. Ama adam, "İster misin?" diye sorduğunda kadın başını sallayıp yaklaşıyor. Başını eğip şişeyi yavaşça adamın ceketinin içine sokuyor. Kadın kıkırdıyor ve adam kadının saçlarının elma koktuğunu fark ediyor. Adam onu içine çekiyor ve aklını kaçıracakmış gibi hissediyor. Özellikle de yürümeye başladıklarında ve kadın adamın elini tuttuğunda.

Alfie'nin evine vardıklarında, tarih dersinden bir çocuk kapıyı açar. "Hadi, hadi!" diye bağırır, kimseye belli etmeden. "Lily ve topal!"

İçeriden bir yerden tezahürat yükseliyor ve koridorda yürürken Lily, "Sadece kıskanıyor," diyor ve elini sıkıyor. Gordon iç cebini ağzına götürüp yine de bir yudum daha alıyor. Kapağın nerede olduğunu bilmiyor ama takla atmadığı sürece sorun olmayacak.

Oturma odasında herkese yetecek kadar yer olmadığından Gordon kanepenin koluna oturuyor, Lily de bacağına yaslanıyor. Ve sanki bir kapı açılıyormuş gibi. Diğer çocuklar konuşurken ara sıra göz göze geliyorlar ve Gordon, konuşmanın onu da kapsadığını biliyor. "Ne dersin Gord?" diye soruyor içlerinden biri daha sonra. "Tarih ödevim için üç sigara."

Gordon'un ne demek istediğini anlaması bir an sürüyor ve sigara içmemesine rağmen "Evet, kulağa adil geliyor" diyor.

Daha sonra Lily'yle dışarı çıkarlar. Evin ışıklarından uzaklaştıkça bahçenin nerede bittiğini anlamak zorlaşır. Devasa çalılar, çimenliği devasa, yükselen kayalar gibi

süsler. Gordon karanlıkta tökezler ve Lily ona iyi olup olmadığını sorar. İçkiden ve Lily'ye bu kadar yakın olmaktan dolayı kendini sıcak ve sersemlemiş hisseder. Evden epey uzaktaki bir ağaca vardıklarında, Lily'yi kendine çeker, kollarını boynuna dolar ve öper.

Dudakları beklediğinden daha yumuşak ve dolgundu ve dilinin ağzına hafifçe girmesi hoşuna gidiyordu. O da aynısını yapıyordu ve doğru yaptığını hissetmesi biraz zaman alıyordu ama nedense Lily'yle bu iyi hissettiriyordu. Dilleri keşfederek ayakta duruyorlardı, biri ara sıra başının açısını değiştiriyordu ve bu da öpüşmeyi aniden farklı kılıyordu, sanki uzun bir öpücük olmasına rağmen yeni bir noktaya ulaşmışlardı. Bazen dişleri birbirine çarpıyordu ve Lily'nin gülümsediğini hissedebiliyordu, bu da onu da gülümsetiyordu. Bazen dudakları hafifçe birbirine değiyordu, bazen de pekmezle birbirine yapışmış gibi hissediyordu, neredeyse birbirlerini yemeye çalışıyorlardı. Önce yumuşak, sonra sert bir şekilde öpüşüyorlardı. Lily'yi ağaca yaslayıp sertliğini ona bastırdığında, istemeden de olsa ağzının içine doğru inliyordu. Öpüşüyorlardı ve Lily dişlerini gıcırdatıyordu ve evden gelen sesler çok uzaklardan geliyor gibiydi, kafasının içindeki ise yüksek ve coşkulu bir sesle: Başaracaksın! Gerçekten yapıyorsun!

Elini çiçekli eteğinin altındaki uyluğuna koydu ve ilk başta kadın onu durdurmadı. Hâlâ onu öpüyordu. Elini hareket ettirdi, iç çamaşırına doğru yaklaştı ve kadın hafifçe kıvranarak ağzına bir şeyler söyledi. Ama adam ne olduğunu bilmiyordu ve tek düşünebildiği, parmaklarını içine nasıl sokmak istediği, nasıl hissettiğini anlamaktı. Tahmin ettiğinden daha hızlı ve kolay olan tek bir akıcı hareketle külotunu çekti ve parmakları etli sıcaklığına ulaştı. Kadın onu itmeye, öpüşmeyi kesmeye çalıştı ama adam sadece biraz daha uzun süre istiyordu, bu yüzden

dudaklarını daha güçlü bir şekilde kadının dudaklarına bastırdı, başını ağaç gövdesine doğru itti, ağzını kendi ağzıyla örttü, kadın boğuk kelimeler söylerken bile. Adam daha önce ne kadar güçlü olduğunu hiç fark etmemişti. Kadın uzaklaşmaya çalışırken bile, adam bir şekilde onu orada tutmayı başardı. Keşke hareketsiz kalsa diye diledi. Keşke birkaç dakika önce yaptığı gibi öpüşmeye devam etse. Ama mücadele ediyor, onu durdurmaya çalışıyor ve sonunda içkiye doymuş beyni ona yetişiyor ve onu bırakması gerektiğini anlıyor. Parmakları külot lastiğine takılıyor ve kadın kurtuluyor.

"Ne oluyor-"

"Özür dilerim. Sadece düşündüm ki... Kızma," diyor.

Karanlıkta birbirlerine bakıyorlar. Gordon, ağlıyor olabileceğini düşünüyor ama emin değil. Onu teselli etmek için elini uzatıyor ve bir anlığına her şeyin yolunda olabileceğini düşünüyor. Birlikte, el ele içeri gireceklerini. Ama bunun yerine, Gordon Atkin, "Bir daha asla bana yaklaşma," diyor ve çimenlerin üzerinden koşarak uzaklaşıyor.

Sözleri artık yumuşak, dalgalanan bir çarşaf gibi gelmiyor ve adam bir an öfkeleniyor. Ne yapacağını bilemeden bir an duruyor. Sonra elini yüzüne götürüyor, sanki bir şeyi siliyormuş gibi hafifçe, parmaklarını kokluyor. İçine çekiyor. Oradaki kızların nasıl koktuğunu hep merak etmişti. Ve şimdi biliyor: biraz zengin ve misk kokulu. En azından bunu ondan alamaz.

İçeride Lily'den eser yok ama çocuklar onu rahatça sohbete dahil ediyorlar ve o da başını sallayarak ve gülerek ayağa kalkıyor.

Bir süre sonra içlerinden biri, "Nereye gitti?" diye sorar.

"DSÖ?"

"Zambak."

"Bilmiyorum," diyor Gordon.

"İkinizin birlikte olduğunu sanıyordum. Daha önce?"

"Yok," diyor Gordon. "Dürüst olmak gerekirse biraz şımarık."

"Onu reddetmem."

"Yapmalısın," diyor Gordon, "orada çok kötü kokuyor."

"Urrgggh!" diye hep bir ağızdan bağırıyorlar, kahkahadan iki büklüm oluyorlar. Yüzlerinde hem şaşkınlık hem de sevinç karışımı bir ifade görüyor ve içlerinden biri onu başından yakalayıp yumruğuyla saçlarını karıştırıyor. "İyisin, iyisin Gord." Ve işte o an, o da onlardan biri oluyor.

Yedi Yıl Sonra
2008

Ayı

Tez teslimi ile mezuniyet arasındaki kısa arada, Bear büyüdüğü ikinci kattaki dairenin odalarını boyamak için evine gidiyor. Cora'nın yeniden dekore etmek için bir hafta izin alacağını söylemesinin ardından gelen spontane bir ziyaret. "Geri döneceğim," demişti Bear.

"Vay canına! Bunu çok isterdim," demişti, sesindeki gülümseme belli oluyordu.

Pencereler açık ve dışarının ferahlığı ıslak boya kokusuyla karışıyor, odayı yenilikle ışıldatıyor. Gözleri silindirlerinin üzerinde bir ileri bir geri giderken, sohbet kolay ve sessizlikler aynı. Ama yine de bazen Cora, odayı yükselen tuzlu su ufkuyla bir anlığına çarpıtan düşünceleri savuşturmak zorunda kalıyor. Bunu hatırla. Evet, bunca zaman üniversitedeydi ama hâlâ onun cılız maddi desteğine güveniyor, Brighton'daki Maia'yı ziyaret etmek için tatillere geliyor. Evleri, yetişkinliğe geçiş yıllarında bir dayanak noktası olmaya devam etti. Ama yakında kariyeri onu sonsuza dek buradan uzaklaştıracak. Önce Ürdün'deki Khirbet Safra'da bir kazıya, sonra da, kim bilir?

Bunları onun için istiyordu. Ama yine de bir yanı onu kendine katlamayı, küçük, gamzeli elini tekrar elinde tutmayı arzuluyordu. Maia'nınkini. İyi bir ebeveyn olmak için annelik yanını bir kutuya koyup kapağını yavaşça kapatması gerektiğinden şüpheleniyordu. Kendisinden beklenenin bu olduğunu fark etmemiş, bunu önceden görmemişti. Yine de bunu isteyerek yapacaktı. "Çocuğunuz için canınızı verir misiniz?" diye soruyor dünya sessizce. Evet, bunu yaptı. Ama ikinci bir hesaplaşma olacağını, bunun sonunda anneliğin kollarını bırakmak anlamına geleceğini bilmiyordu: tedbir, öngörü, kontrol, hatırlatma, besleme, açıkça önemseme. Çünkü bir düğme çevrilmişti ve çocuğu güvende tutmak yerine, görünürde bırakılırsa, sevgisi içe doğru patlayabilirdi. Onu alt edebilirdi. Bu yüzden, Ayı'nın zihnindeki kendi varlığını azaltmaya, başkalarının ön plana çıkması için alan açmaya çalışmalıydı. Peki, ondan geriye ne kalacak? diye merak ediyor ve hemen bu düşüncesinden dolayı kendini azarlıyor.

Lily'nin neler hissedebileceğini hayal etmeye çalışıyor. Ama Ayı'ya sormuyor, kendisine ait olmayan suçluluk kollarını çekmek istemiyor.

"Hiç korkuyor musun?" diye soruyor Ayı.

Cora bu soru karşısında şaşırıyor ve resim yapmaya devam ediyor, şu anda her birinin duvardaki kendi alanlarına odaklanmış olması onu rahatlatıyor. "Ondan mı bahsediyorsun?"

"Evet," diyor Ayı.

"Hayır, sanmıyorum. Artık değil. Ara sıra Google'da arıyorum. Nerede olduğunu takip edebilmek için."

"Ben de. Ama hiçbir şey bulamadım."

Cora'nın yüreği, onun bunu yaptığını düşünmekle burkuluyor; Bear'ın hayatının Gordon tarafından dokunulmadığını hayal etmeyi seviyor. "Ailesinin adresini

bilemezdiniz. Ama oradaki seçmen kütüğünde kayıtlı. Londra'da. Birkaç yıldır kayıtlı. Belki de ilahi adalet," diye ekliyor ve sonra pişman oluyor.

"Nasıl yani?" Ayı, Maia'dan bazı parçalar biliyordu ama bunları annesinin ağzından duymak istiyordu.

"Sadece orada pek eğlenmesi pek olası değil. Sanırım onları görmeyi bıraktığımızda dört ya da beş yaşındaydın, ama babasını tanısaydın, muhtemelen nasıl biri olduğunu biraz açıklar."

"Nasıl?"

Cora duraklıyor ve sonra bu detayları açıklamanın muhtemelen güvenli olduğuna karar veriyor; Bear'ın tamamen bilgisiz kalmasını beklemek doğru değil. Artık yetişkin olduğu için değil. "Babası inanılmaz bir cerrahtı. Bir beyin cerrahıydı. Şimdi emekli oldu ama tüm bu çığır açan çalışmaları yaptı. Gordon'ın da onu takip etmesi gerekiyordu. Ama cerrahi rotasyonundayken, esansiyel titreme sorunu olduğunu fark ettiler."

Ayı resim yapmayı bırakıp ona döner. "Ne?"

"Kontrol edilemeyen titreme. Ellerinde," diyor Cora. "Cerrahlarda nadir görülen bir durum değil ve genellikle ilaçla tedavi edebiliyorlar. Beta blokerler falan. Ama bu onda işe yaramayınca pratisyen hekime gitti. Babası da bununla baş edemedi."

"Sorun neydi? Hâlâ doktordu."

"Tıpta bir hiyerarşi vardır ve bir beyin cerrahı için -en azından Gordon'un babası gibi biri için- pratisyen hekim neredeyse yüceltilmiş bir bekleme odası görevlisi gibidir. Hastaları yönlendirebilir, test isteyebilir, reçete yazabilirler ama bu, birinin beynini bıçak altına alıp konuşma yeteneğini geri kazandırmakla aynı şey değildir. Babası gerçekten Tanrı olduğuna inanıyordu. Ve oğlunun bir başarısızlık olduğuna. Ziyarete geldiklerinde, "Ah, Dr.

Gordon." derdi ki bu bir iğnelemeydi çünkü bir cerrah olarak o bir Bay'dı. Elini uzatır ve sonra "Özür dilerim, unuttum. El sıkışmanıza gerek yok." derdi.

"Ne?"

"Yani zaten sallanıyordu."

"Cidden mi? Bu kadar büyük bir cerrah olsa bir şey yapamaz mıydı?" Bear'ın rulosu çoraplarına boya damlatıyor ama Bear fark etmiyor ve Cora da hiçbir şey söylememeyi tercih ediyor.

"İşte tuhaf olan buydu. İlk tanıştığımızda, nörolojik bir titreme olduğunu söylemişti. Doktorlar da buna böyle bakmıştı. Ama bana daha çok psikolojik bir şey gibi geldi, çünkü ameliyathane dışında böyle bir şey söz konusu olamazdı. Bir keresinde iğneye iplik geçirdiğini gördüm ve eli sağlamdı."

Ayı yüzünü buruşturuyor. Arılar bir keresinde ona, babalarının annelerini hastaneye götürmek yerine verdiği hasarı onardığını söylemiş. Ama bunu, üstü kapalı bir şekilde bile olsa, dile getirmeye cesaret edemiyor. Annesinin bu kadar rahat konuşmasına şimdiden şaşırmış. "Acaba farklı mı olurdu? Babası farklı olsaydı, yani," diyor Ayı.

"Evet. Muhtemelen hayal etmesi zor ama hayatının bazı alanlarında gerçekten iyilik yapmaya çalıştığını düşünüyorum. Hastaları ona çok değer veriyordu. Ve muayenehaneyi yönetme biçimi oldukça ileri görüşlüydü."

"Bu bir bakıma güven verici. Babası olduğunu ve genetik bir şey olmadığını bilmek."

Cora, adamın yüzündeki belirsiz ifadeyi görüp, "Ah, Ayı, sen asla onun gibi olamazsın." dedi.

"Biliyorum," diyor yine kendi kendine. "Ama insan merak etmeden duramıyor. Kasadaki görevliye sabırsızlanarak sırada beklerken -barkodu bir türlü bulamıyormuş gibi- "Bu

mu?" diye düşünmeye başlıyorum. "Onun bir parçası mı bu?"

Cora gülüyor. "Sıralarda herkes sabırsızlanıyor. Gerçekten Bear, sen daha farklı olamazdın."

Resimlerine geri dönüyorlar. Işık azalıyor ve kurudukça duvarların rengi koyulaşıyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diyor Bear. Sesini rahat tutmaya çalışıyor, sanki sohbeti başından beri bu noktaya getirmemiş gibi. "Ne oldu? O gün. Onu çıldırtacak şey neydi?" Maia'ya defalarca sormuş ve Maia her seferinde emin olmadığını söylemiş. Ama sonra oturup onunla merak etmiyor, bu da Bear'ın zaten bildiği için olduğunu düşünmesine neden oluyor.

Cora'nın omuzları gerildi ve aklı bir anlığına hangi yöne atlayacağını düşünerek doldu. Duvara gömüldü ve Ayı'ya bakmadığı için rahatlayarak, "Her şey olabilirdi; onu her zaman sinirlendiren bir şey vardı. Televizyonun bekleme modunda kalması veya yemeğin zamanında hazır olmaması gibi ufak tefek şeyler," dedi.

İçinde, bunun şu anda doğru yaklaşım olup olmadığından emin olamayarak tereddüt ediyor; oysa Maia ile ikisi, bunun Bear'ın asla taşımaması gereken bir yük olduğu konusunda hemfikirdi. Ve bunu dürtüsel olarak açıklamak istemiyordu.

"Yani daha spesifik bir şey yok muydu?" diye soruyor Bear.

Cora'nın bakışları altında boynu diken diken oluyor. Biliyor, diye düşünüyor. Biliyor ve ben hâlâ ona söylemeyeceğim. "Hatırlayabildiğim kadarıyla hayır," diyor.

Ayı hiçbir şey söylemiyor. Ona baskı yapmak istemiyor; bu, yarasının yeniden açılacağı hissine hiç kapılmamıştı. Ama birkaç ay önce fon başvurusunda bulunduğu günü hatırlıyor. Doğum belgesinin verildiği tarihi gördüğünde bir şeyin onu nasıl durdurduğunu: 16 Ekim. Nüfus memurunun

kaleminin siyah mürekkebine bakmış, o özel tarihin önemi netleşmişti. Vihaan'ın ölümüyle aynıydı. Ayı'nın hatırlayabildiği kadarıyla her yıl mezarını ziyaret ettikleri tarih. Belgeyi katlayıp çekmecesine kaldırmıştı ama tesadüf, kafasının içinde bir bilye gibi yuvarlanıyordu. Ve sonra, birkaç hafta sonra, kampüsten eve bisikletle dönerken kırmızı ışıkta durmuş ve dengesini sağlamak için ayağını yola değdirdiğinde aklına şu düşünce gelmişti. Evet, adı Maia'nın seçimiydi, ama böyle bir adam neden geleneği bozup oğluna Ayı ismini koymuştu?

Üç muhteşem hafta boyunca yaz, tuhaf saatlerin yaşandığı bir dönemdi; sabah 2'de uyanıp öğleden sonra geç saatlerde yatağa girerken Bear ve ev arkadaşları Pekin Olimpiyatları'na ayak uyduruyorlardı. Tam zamanlı bir işti ve neredeyse hiç evden çıkmıyorlardı veya doğru düzgün yemek yapmıyorlardı. Bear, bambu şiş paketini kimin aldığını hatırlayamıyordu ama geriye dönüp baktığında, bu zamanın kısmen alçak sehpanın üzerinde şişlere dizdikleri yiyeceklerle tanımlanacağını biliyordu. Körelmiş makasla kesilmiş küçük kare pizza parçaları, sırayla turşu soğanlara bastırılmış; katlanmış salam dilimlerinin arasına zeytin serpilmiş tuz üstüne tuz; ıspanak yapraklarının arasına sıkıştırılmış haşlanmış yumurta. "Çubukta neden hepsi daha lezzetli oluyor?" diye merak ediyorlardı, gözleri ekrana kilitlenmişti.

Lily tezini teslim edip Fringe festivalindeki gönüllülük görevini tamamladığında, yazın geri kalanını Bear'la geçirmek üzere Edinburgh'dan trene biner. Orada günler takvimden rüzgarın esintisine kapılmış gibi uçuşur – yirmi beşinci, yirmi altıncı, yirmi yedinci, yirmi sekizinci, yirmi

dokuzuncu, otuzuncu – ve gider. Son gece – kira sözleşmesi sona ermiş, eşyaları ertesi gün Bees'in kiralık arabayla alması için duvarın dibindeki kutulara istiflenmiş – yatakta yatarlar. Pencere yarı açıktır ve Bear dışarıda ara sıra öğrenci gruplarının yarıda kalmış cümlelerle boğuşarak ve fazla yüksek bir sesin bira dolu hıçkırıklarıyla yürüdüğünü duyabilir. Sabahın ikisinde bile ılık havanın çıplak omuzları sardığı türden bir gecedir. Bitiş ve olasılık duygusunun pencere pervazının altına serilmiş yaseminler kadar baş döndürücü olduğu türden bir gecedir.

"Uyandın mı?" diye soruyor Ayı.

"Evet. Sen öyle misin?"

"Evet," diyor, karanlıkta birbirlerinin gülümsediğini hissederek. "Ne yapacağız?"

"Ne hakkında?"

"Bilirsin."

"Buraya kadar gelebileceğimizi düşünmemiştim ama geldik. Gerçekten bir plana ihtiyacımız var mı?" diye soruyor Lily.

"Bunu yapmamak haksızlık olur. En azından senin için."

"Çünkü kalan ben miyim? Yoksa temiz bir ayrılık mı istiyorsun?"

"Birinci."

"O zaman sen gidip araştırmanı yap. Ben iyiyim."

Tekrar gülümsüyor ve çarşafın altından elini sıkıyor. Onu tahrik etme biçimini seviyor, titiz arkeoloji çalışmasını sahilde kuma gömülen bir köpek gibi gösteriyor.

"Ama hiçbir zaman farklı olmayacak. Geri döndüğümde kazılar arasında birkaç hafta olabilir. Ama çoğunlukla—"

"Sence-"

"Yani, burada biraz kültürel kaynak yönetimi işi yapabilirim; ilgi çekici bir şey bulursak, ensemde tedirgin

bir geliştirici varken, bir yapıyı durdurabilirim. Ama istediğim bu değil."

"Konuşabilir miyim?"

"Üzgünüm."

"Henüz ne yapacağımı bilmiyorum. Fringe işi iptal edilirse memleketime veya Edinburgh'a dönebilirim. Ama aynı zamanda yurt dışında çalışmak için başvurmayı da düşünüyorum."

"Sen misin?"

"Evet." Bunları istemesine rağmen, kısmen ona kendi hayatının olduğunu, onu köşeye sıkıştırmaya çalışmadığını gösterme isteğiyle hareket ettiğini söylemiyor. Bir şeyin peşinden koşmak için doğru bir sebep değil, ama sonuç olarak hayatı açılıyor, onun seveceğini bildiği bu bağımsız kadının yerini doldurmaya çalışarak büyüyor. Seviyor. On dört yaşında matematikte yan yana geldiklerinden beri seviyor. Atkin ve Atkins. Kendi ilaç şirketimiz gibiyiz, demişti.

Farklı üniversitelere gittiklerinde birbirlerine hiçbir söz vermemişlerdi ama o ilk Noel tatilinde, eve döndükleri ilk gece barda birbirlerini bulup hemen tekrar bir araya gelmişlerdi. Birbirlerinin dönem içinde neler yaptığını hiç sormamışlardı. Başka biri olup olmadığını da. Ama en azından Lily için, kimse yoktu. Sadece aynı sınıftaki bir kızla yalnız, deneysel bir öpücük - Celeste'nin dudakları Bear'ınkinden çok daha yumuşak olduğu için onu şaşırtmıştı; o dudakları çok düşünüyordu. Ama Celeste'i düşünmüyordu. Bazen erkekler provadan sonra onu evine kadar bırakıyor ya da sübvansiyonlu barda ona içki ısmarlıyor, bakışlarını bir an fazla uzun tutuyorlardı. Ve cevap olarak da bakışlarını kaçırıyordu.

Ve Ayı. Ayı, diğer kulüpçülerin çok üzerinde bir kürsüde figürler sergilemek için para alan bir tarih öğrencisiyle kısa

bir süreliğine dışarı çıktı. Sanki bir mesih gibi, terleri gövdelerinden aşağı süzülürken ve plastik bardaklardaki sular ayaklarının altında ezilirken, onları uyuşturucu etkisindeki bir dansa yönlendiriyordu. Onun incecik vücudunu beğenmişti, öyle ki bakılmaya hazırdı.

Ama geceleyin kaldığında, "Kumandayı uzatsana bebeğim," derdi ve elini uzatarak, tıpkı onun erişebileceği mesafede olan kumandayı alırdı. Ve bir şekilde, ona vermek için öne eğildiğinde, bunun Lily'nin yapacağı bir şey olmadığının farkındaydı. Ve bu diğer kız enkarnasyonunu istemediğinin. Desen birkaç kez tekrarlandı, o yılların duvar kağıdı gibiydi. Çok yüksek sesle gülen ve saçlarında elma yerine izoamil asetat kokan kimya öğrencisi vardı. Ve Reading'deki Silchester kazısındaki kız, toprağın çöp tabakasından, arkeolojik hazinelerle beneklenmiş yoğun karanlıktan bahsederken gözleri parlıyordu ama geceleri ilk kez Bear'ınkine bastırdığında vücudu uyumsuz bir yapboz parçası gibi hissettiriyordu. Bekle, demişti, yavaşça onun üzerine çıkarken, bu da yanlış hissettirdiğinde kafası karışmıştı.

İkinci ve üçüncü yıllarının arasındaki yaz, Edinburgh'dan eve döndüğünde Lily ile istasyonda buluştu; elinin kendisinde bıraktığı his, onu öpüşü ve daha sonra vücudunun onunkiyle mükemmel uyumu, birlikteyken konuştukları her şeyden ve hiçbir şeyden bahsetmemeleri... hepsi doğru ve kaçınılmaz hissettiriyordu. Lily'den acil bir bağlılık koparmak istemediği için bundan bahsetmedi. Ama başka kızlara yönelip onlardan kendisi olmalarını beklemeyi bıraktı.

"Yani her şeyi olduğu gibi bırakmaktan memnunsun, öyle mi?" diyor.

"Evet. Sen misin?"

"Evet," diyor ve her ikisi de karanlıkta diğerinin gülümsediğini hissediyor.

Havaalanından eve dönen Cora, Maia, Sílbhe, Mehri, Fern ve Lily, kapının önünde toplanmış, Ayı'nın odasının natürmortuna bakıyorlar. Eşyalarının üzerine şimdiden bir toz bulutu çökmüş gibi görünüyor. Kapı pervazına, birbirlerine yaslanmış, sessizce etrafa bakıyorlar. Çocukluk ve yetişkinliğin bir çatışması bu; yirmi bir yaşındaki son halini yansıtacak kadar bile güncellenmemiş. Sonunda Mehri, "Bize bakın. Hepimiz o oğlanın özlemini çekiyoruz. Tanrım, ne kadar da muhteşemdi, değil mi?" diyor. Ve herkes ne demek istediğini çok iyi anlıyor.

Pizza yiyorlar ve Harry Sally ile Tanışınca... Kimsenin hatırladığı kadar iyi değil filmini izliyorlar ve bunun üzerine konuşup Ayı Ürdün'e vardığında saatin kaç olacağını merak ediyorlar.

Gece yarısı, Lily ailesinin evine doğru yürüyor, eve yaklaşırken ilgi çekmek için miyavlayan bir zencefil kedi, bahçeler arasında koşturuyor, her zaman tam önündeki bir araba yolunda yeniden beliriyor. "İyi geceler, kedicik," diyor, içeri girmeden önce ona son bir kez okşayarak. Yukarı çıkıp çocukluk yatağının kenarına oturuyor. Derin bir boşluk hissediyor. Ay ışığıyla aydınlanan odasının mavimsi ışığında, Ayı'nın asla gerçekten onun olamayacağı gerçeği apaçık ortaya çıkıyor. Dünyadaki tek erkek o değil, diyor kendi kendine. Başka biri bir daireyi, bir kediyi, bir arabayı, bir evi, çocukları, bir köpeği, birlikte bir hayatı paylaşmak isteyecek. Ama yine de, birazcık Ayı bile hiç yoktan iyidir gibi geliyor.

Ertesi gün Lily'ye, gelecek yılın Edinburgh Fringe'ini planlamak için ücretli bir pozisyon teklif edilir. Reddeder. O da gitmelidir. Sadece memleketinden değil, üniversite şehrinden de. Geride kalmak çok acı vericidir. Böylece Roma'da bir Romantik edebiyat profesörünün asistanlığına başvurur ve beklediğinden çok daha kısa sürede oradadır.

O ve Bear, tuhaf saatlerde gelen gecikmeli mesajlar ve e-postalarla iletişim halindeler. Lily, oturma odasının köşesindeki eski sigorta kutusunu ışıklar söndüğünde sıfırlayan, onu duvara yaslayıp ellerini eteğinin altından bacaklarına doğru gezdiren ve adını İtalyanca Giglio diye fısıldayan komşusu Davide'den bahsetmiyor. Kendini suçlu hissetmiyor ve bunun Bear'la ilişkisinin bittiğini de ima ettiğini düşünmüyor; tek yapabildiği, biraz olsun özsaygısını korumak, Bear'ın onunla asla yuva kurmaya hazır olmayabileceği gerçeğiyle başa çıkmak. Bear yazarken, giderek daha sık karşısına çıkan kızların isimlerini fark etmemeye çalışıyor. Bir tehdit varsa, diye düşünüyor kendi kendine, bunun daha çok isimsiz kalacağını. Bu yüzden, onun bahsettiği şeylere odaklanıyor ve gününü, o anda ne yapacağını anlamaya çalışıyor. Ucuz ve bol olduğu için kahvaltıda karpuz yediğini biliyor. Sabah 4'te kalkıyor çünkü öğleden sonraları şantiyede çalışmak için hava çok sıcak. Her gece her yeri devasa brandalarla örtüyorlar ama yine de yaratıklar içeri girip bu on yıldan kalma toprağı 10.000 yıllık kazı alanlarına taşıyor. O ve Bear yaratıklara takma adlar takıyor ve kazanılamaz savaşıyla ilgili şakalar yapıyorlar ve Bear ona öğrendiği İtalyanca argo kelimeyi ve beceriksiz yabancılığını anlatıyor. "İngiliz olmak çok utanç verici!" diye yazıyor. O da bunu hissediyor. Hafta sonları, kazı alanından uzakta, Madaba'da dolaşıyor, sesleri ve kokuları, ayrıca boğazının arkasında hafifçe takılan sesli

harfleriyle şehir sokaklarında süzülen Arapçayı içine çekiyor.

Birkaç gün iletişimsiz kaldıktan sonra -Lily birkaç saatte bir, sonra birkaç dakikada bir e-postasını yenilemek için işten ayrıldığında- Bear tekrar ortaya çıkar ve Lily'ye amipli dizanteri geçirdiğini söyler. Sonunda işe geri döndüm başlıklı bir fotoğraf gönderir. Lily fotoğrafı inceler. Elinde bir mala tutmaktadır ve neredeyse yaramaz bir görünüme sahiptir. Yüzü kısmen güneş şapkasının gölgesinde kalsa da Lily'nin görebildiği kadarıyla zayıftır ve tişörtü omuzlarından askıda asılı gibi durmaktadır. Hadi buna bir son verelim, diye düşünür Lily. İngiltere'ye geri dönelim ve güvenli, normal şeyler yapalım. Ama Lily'nin işleri yolunda gidiyordur ve Lily, Lily'nin hayallerinden vazgeçmesini asla öneremeyeceğinin farkındadır.

Maia ve Charlotte uzun zamandır birlikte değiller. Belki dört beş aydır birlikteler ve hâlâ daha fazla zaman geçirmek için planlar yaptıkları ve sadece birbirlerinin yanında oldukları için günlük hayatın heyecan verici geldiği o baş döndürücü dönemdeler.

"Yarın gel," diyor Charlotte bir Cuma akşamı, uzun parmaklarını Maia'nın parmaklarının arasından geçirirken. "En güzel eski su kulesini restore ediyoruz ve bu devasa iki katlı kavisli cam uzantı için çelikler yeni yeni yerleştirilmeye başlandı."

Maia, bunun profesyonelce görünmeyeceğinden dolayı sormayacağını biliyor ama Charlotte'un eklemini dudaklarına götürürken, "Tuhaf olur mu?" diyor.

"Tuhaf mı? Hayır, müşteri bütün hafta Amsterdam'da çalışıyor, bu yüzden bir hafta sonu ziyareti daha yapmaya

razı olduğum için minnettar. Ve bu son dakika çünkü inşaatçıları işleri berbat etmiş." Kanepede pozisyonunu değiştiriyor. "Ama asıl mesele araba kullanacak olmamız. Gidiş-dönüş üç saat. Hiç birlikte araba kullanmadık."

Maia, Charlotte ile bir yolculuğa çıkma fikrini seviyor. A ile B arasındaki o sınır alanını paylaşmaktan. Brighton'daki dairelerinin etrafındaki ara sokaklar, ikisinin de araba sahibi olmak istemeyeceği kadar kalabalık, ancak Charlotte'un mimarlık firmasının, ortakların şantiye ziyaretleri için bir araya getirdikleri birkaç arabası var.

"Atıştırmalıklar olacak mı?" diye soruyor Maia.

"Arabada mı?" Bazen, tıpkı şimdi olduğu gibi, Maia kendini Charlotte'un siyah düz saçlarının çenesinde titrediğini ve sonra sakinleşip yerine oturduğunu görmek için bir şeyler söylerken buluyor.

"Evet," diyor Maia. "Kavrulmuş edamame'nin ne kadar lezzetli olacağını hayal ediyorum. Vites kolunun etrafındaki deri kıvrımlarına sıkışan o küçük tuz tanecikleri."

"Aman Tanrım," diye gülüyor Charlotte. Sonra eğilip dudakları buluşuyor, vücudu Maia'nınkine bastırıyor ve kedinin aralarındaki yerini terk etmesine neden oluyor.

Ertesi sabah, yolun sonuna neredeyse geldiklerinde, sahil çoktan parıldamaya başladığında, Maia kitabını yanına almadığına pişman oldu. Geri koşarken Charlotte'tan beklemesini istedi. Daha sonra, ilk seferi hatırlayıp hatırlamadığını, hiç geri dönmemeye karar verip vermediğini, onunla karşılaşmaktan kaçınıp kaçınamayacağını merak etti.

Kalabalıkta, şehirde, sürekli onu arıyor. Başının arkasını, profilini, yürüyüşünü, onu son gördüğü on yıllarda

dönüşebileceği her orta yaşlı erkeğin suretinde görüyor. Sanki hayat -dünya- her an ona bir el bombası atmanın eşiğindeymiş gibi, kalbi hızla çarpıyor. Ama bugün bakmıyor. Konuşmalarının o rahat sessizliğinde kaybolmuş; otoyoldaki arabalar yavaşlayıp dururken, Charlotte'un kolunu yolcu koltuğunun üzerine ikinci bir emniyet kemeri gibi atması gibi. Bu küçük hareket, frenlemenin kendisi kadar içgüdüsel.

Oturuyorlar. Beş dakika, sonra on dakika, ta ki sonunda yanlarındaki şeritte bir kamyon gürültüyle hareket edip öne doğru gelene kadar. "Bundan nefret ediyorum," diyor Charlotte. "Birdenbire geriye gidiyormuşsunuz gibi hissettiren o şeyden."

"Bununla ilgili bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum. Beyninizin etrafınızdaki şeyleri mekansal referans noktaları olarak kullanmasıyla ilgili bir optik illüzyonmuş. Yani bizim trafik şeridimiz sabit kalıyor, ama beyniniz bir anlığına..."

Bunu söylerken Maia yanındaki arabaya bakmak için dönüyor ve konuşmaya devam ederken bile, "Öyle mi?" diye düşünüyor. Olamaz. Yanıldığının kanıtlanmasına o kadar alışkın ki. Ama sanki izlendiğini hissetmiş gibi dönüp bakıyor ve bir anlığına gözleri kenetleniyor ve birbirlerine bakıyorlar. Anlaşılmaz bir şekilde. Sanki onları ayıran camlarda bir çatlak varmış gibi.

Maia bakışlarını kaçırmak istiyor. Eğilmek. Ama aynı zamanda onu görüş alanında tutmak istiyor. "Kapıları kilitle," diyor Charlotte'a.

"Ne?"

"Kilitleyin! Kapıları!" diye bağırdı, telaşla, yanındaki düğmenin basılı olup olmadığını kontrol etmek için uzandı.

Şimdi tüm vücudunu ona doğru çevirdi. Tam ona bakıyor, koltuğunda kıpırdanıyor, sanki arabadan inecekmiş gibi. Mekanizmanın yarım tıkırtısı ve Charlotte'un sesiyle irkildi:

"Zaten kilitlenmişlerdi. Neden biz—" Ama sonra sözünü keserek, "Ah, bu umut verici görünüyor," dedi ve ilerlemeye başladılar, Maia'nın babasının içinde olduğu araba geriye doğru kayıyor gibiydi. Geride bırakıldığını fark ettiğinde yüzü – ifadesi – çoktan değişmişti. Ve bir saniye sonra, o ve arabası gözden kaybolmuştu.

Trafik şeritleri hızlanırken, Maia hayali bir pedala basarak daha hızlı gitmelerini istiyor. "Tanrı aşkına, sadece —"

"Ne yapmamı istersin? Öndeki arabaya mı çarpayım?" Charlotte, sanki bir çocukla uğraşıyormuş gibi, her şeyden çok şaşkın görünüyor. "Al," diyor, torpido gözünü açmak için eğilirken. "Benimle dalga geçtiğini biliyorum ama seni ne kadar sevdiğimi görüyor musun? Atıştırmalıklar."

Maia, edamame paketini görmezden gelip trafiği izlemek için döndü. Ve arabasının gümüş rengini görmeyince, en azından gümüş olduğunu düşündü. Ama öyle miydi? Hafızası olasılıklarla doldu. Belki maviydi, hatta siyahtı... Herhangi bir renk olabilirdi. Tüm renkler olabilirdi; yol tehlikeyle doluydu, her araba artık bir tehditti. Koltuğunda alçak bir şekilde oturdu, sanki tüm varlığını deriye sıkıştırmaya çalışıyormuş gibi kendini arkalığa yasladı, çarpmayı, onun onları kovalamasını bekledi. Şimdi daha hızlı hareket ediyorlardı, araba onun kalp atışlarına yetişiyordu. Saatte otuz mil. Sonra kırk. Kan göğsüne vuruyordu, paniği ve korkuyu gösterge panelinin her yerine kusmak istiyordu.

Charlotte elini dizine koyuyor. "İyi misin?" Maia ise onu geçiştiriyor. İçgüdüsel. Metal şasi anında şeffaflaşıyor, çünkü eğer aynı hizaya gelse, yanlarında seyredecek olsa, görürdü. Bilirdi. Ve ondan tiksinirdi.

Saha ziyareti sırasında, arabada somurtkan bir genç kız gibi oturuyor -kitap kapalı- o birkaç saniyeyi tekrar tekrar yaşıyor. Babasının yüzünü canlandırıyor, her tekrarında görüntüyü bozduğundan endişeleniyor. Onu en son dokuz yaşında görmüştü. Şimdi daha gri, daha yaşlı ve yüz hatları daha derin çizgilerle dolu. Ama öfke, utanç, pişmanlık...? Bunu söylemek imkânsız. Ve onu kesinlikle tanımış mıydı, yoksa tanınmayacak kadar değişmiş olabilir miydi? Ama herhalde kendi çocuğunu bile her zaman tanırdı?

Yüz ifadesi her gözünde canlandığında değişiyor. Bazen iyi huylu, bazen sert, neredeyse kötü niyetli. Muhteşem kelimesine çok yakın bir kelime, diye düşünüyor, erkekliği yüzünden rotasından çıkmış. Ama ifadesinin bir önemi yok. Çok daha önemli olan, nereye gittiği ve diğer tarafta onu kimin bekliyor olabileceği sorusu.

Charlotte ve müşterisi tekrar görüş alanına girer. Maia, eve dönüş yolunda, gün çoktan mahvolmuşken, ona her şeyi anlatacaktır.

Julian

Julian her sabah Eski Çikolata Fabrikası'ndaki stüdyosuna giden koridorda yürürken, küçük iç pencerelerden içeri bakıyor ve her bir mekanın parçalarını içine çekiyor. Bazıları, alet ve karmaşanın yarattığı karmaşayla o kadar boğuşuyor ki, içerideki sanatçı neredeyse cüce gibi kalıyor, sanki eserleri onları tüketmekle tehdit ediyormuş gibi. Diğerleri ise daha düzenli ve fark edilebilir bir iş akışına sahip: kesim masası, endüstriyel makineler, kumaş ruloları, dev kasap kancalarından sarkan desen parçaları.

Eski fabrika, çarpma ve delme sesleriyle, makinelerin vızıltısıyla uğulduyor, ancak Julian gürültünün arasında bir sessizlik seziyor ve birkaç hafta sonra bunun nispeten az sesten kaynaklandığını anlıyor. Tıpkı onun gibi, insanlar da çoğunlukla kendi içlerinde, ellerindeki işe dalmış durumdalar. Söylenmemiş bir görgü kuralı var: müzik kulaklıkla sınırlı; çaylar yalnızca kapı açık bırakıldığında ikram ediliyor; ayakta durup birbirlerini çalışırken izlemek

yok. Julian kapısını kapalı tutuyor ama kendini bir arı kovanının parçası olarak hayal ediyor.

Burada bir yer edinmek onun değil, Sílbhe ve Cian'ın fikriydi. Büyükannesi önüne bir gazete koyarak, "Şehirde dönüştürülen garajlara bakacak mısın?" diye sormuştu.

Başını iki yana sallayıp bakmaya bile gerek kalmadan kağıdı masanın üzerinden geriye itti. "Cian'da iyiyim, teşekkürler."

Ama birkaç hafta sonra, siparişleri stoklarının bulunduğu farklı kuyumculara elden teslim etmek için şehre giderken Cian, "Biliyor musun Jules, eğer farklı bir şeyler denemek, kendi yaşındaki insanlarla vakit geçirmek istersen gücenmem. Akşamları evde yine görüşürüz," demişti. Julian hiçbir şey söylemedi ve Cian, "Sadece bir düşünce," diye ekledi.

Sílbhe temelleri çoktan atmış olsa da, Cian'ın sözleri beklenmedikti ve Julian bunları göğsünde, sıcak su torbasından yavaşça boşaltılan hava gibi, yumuşak bir sönme olarak hissetti. "Belki o zaman ne olduğuna bakarım," demişti.

Üç yıl önce okulu bıraktığından beri hayatının daha da yalnızlaştığını biliyordu ama hiçbir şeyi kaçırdığını hissetmemişti. Connor ve Liam'la arkadaşlığı hiçbir zaman ortak ilgi alanları etrafında dönmemişti. Aksine, yapmadıkları şeyler onları bir araya getirmişti. Kızların sutyen askılarını koparmıyor veya öğretmen tahtaya bir şeyler yazmak için döndüğünde sırtına bir şeyler fırlatmıyorlardı. Lise bitirme sınavlarında Galce oyunlara katılmak zorunda olmadıklarında, üçü de okuldan kaçmıştı. Connor ve Liam için bunun nedeni, soğuktan ve çamurdan hoşlanmamaları ve iki katı büyüklükteki bir boyunduruk onları uçururken öğretmenlerinin bağırıp çağırmasıydı. Julian içinse durum daha karmaşıktı. Yeterince güçlüydü ve

bir topun peşinden koşarken vücudunun nasıl esnek ve tetikte olduğunu seviyordu ama kendini müdahalelerde bulunamaz halde buldu; başka bir çocuğun omuzlarına çarpması gereken anda yavaşlıyor veya yön değiştiriyordu. Beden eğitimi öğretmeni kenardan bağırıyordu: "Nasılsın sen? Hadi artık, incinmekten korkma!"

Connor ve Liam soyunma odasında öfkelerini mırıldanırken, Julian homurdanarak devam etti. Çünkü bu, gerçek kadar utanç verici görünmüyordu: Başkasını incitmekten korkuyordu. Okul bittiğinde Facebook'ta iletişimde kalmışlardı ama Julian gerçek hayatta muhtemelen bir daha görüşmeyeceklerini tahmin etti ve bir süre sonra profilini sildi. Birkaç sosyal medya platformunda iş hesapları var ama bunları sürdürmek için fazla zaman harcamıyor. Cian'ın bağlantıları ve kulaktan kulağa yayılan bilgiler sayesinde yeterince işi var. Cian ona daha yükseği hedeflemesi gerektiğini, Londra'daki stokçulara başvurması gerektiğini söylüyor. Ama parçalarını İrlanda Denizi'nin ötesine gönderme fikri onu derinden etkiliyor. Beş yaşından beri İngiltere'ye dönmemişti. Orası babasının toprağı; Julian, Maia ve annelerini güvende tutmayı başaramayan toprak.

"Büyükannen Sílbhe," diye endişeleniyor. "Biz yaşlılar, bilirsin işte, senin etrafında insanlar olmasını istiyor." İkisi de buna gülümsemişti; büyükannesinin sonsuza dek yaşayacağı sürekli bir şakaydı bu. Yetmiş dört yaşında, şimdiye kadarki en formda halinde. Her sabah saat beş buçukta uyanıyor, Cian'la paylaştığı yatağın sıcaklığından ayrılıyor, kuş gibi vücuduna bol gelen taytlarını giyiyor ve etraftaki tarlaların etrafında altı mil koşarak, daha kimse kımıldamadan kahvaltıyı hazırlıyor. Bir gün, Julian mutfak masasında hesaplarını yaparken, radyoda röportaj yapan biri koşma eylemini bir şeyden kaçma arzusuna

benzetmişti. "Şunu dinler misin?" diye alay etmişti. "Hayatıma doğru koşuyorum - üçünüz de - ondan kaçmıyorum."

Julian ne diyeceğini bilemeyerek gülümsemişti.

Sílbhe şöyle devam etmişti: "Başlarken, uzaktaki bir şeye, örneğin bir telgraf direğine veya bir kapıya odaklanmanız ve ona doğru koşmanız gerektiğini söylerler. Oraya vardığınızda kendinize yeni bir hedef belirleyin ve ona doğru koşun. Ben bir sonraki doğum gününüzü veya içinizden birinin ilk kez birini eve getireceği günü hayal eder ve ona doğru koşardım."

"Lütfen bana hâlâ bunun olmasını beklemediğini söyle!" Julian, bir kızın kendisine ilgi duyabileceğine inanmayı neredeyse bırakmıştı.

Sílbhe de gülmüştü. "Her an olabilir. Ama dediğim gibi, sakin bir günde, her şey aynı. Diğer günlerde ise etrafıma bakıp bu coşkuyu hissediyorum, anlıyor musun? Şu muhteşem gökyüzüne, şu ağaçlara ve şu çimenlere bak. Ve eğer bu en muhteşem şey değilse, ne olduğunu bilmiyorum. Anneni de düşünüyorum. Küçük bir kızken nasıl biri olduğunu. Ve sonra neler yaşadığını."

Daha sonra ızgaranın altında ekmeği çevirmekle meşgul olmuştu.

Julian'ın annesine dair kendi anıları bulanık. Bir şekilde, sanki korku o varlığı üzerinde daha derin bir etki bırakmış gibi, annesine dair daha fazlasını hatırlıyor. Annesinin anıları, sanki Maia'nın ona anlattıklarına dayanarak oluşturmuş gibi, güvenilmez geliyor. Ama radyoda "Lucy in the Sky with Diamonds" çalınca, annesinin bu ismi kendi isminin bir versiyonuyla değiştirdiğini hatırlıyor. Belki de Juley. Bir veranda kapısının önündeki toz zerrelerini avucuna alırken, annesinin hemen arkasında diz çöküp dilek tutmasını söylediğini hayal ediyor. Başka bir sefer,

piknik örtüsünün üzerinde annesinin dizinde oturuyor ve bluzunun sıcak pamuklu kumaşına neredeyse dokunabiliyor. Mavi muşamba kaplı, krem rengi dolap kapaklı bir mutfak, annesinin onu eteğinin arkasına sakladığını, eteğin yumuşak dokusunu ve Maia'nın elinden tutup götürmesinden önceki bağırışları hatırlıyor. Olayın o gün olup olmadığını bilmiyor.

Annesinin güzel olduğunu biliyor. Kanıtlar evin dört bir yanına serpiştirilmiş fotoğraf çerçevelerinde, ama nedense bu onu daha da bilinmez kılıyor, tıpkı genç yaşta trajik bir şekilde ölen bir Hollywood oyuncusu gibi. Pürüzsüz tenindeki kırışıklıkları, saçlarındaki gri lekeleri hayal etmeye çalışıyor; şimdi tanıyabileceği kişiyi hayal edebilseydi, onu daha gerçek kılabileceğini düşünüyor. Ama öyle olmuyor. Ne kaybettiğini kim bilir, Maia için bunun muhtemelen daha zor olduğunu düşünüyor.

Stüdyoda bir kız var. İlk dikkatini çeken onun sanat eseriydi. Büyükannesinin arkadaşlarının yaptığı patchwork yorganları hatırlatan devasa duvar süsleri, ama kumaş yerine, mozaik parçalar eski püskü metre çubuklarından ve okuldan hatırladığı türden eski tahta cetvellerden kesilmiş. Şekillerin geometrisi, iç içe geçme biçimleri, yüzeyde cisimsiz santim ve santimetrelerin izi, durup daha uzun süre bakmak istemesine neden oluyor. Ama ne zaman yanından geçse, tezgahın üzerine eğilmiş küçük, sarışın bir figürün farkına varıyor ve kendi stüdyosuna giderken sadece kısa bir süreliğine yavaşlıyor. Birkaç hafta sonra, ayak seslerini duyunca kız başını kaldırıp bakmaya başlıyor. "Hey," diye sesleniyor.

"İyi misin?" diye seslendi, sözleri zamansızdı ve koridorun karanlık köşelerine doğru kaçarken yürümeye devam etti.

Daha sonra, bir köşeyi pürüzsüz hale getirirken veya gümüş bir diski çekiçle çekiçleyerek kubbe şeklindeki bir bloğun mükemmel kavun topu girintisini taklit ederken bu cümlenin kafasının içinde yankılandığını duyacaktır. Kelimeler, aletlerinin çıkardığı ses ve çarpma sesleriyle bastırılmayacak, aksine, anlamlarını yitirene ve ilk ağızlarından çıktıklarından daha da saçma hale gelene kadar tekrar tekrar çalınıp yükseltilecektir. Bu kısa günlük etkileşimlerden korkmaya başlayacaktır.

Ama sonra bir gün, resepsiyondan aldığı yeni malzemelerle dolu bir teslimatla kolları doluyken, kapısında belirir.

“Julian mı?”

Paketleri çalışma tezgahına koydu. Kadının adını bildiğini duyunca şaşırdı. Kadın bunu fark etmiş gibiydi ve "Kutularını tanıdım," dedi, her birinin üzerinde adının kabartmalı harflerle yazılı olduğu rafı işaret ederek. "Bir parçam var-" Kadının boynuna, sonra eline baktı. Kadın güldü. "Benim suçum değil. Sana fangirllük yapmak istemiyorum- Ronan Keating'in kendi müziğini çalmak gibi olurdu. Boyzone'a düşkün olduğumdan değil..." Adam bir şey söylemeyince kadın ekledi, "Ama sık sık takıyorum. Ya da sen gelene kadar takıyordum. Bir kolye- üzerinde gümüş bir çubuk olan altın bir halka."

Eseri biliyor. "Ah, Balance. Adı bu. Teknik olarak," diyor ve eserini fazla ciddiye alıyormuş gibi, adını zikrettiği için kendini beğenmiş hissediyor. "Ama web sitesinden satın almadıysanız bunu bilmiyor olabilirsiniz." Tereddüt ediyor ve ikisi de bunu biliyor.

"Pears'tan aldım," diyor. Dublin'deki kuyumcu, eserlerini satan ilk dükkanlardan biriydi. Başını sallıyor ve daha fazla bir şey söylememeye karar veriyor çünkü bu onu olduğundan daha da garip gösterebilir.

"Ee, kuyumcu Julian," dedi ve bunu söylerken yüzünde bir gamze belirdiğini fark etti, sonra da yanağının pürüzsüzlüğüne odaklanıp tekrar belirmesini bekledi. "Birkaçımız daha sonra bara gideceğiz. Ben - biz - acaba bize katılmak ister misin diye merak ettim."

"Ah. Ah." Aklından neden yapamayacağını sıralıyor. Sílbhe'ye akşam yemeğine geç kalacağını söylemesi gerektiğini. İzlediği dizinin bir sonraki bölümünün bu gece yayınlanacağını. Ama sebepleri ona bile çok basit geliyor, bu yüzden kendi kendine "Harika olurdu," diyor.

Gülümsedi ve gamzesi tekrar belirdi. "Senin için kapıyı çalacağım. Saat beşte bitirebilir misin?" dedi ve ayrılmaya giderken, "Bu arada, ben Orla," diye ekledi.

Barda sadece dört kişi varlar; gruplara ayrılmaktansa tek bir sohbet için yeterli sayıdalar. Buna seviniyor, ancak kısa süre sonra bunun Connor ve Liam ile yaptığı türden bir sohbet olmadığını fark ediyor: spor, arabalar, spor arabalar. Bunun yerine, sohbet tanıdık geliyor, sanki kendi düşüncelerinin bir yansıması kanatlanıp dünyaya yayılmış gibi. Frap, çift eksende herhangi bir yöne döndürülebilen, böylece Kuzey ve Güney Kutuplarını bile inceleyebilen bir küre ile ilgili geliştirmekte olduğu bir problemden bahsediyor. Alçı küreyi her zaman dik pozisyonda duracak şekilde dengelemek, düşündüğünden daha zor oluyor ve kürenin ağırlığını ve onu neyin bozabileceğini tartışıyorlar. Sonra sohbet devam ediyor ve Orla onlara Fas'ta geçen bir filmden bahsediyor; bir caminin fayans zemini, çalışmasını tamamen farklı bir noktaya sürüklemiş. Telefonunda bir ekran görüntüsü bulur ve on altı köşeli yıldızın uçlarının birleştiği merkezi nasıl yeniden oluşturacağını tartışırlar. Camide parçalar arasında kusurlara izin veren harç vardır, ancak Orla ahşap parçalarının birbirine mükemmel bir şekilde oturmasını isteyecektir, yani her birinin tam 22,5

derecelik bir iç açısı olmalıdır. Elleriyle çalışan bu insanlar arasında bir anlayış vardır. Farklı disiplinlerden geliyorlar, ancak hepsi olası sorunları öngörebilir ve kendi alanlarındaki bilgileri başkalarınınkine uygulayabilir.

Julian birkaç hafta önce Michigan, Ann Arbor'da yaşayan bir 3 boyutlu kağıt sanatçısıyla karşılaşmıştı. Çalışmasının geometrisindeki bir şey ona Orla'nınkini hatırlatmıştı ve şimdi kendini ona gösterirken buldu. Orla yakınlaştırmak için ekranı sıkıştırdı. "Vay canına," dedi. "Bu harika." Adamın yaptıklarını inceliyor ve şekilleri lazerle kesip kesmediğini tartışıyorlardı.

Julian, Orla'nın ne zaman canlansa veya bir noktaya değinmek istese, elini bir anlığına koluna, dizine dokundurduğunu fark ediyor. Bu hiç de bilinçli bir hareket değilmiş gibi görünüyor ve bunu herkese yapıp yapmadığını merak ediyor. Frap ve Seamus masanın karşısında oturuyorlar, bu sıradan dokunuşları alacak kadar yakın değiller, bu yüzden emin olmak zor.

Daha sonra, Cian'ın kendisi için kaydetmeyi düşündüğü bölümü izledikten sonra, Maia'nın çatı katındaki odasına çıkıp ona sorar. "Sence ben neyim, kadın olduğum için anlar mıydım?" Maia güler, ama kolay kolay gülmez. "Belki daha fazla erkeğin kollarına dokunsaydım, hâlâ büyükannemle yaşayan otuz yaşında bekâr bir kadın olmazdım."

Bir süre sessizce oturuyorlar ve Maia ağlayacak gibi görünüyor. Julian, Maia'nın bunu neden bildiğini varsaydığından emin değil. Ama Maia'nın tepkisi onu tedirgin ediyor. Şimdiye kadar Maia'nın hayatından memnun olup olmadığını hiç düşünmemişti.

Bir şey söylemek üzereyken, ağzını açtığı anda Maia araya giriyor. "Peki, bu kız nasıl biri? Duygusal yakınlaşmanın dışında?"

Cesur olduğunu söylemek istiyor. Maia'nın, onun kendi beceriksizliğinin içinde sıkışıp kaldığını fark ettiğini ve bunu bir hakaret olarak algılamadığını. Sanki sanat eserlerinde yerli yerine oturtulması gereken şekillerden biriymiş gibi, ona karşı tuhaf bir hayranlık duyuyor gibi. Ve bir yanı bu ilgiden rahatsız olsa da, diğer yanı bunu arzuluyor. Ama bunu Maia'ya söylemiyor. Bunun yerine, "Ah, sadece hoş, biliyorsun," diyor.

Julian, çalışma odasının kapısını daha çok açık bırakmaya başlıyor ve kesintilerden, yemekhaneye gidip bir fincan çay içmek için aletlerin bırakılmasından hoşlandığını fark ediyor. Halka açık ama orada her zaman stüdyolardan birileri de oluyor ve orada bulduğu insan topluluğu her seferinde değişiyor. Ve içlerinden herhangi biriyle rahat olduğunu fark ediyor. Şaşırtıcı ama aynı zamanda çok... sıradan. Orla oradaysa, kendini ona doğru çekilirken buluyor ve dikkatini dengelemeye çalışarak gözlerini Frap veya Gráinne'e doğru zorluyor. Orla'yı anlık olarak gözlemliyor, gamzesinin belirmesini bekliyor. Artık sadece ona değil, sadece ona değil, herkese dokunabildiğini biliyor. Rahatlamış. Ve hayal kırıklığına uğramış.

Ağustos başlarında, şafak sökerken şiddetli bir yağmur yağıyor ve Eski Çikolata Fabrikası'nın pencerelerine vuruyor. Öğle vakti civarında Julian, stüdyolarını erken

kilitleyen insanların seslerini duyuyor. Seamus, çıkmadan önce başını içeri uzatıyor. "Çok uzun kalmayın," diyor. "Lağımlar taşmaya başlıyor. Lower Geraldine ve Mill'in köşesi şimdiden sular altında." Julian endişeli değil. Bu yaz zaten çok yağmur yağmıştı; iki yolun bir tepenin eteğinde buluştuğu yerde, sokağın sonunda biriken suyu görmeye alışkınlar. Julian, işine dalmış durumda; altın rengi, çekiçle dövülmüş küçük bir uydu antenine benzeyen yeni bir eser, sabahtan beri üzerinde çalıştığı cilalı gümüş bir yuvanın ortasına yerleştirilmiş bir elmas. Öğleden sonra akıp giderken, aşağıdaki yoldan geçen arabaların nadiren şıpırtısını duyduğunun, sadece yağmurun camlara vuran sesini duyduğunun belli belirsiz farkında. Bunun dışında, neredeyse doğaüstü bir sessizlik var. Çalışmaya devam ediyor, ancak sırtında kramp hissettiğinde ara veriyor. Sonra pencereye gidiyor ve aşağıdaki sokağın bir nehir olduğunu görüyor. Dooley Caddesi'ne bakmak için boynunu uzattığında, sürücüsüz bir araba kavşakta süzülüyor gibi görünüyor. Telefonunu sessize almış ve cebinden çıkardığında, Sílbhe'den evinin yakınındaki nehrin taştığını ve su seviyesi düşene kadar yolun geçilemez olacağını bildiren birkaç mesaj buluyor.

Burada iyi olacağına karar veriyor, yeter ki yemeği olsun. Yemekhaneye iniyor ve binayı boş buluyor. Kantinin ışıkları kapalı. Daha önce hiç müşterisiz görmemişti.

Tezgahta, cam kubbelerin altında kekler duruyor. Kenara birkaç bozuk para bırakıp havuçlu kek dilimini bir tabağa koyuyor, sonra masaya bırakıp arkadaki eski kilise sırasına gömülüyor. İlk lokmada ne kadar acıktığını fark ediyor ve başını öne eğmiş, ufalanan keki çatalla yerken bir ses duyuyor. Başını kaldırıp Orla'yı görüyor. Kot pantolonu bacaklarından aşağısı koyu mavi ve Converse'leri beton

zeminde suyla gıcırdıyor. "Aman Tanrım, dışarısı ıslak," diyor.

"Sen söyleme," diye gülümsüyor Julian.

"Dört çekerli bir araçla geçen bir aptalın altından büyük bir dalga geçmesi sonucu arabam bozuldu. Bu yüzden geri döndüm."

Çatalını bıraktı. "Yoldan çekmene yardım edeyim mi?"

"Hayır, sadece yarın hala orada olmasını umuyorum."

"Mekanı su basmadan nasıl içeri girdin?"

"Arkadaki kapı. Beş basamak yukarı," diyor. "Ama su dördüncü basamağa kadar yükseldi."

Yan masadaki bir banka oturup spor ayakkabılarının bağcıklarını çözmeye başlar. Julian, muhtemelen kot pantolonunu da çıkarmayı planladığını fark eder.

"Gözlerimi kapatacağım," diyor hafifçe gülerek.

"Bir kız kardeşin var. Sadece bir çift bacak."

Ama Maia'nınkiler yer yer yumuşak ve çukurluyken, Orla'nınkiler sert ve pürüzsüz. Dikkatinin, artık açlık duymadığı havuçlu kekin lokmaları arasında, gizlice onlara çekildiğini fark ediyor ama soyunma işinden dikkatini dağıtmak için yemeye devam ediyor.

"Sana bir önlük getireyim mi?" diye soruyor, mutfağa doğru başını sallayarak.

Duraksıyor. "Önden bakıldığında oldukça sade görünen ama arkanı döndüğünde... hayır, teşekkürler!" diyen hastane önlüklerinden biri gibi.

Julian gülüyor.

Yukarı kata çıktığında, kot pantolonunu ve çoraplarını stüdyosundaki kaloriferin üzerine koyuyor ve çekiç sesini bastırmak için masasının arkasında rulo halinde tuttuğu kaşındıran gri battaniyeyi silkeliyor. Battaniyeyi, sırtını eski Viktorya dönemi kaloriferine dayamış, bacakları -o

mükemmel bacaklar- dizleri önünde, önünde oturan Orla'ya veriyor.

Tezgahının başında duruyor ve kadın, "Benim için bir şey yapar mısın? Bunu yapabilir misin? Sadece birkaç saat içinde bir şey yapabilir misin?" diyor.

"Orla, senin için ne yapmamı istersin?"

"Sen karar ver. Ama bana ne yaptığını söyle. Her aşamada. Böylece nasıl yapıldığını bileyim."

Metalleri sakladığı sığ raflara gidiyor ve sonra geri dönüp teninin tonunu değerlendiriyor, gerçi zaten biliyor. "Çoğunlukla gümüş kullanacağım," diyor küçük bir çarşafı indirirken, "çünkü ten rengine en çok yakışacak."

"Sence hangi ten rengine sahibim?"

"Harika," diyor ve kollarının iç kısmındaki damarlara bakmasını söylüyor. "Daha sıcak tenli insanların damarları daha yeşil olur, ama seninkiler mor-mavi olacak."

Bileklerinin içini inceliyor ve başını sallıyor ama ona bakmıyor. Odanın diğer tarafında olmasına rağmen, sanki az önce parmağını teninde gezdirmiş gibi hissediyor. Acaba o da aynı şeyi hissediyor mu diye merak ediyor.

Çalışırken onunla konuşuyor. Her aşamayı, sanki o sormuş gibi açıklıyor. "Mavi uç, alevin en sıcak kısmı," diyor, ayarlarken, "ama biz sadece metali yavaşça ısıtmak istiyoruz, bu yüzden daha gür, sarı bir alev kullanıyorum."

"Tilki kuyruğu alevi," diyor ve adam başını sallıyor.

Ses tonunu normal, sıradan tutmaya çalışıyor ama açıklamalarının tuhaf bir baştan çıkarma biçimi olduğunu hissetmekten kendini alamıyor. Sanki bu şeyleri kendisiyle paylaşmasını istemesinde bir samimiyet varmış gibi. Dikkatli, ara sıra sorular soruyor ama çoğunlukla dinliyor ve bir noktada Orla, battaniye ve altındaki bacaklar radyatörden ayrılıp Cian'ın evine ilk taşındığında getirdiği ahşap döner sandalyeye yanına oturuyorlar.

"Tavlama metali yumuşatır," diyor, artık daha yakına geldiğinde sesi alçalmış, eserinin üzerine eğilmiş. "Oluşturduğu gökkuşağını görüyor musun?" Sıcak metali soğuk suda söndürüyor, parlaklığını ortaya çıkarmak için turşu suyuna atıyor, kenarlarını törpüleyerek pürüzsüzleştiriyor. Hareketleri tekrarlayıcı, güven verici ve öngörülebilir. Yumuşat, bük, şekillendir, çekiçle, pürüzsüzleştir, sürt, tekrar sertliğe doğru soğut. Tekrarla.

Parçayı parlatıp kenarlarını düzelttikten, zinciri yerinde tutmak için arkasına kıvrımlar taktıktan sonra dışarısı kararmıştı. Bitirdiği kolyeyi ona uzattı ama kadın kolyeye uzanmak yerine saçlarını kenara çekti. Adam arkasına geçip zinciri yüzünün önüne, boynuna indirdi. Saç çizgisinin altında devam eden incecik saçları, eğik başının belirginleştirdiği ense kökündeki kemikli yumruyu gördü. Kolyeyi kadının tenine değmeden takmaya çalıştı ama parmakları sosis gibiydi ve zincirin bir ucunu neredeyse düşürüyordu. Tokanın açık kolundaki halkayı yakalamaya odaklanırken kendi nefesinin sesini duydu. "İşte," dedi sonunda yakaladığında, kelime rahat bir nefes gibi çıkmıştı.

Sandalyeyi yavaşça yarım tur döndürerek ona doğru döndü, bir ayağı tahta zemine basıyor, bir bacağı battaniyenin altından görünüyor. Kolyenin önünü yokluyor, parmaklarını çekiçle dövülmüş kıvrımında gezdiriyor, sonra kolyeyi boynunun hemen altına, tam da adamın koymasını istediği yere, yavaşça geri bırakıyor. "Teşekkür ederim. Çok güzel," diyor ve gamzesi beliriyor.

Pantolonunu çıkarmış ve ona bu mücevheri yapmışken akşamın nereye varacağını bilemiyor. Ama her iki durumda da bir beklenti hissediyor. Ondan. Kendisinden. İçinde bulunduğu durumdan.

Özür dileyip koridordan tuvaletlere doğru yürüdü. Lavabonun iki yanına elini koyup aynadaki yansımasına

baktı. Çirkin değildi, bunu biliyordu. Ama nedense bu yüze yakışması gerektiğini hissettiği özgüvenden yoksundu. Sanki bu yüz kendisinden başkasına aitti ve başka bir erkeğin onu daha iyi taşıyacağından emindi. Çenesini zayıfça taşırken sıkıca tutuyordu. Düşürdüğü yerde göz temasını sürdürüyordu. İhtiyaçtan ziyade bir şey yapmak için ellerini yıkıyordu. Teninde suyun yumuşak sıcaklığını, avuçlarının arasında sabunun köpüklü kayganlığını hissediyordu. Stüdyosunda yarı giyinik oturup onun dönmesini bekleyen kıza odaklanmaktansa bu şeylere odaklanmak daha kolaydı.

Sonunda suyu kapatıp kendine tekrar baktığında, düşünceleri daha berraktı. Burada çalışmayı seviyordu. Bu sanatçı topluluğunda hissettiği yeni rahatlığı seviyordu. Orla'yı seviyordu. Ama bunu korumak için, aralarında gelişen her neyse, onu kapatması gerekiyordu. Kendisiyle - ailesiyle- ilgili açığa çıkarmakta çok zorlanacağı şeyler vardı.

Stüdyosuna tekrar girdiğinde, sırtı ona dönüktü. Battaniye döner sandalyenin üzerinde bırakılmıştı ve pencerenin önünde duruyordu. Gözlerini kaldırdığında, pencere camlarının siyahlığında onu izleyen yansımasını gördü.

Tam solundaki radyatöre gidip kot pantolonunu çıkarıyor. Kot pantolonlar çıtır çıtır ve sert, bu yüzden hafifçe sallayıp içine hava ve yumuşaklık katmaya çalışıyor ve sonra ona uzatıyor. "Artık giyilebilecek kadar kuru görünüyorlar."

Adam, onun şaşkınlığını fark etti ve içi onu incittiğinin farkına vararak kasıldı. İkisi de bakışlarını kaçırdı ama adamın yanaklarının beyazdan kırmızıya döndüğünü gördü, o kadar hızlı ki sanki biri ona tokat atmış gibiydi. Adam, kadının pantolonunun karton paçalarına ayaklarını

sokarken duyduğu utancı hissetti. Bunu, fermuarın kısa sesinde duydu. Odadan çıplak ayakla, hızla çıkışında. Koridorda odunu kesen testeresinin sürtünmesinde ve gecenin uzun esnemesinde. Ve adam üzgündü. Masasında otururken, parmak uçları dışında hareketsiz dururken üzgündü. Parmak uçları, masanın üzerinde atılmış gümüş ve altın parçalarını amaçsızca itiyordu. Ama böylesinin daha iyi olduğundan emindi.

Şafak sökerken, Sílbhe pencerenin önünde duruyor. Bahçenin ötesindeki tarlalar yemyeşil görünüyor ama kaldırım taşlarındaki sığ havuzdan, su basacağını ve koşuya çıkarsa bileğini burkacağını, hatta daha kötüsünü görebiliyor. Perdeyi kapatıp tekrar yatağa giriyor. Cian kolunu uzatıyor. "Benimle evde kalmanı seviyorum," diyor ve Julian'ın yan odada olup bunları duymayacağını ve Maia'nın geçen yıl dönüştürdükleri çatı katında olduğunu bilerek, kendini onun bedeninin sıcaklığına bırakıyor. Onların yok olmasını asla istemiyor ama yine de Cian'la baş başa kaldıkları bu geçici anlar için minnettar. Altı yıl geçti ama aşkları hala yeni gibi geliyor.

Daha sonra Cian terliklerini giyip mutfağa gider. Bir demlik çay, bir tabak kızarmış ekmek ve bal getirir. Sílbhe, yemeklerini yerken sırtını göğsüne yaslar ve yorganı kırıntılarla kaplamanın sessiz şatafatına ve birbirlerinde bir yuva bulmuş olmanın lüksüne gülerler.

Üst katta, çatı katında Maia, dizlerinin üzerinde dizüstü bilgisayarıyla yatakta oturuyor. Annesi öldüğünde, ondan

yedi yaş küçüktü. Ve ancak yakın zamanda, Jules'un söylediği bir şeyden sonra, hayatını annesinin yapamadığı şeylerle doldurma ihtiyacı hissetti. Dünyayı gezmek veya uçaklardan bungee jumping yapmak değil, annesinin asla deneyimleyemediği küçük günlük şeyler. Maia, Doyle's'un gözdesiydi ama son zamanlarda hayatının elinden kayıp gittiğini hissetti; on iki, on üç yaşındaki çocukların, yanlarında artık büyükanne olan anneleriyle birlikte kapıdan bebek arabası iterek anne olduklarını fark etti. Hayatları değişip evrimleşirken, nesiller arasında roller değişirken, Maia'nınki aynı kaldı.

İlkbaharın başlarında Maia, otobüsten birkaç durak erken inmeye başladı. Gri asfalta adımını atıp, yürümeye başlamadan önce uzaklaşan aracın manzarada bir noktaya dönüşmesini izledi. Bir ayağını diğerinin önüne koymayı ve bunun sunduğu düşünme alanını özlüyordu. Kara kuşun kur dansını, köprünün yanındaki dik yamaçları kaplayan parlak sarı çiçekleri, yolun iki tarafındaki tarlalarda beliren minik çiçek dalgalarını fark ettiğini fark etti; büyükannesinin her zaman işaret ettiği ama Maia'nın nedense hiç görmediği şeyler. Yine de o zaman isimleri aklına geldi. Çuha çiçeği. Köpek menekşesi. Beytüllahim yıldızı. Yemyeşil çimenlerin arasında yuvalanmış beyaz-yeşil yapraklarını incelerken, çantasının ağırlığı onu dengesizleştiriyordu. Eğildi.

O akşam, bir dolapta kulak temizleme çubuğu ararken, bir zamanlar okul ceketinde taşıdığı küçük Rescue Remedy şişesini gördü. Kapağını açtı, koruyucu alkolün yoğun kokusunu içine çekti. İngiltere'den geldikten kısa bir süre sonra büyükannesi ona vermişti. "Ne zaman biraz sendelesen sadece dört damla, sinirlerini yatıştırır," demişti. Ve nedense, Sílbhe'nin yanından ne zaman uzaklaşsa, o damlaların diline değmesinin hafif yakıcılığı, bir Aziz Christopher'ın tüm rahatlığını sunuyordu. Banyoda,

şişeyi çevirip içindekiler listesini okudu: Kaya Gülü, Klematis, Sabırsızot, Kiraz Eriği, Beytüllahim Yıldızı. Beytüllahim Yıldızı. Nadiren düşünülen bir şeyin hızla belirip tekrar belirmesiyle oluşan o tuhaf hissi uyandıran isim. Sanki evren kolunu çekiyor, sana önemli olduğunu söylüyormuş gibi.

İnternette dolaşıp, ormandaki ekmek kırıntıları gibi bağlantıları takip etmişti. Bach Çiçek Reçetelerinden homeopatiye; plasebo iddia eden manşetlerden, teorisini açıklayan makalelere; yerel uygulayıcılardan, dört yıllık eğitim kurslarına...

Ertesi gün, şoför onu yol kenarına bıraktığında, Beytüllahim Yıldızı'yla beneklenmiş bir çimenliğin yanına gelene kadar yürüdü. Eğildi, avuçlarını çimenin yapraklarında gezdirdi, bir işaret umarak. Evrenden. Annesinden. Ama hiçbir şey yoktu, sadece kendi öz bilincinden. Ayağa kalkıp manzaraya baktı. Açıklığı uçsuz bucaksız; tanıdıklığı küçüktü. Büyük bir hayat özlemi çekmiyordu... ama kendini güvende hissettiği sınırlar içinde -büyükannesi, bu topraklar, İrlanda- yeni bir şeye kapıyı aralayıp açamayacağını merak ediyordu.

Şimdi, çatı katında, e-postasını kontrol ediyor ve okunmamış mesajların ekrana akışını izliyor. Çoğu, kaydolmadığı satış e-postaları ve birkaç Facebook bildirimi, ama aralarında beklediği e-posta da var. 10'unda beklemesi gerektiği söylenen e-posta. İmleci üzerine getirip ardından tıklayarak açıyor.

Sevgili Maia, İrlanda Homeopati Okulu'nun bu yılki grubuna katılmak için yaptığınız geç başvurunun başarılı olduğunu duyurmaktan mutluluk duyuyoruz. Burada, nitelikli bir homeopat olma yolunda ilk eğitim yılınıza başlayacaksınız...

E-postayı okuyup ek sayfalarını kaydırdıktan sonra dizüstü bilgisayarını kenara koyuyor, yataktan kalkıp çatı penceresinde duruyor. Manzarayı tarıyor, gözleri mavi-grinin yeşille buluştuğu dalgalı çizgiye takılıyor. Etrafındaki tarlalar sel sularıyla dolu olsa da, ilk kez bir yere gitmeye hazır hissediyor kendini.

Gordon

Gordon, babasının ve büyükbabasının insan vücudunun kıkırdak ve kemiklerinde tatmin aradığını biliyor, ancak ailenin en güçlü üyesini yenemezseniz veya en azından onunla aynı seviyeye gelemezseniz neler olabileceğini gördü, bu yüzden hekimliği Maia'ya bırakıp sessizce sayıların saygınlığına sığınıyor. Onları hayatının her alanına dahil ediyor, mantıklarını ve düzenlerini takdir ediyor. Bir Rubik Küpü'nün kıvrımında huzur buluyor. İki buçuk dakikaya ayarlanmış bir sudoku bulmacasının karelerinde. Cebir tahterevallisinde harflerin ve rakamların karıştırılması. Teknolojinin temelindeki ikili sistemin 1'leri ve 0'ları. 256 bit gelişmiş şifreleme standardının güvenliği. Bilgisayar kodunun kesin dili:

```
var c = yeni Sistem.Güvenlik.Şifreleme.SHA256Yönetilen();
bayt[] karma =
c.ComputeHash(Kodlama.UTF8.GetBytes(s));
```

Tatillerde eve geldiğinde, babasının göreceğini umarak masaüstünde çözülemeyen kod satırlarını açık bırakır. Siyah zemin üzerine beyaz, sarı ve mavi metinler, ciddi, sabit aralıklı yazı tipiyle işlenmiştir. Mesleğinin araçları bunlardır: neşterleri, pensleri, retraktörleri. Bazen ileri geri kaydırır, temiz, keskinleştirilmiş kodu hızla geçerken satır numaralarının bulanıklaşmasına izin verir. Başkalarının anlayamayacağı şeyleri anlıyor olması, köşeli parantez içindeki, noktalı virgülle işaretlenmiş her satırını yazmış olması, onu güzelleştirir. Ve bilgisayarın beyni, komutlarını uygularken, istenen sonucu üretirken bunu kanıtlar ve Evet, bu mantıklı. Sen Tanrı'sın der.

Ama büyükbabasına diplomasının ona göz açıp kapayıncaya kadar işlem kararları alabilen algoritmalar programlayan büyük bankalardan birinde iş kazandırdığını söylediğinde, sanki burnunun dibinden hoş olmayan bir koku geçmiş gibi oldu. Gordon bir an için rahatsız oldu, gömleğinin sırtında karıncalanma hissi aniden fazlalaştı. Garsona işaret edip pahalı bir çift ölçek viski söyledi. Cin tercih ediyordu ama ailesindeki erkekler için pek uygun değildi. Viski geldiğinde Gordon bardağın içinde döndürdü ve boğazına iki hızlı vuruşta içti. Büyükbabası peçetesini buruşturup masaya fırlattı. "Seninle her zaman önce inci yemek zorunda kalacağız. Sanırım burada işimiz bitti," dedi hesabı işaret ederek.

Gordon'un babası hiçbir şey söylemiyor ama neredeyse belli belirsiz bir şekilde kaşlarını kaldırıyor; muhtemelen bir kez olsun ateş hattında olmaktan rahatlamış gibi. Üçü taş gibi bir sessizlik içinde beklerken, Gordon'un aklına çocukluk oyuncağının görüntüsü geliyor. Maia'ya her biri aynı güzel gülümsemeye sahip üç geleneksel Rus bebeği verilmişken, onun seti, her biri bir öncekinden daha rahatsız edici canavar yüzleriyle elle boyanmıştı. Bazen

geceleri yatağa girmeden önce onları duvara çevirirdi. Ve bunca yıl sonra, şimdi masalarının etrafında bir benzerlik, en büyüğü en küçüğe bağlayan karanlık ve nahoş bir bağ hissettiğinde tedirgin oluyor.

Günleri erken başlıyor, borsa açıldığında. Diğer adamların nasıl davranması gerektiğine dair işaretler arıyor ve hemen bir kural olmadığını fark ediyor. Her şey serbest. Kendisinin en tatsız versiyonu olabiliyor ve bir sonraki kişi daha kötü bir şey söylüyor veya yapıyor. Bu bir kardeşlik. Ve hiyerarşide düşük bir yerden başlamasına rağmen, mağaza kapanır kapanmaz mesaisini bitirip şarap barlarına gidip içlerini şampanyaya boğan şehirli oğlanların etli kollarına çekiliyor. Günleri uzun bir iş-içki partisi ve Gordon bunu seviyor. Yüzünü şehvetli bir kızın göğüslerinin arasına gömüp orada bırakmak, yumuşak, sıcak bedeninin onu sarmasına izin vermek gibi. Bankacılığın böyle hissettireceğini hiç düşünmemişti ama nedense hissettiriyor. Aşırı, vahşi, Babilvari.

Salı günü, kahve fincanlarını limon suyuyla ağartmak, perdeleri süpürmek, ön kapının önünü süpürmek, mutfak dolaplarını silmek, her kapının kenarında kırıntılar olup olmadığını görmek için pamuklu çubuk gezdirmek içindir. Yatak çarşaflarını yıkamak, ev bitkilerinin yapraklarını tozlamak ve lazanya yapmak içindir. Mutfak duvarında asılı duran boş takvime bakıp, geçmiş ve gelecek olan tüm özdeş Salı günlerini taramak içindir. Aynı şeyi tekrar tekrar gösteren ama daha küçük, daha küçük, daha küçük olan aynalardan biri gibi. Çünkü Cora geçen her hafta, kendisiyle bir zamanlar anne, dansçı, okul kızı, birinin kızı olarak yaşadığı hayat arasında kalan her haftayla

küçülüyor; bisiklete binmeyi öğrenirken ya da şurup sertleşmeden fırından yeni çıkmış yulaf ezmeli keki ısırmanın mutluluğunu yaşarken kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyor.

Cora, çocuklar gittikten sonra kendisinin de gideceğini hep kendine söylerdi. Ama Gordon'un üniversite dönemleri arasında geri dönecek bir üsse ihtiyacı varken, bu yine de riskli görünüyordu. Gordon'un adını bile duymadığı, kilometrelerce uzakta bir kasabada olsaydı, onu hiç göremeyebilirdi. Ama şimdi gerçekten gitmişti ve odası, mutlu diyebileceğinden veya korumaya değer bulabileceği bir dönemin mabediydi. Peki mutlu bir çocukluğun ne olduğunu nasıl bilebilirdi ki? Her ailenin iniş çıkışları olurdu.

Elli dört yaşında ve tüm dünyanın onsuz yoluna devam ettiğini hissediyor. Kendisine bir hayat verilmiş ama o bunu nasılsa harcamayı başaramamış. Yirmi üç yaşından beri evlerinin dışında çalışmıyor. Sırlarını paylaşabileceği hiç arkadaşı yok, kendi annesiyle neredeyse hiç ilişkisi yok. Kızı aradığında nadiren konuşmak istiyor ve eğer isterse, bu, çağrının sonuna iliştirilmiş bir şey. Koşmalıyım. Koşmam gerek. Duramam. Aman Tanrım, zamanı mı geldi? Maia daha kelimeleri bile söylemeden aralarındaki ilişkinin biteceğini biliyor. Ve Cora yapışıp yalvarmıyor. Kıza sadece onu sevdiğini, kendine iyi bakmasını, eğlenmeyi unutmamasını söylüyor. Çünkü evden çıkıp Londra'da kendi hayatını kurduğu için mutlu. Terk edilmiş hissetmeye hakkı yok. Bu asla Maia'nın çözmesi gereken bir karmaşa değildi. Ama nedense tüm bunlar, kocasının onun tek değişmezi, ona var olduğunu hissettiren tek kişi olduğu anlamına geliyor.

Artık ona eşlik edecek bir televizyon bile yok; kumanda, kocasının evrak çantasında işe gidip geliyor. Koridordaki

sabit hat, kocasının cep telefonuyla değiştirilmiş ama Cora bazen hâlâ ahizeyi kaldırıp ahizenin bomboş hiçliğini dinliyor. Bağlantısı kesildiğinde, olasılıkların deniz kabuğu yankısını bile sunmuyor. Kulağına tuttuğu bir plastik parçasından ibaret. Bir gün, bir yoğurt kabını yıkayıp başının yan tarafına dayayarak, içinde duyduğu o uhrevi hissin büyüsüne kendini kaptırıyor. Altına bir delik açıp onu bir iple birbirine bağladığı zamanı hatırlıyor. Maia'yla biri mutfakta, biri oturma odasında oturup titreşimlerin aralarında dolaşmasına izin veriyorlardı.

Bazı günler, veranda kapılarından oturma odası halısına düşen eğik güneş ışığı dikdörtgenlerinin altında sırtüstü yatıyor, sadece o an için, hava karardığı veya karardığı için. En sevdiği ev bitkisi, Anneler Günü için gönderilen calathea Maia. Sadece kendisinden geldiği için değil, aynı zamanda büyük yaprakları geceleri dik bir sütun gibi kapanıp gündüzleri açık avuç içi gibi yavaşça açıldığı için. Yaprakları açılıp duvara sürtünürken çıkardığı küçük sesleri çok seviyor.

Ama bugün gibi, bu şeylere öfkelendiği, bunların yetmediği ve yalnızlığını daha da belirginleştirdiği günler oluyor. Sonra, avucundaki yaprakları saplarından koparıp odanın öbür ucuna fırlatmak, tertemiz zemini toprakla örtmek ve çıplak ayaklarıyla halının yığınına ezmek istiyor.

Bunun yerine Cora, dışarıya bir tencere sıcak sabunlu su getiriyor, ön kapıyı açık tutuyor ve portikonun sahte sütunlarının beyaz boyasını silmek için bir bezi ıslatıyor. Su hızla soğuyor ve her kirlendiğinde bezi durularken elleri kaskatı ve soğuk hissediyor.

"Kusura bakma, bu sabah biraz geç kaldım," diyor postacı, onu irkilterek. Döndüğünde, postacı, yetişkin bir okul çocuğu gibi vücuduna asılı çantasıyla, alması için postayı uzatıyor. Ona bakıyor ve postacı, sanki bütün gün

vakti olmadığını bildirmek istercesine postayı birkaç santim daha yaklaştırıyor. Postacı, bunun yasadışı olduğunu fark etmemesine şaşırarak, aptalca kabul ediyor. Çünkü son zamanlarda postalar, anahtarı sadece Gordon'da olan, saksının üzerindeki dış duvarda duran yeni kurulan kutuya teslim ediliyor.

"Teşekkür ederim," diyor sonunda. Postacı araba yolundan geri dönüyor ve komşu evlerin etrafında dolaşırken onu izliyor.

İçeride, kucağında postayla kanepede oturuyor. Gordon'un öğlene kadar bir ilaç temsilcisiyle toplantıda olduğunu biliyor. Bazen onu yakalamak için bu ayrıntıları veriyor, tam da söz verdiği saatte ortaya çıkıyor. Ama bu sabah, cep telefonu çaldı ve hattın diğer ucunda, işleri yarım saat ertelemeye karar verdikleri adamın sesini duyabiliyordu. Ve böylece, mektupların ağırlığıyla oturuyor. İlgisini çekecek bir şey olması pek olası değil ama temsil ettikleri şeyi istiyor: olasılık, dış dünyayla bir bağlantı. Gözlerini indirip her bir parçayı sırayla inceliyor. Posta damgasını, arkadaki küçük puntolu geri dönüş adresini inceliyor. Lloyds Bank, BX1 1LT. BX nerede? Buxton, Brixton mı? Londra semtlerinin böyle benzersiz posta kodları olduğunu hatırlamıyor. Sonra, bir A4 zarf. Kalınlığını yokluyor, içindekinin kenarlarını takip ediyor ve bunun bir tıp dergisi olduğuna karar veriyor.

Üçüncü zarf, şık siyah harflerle basılmış, kendisine, Bayan Cora Atkin'e hitaben yazılmıştı. İnsanların, şirketlerin hâlâ ona mektup yazmaları ne kadar da komik diye düşündü; postasını kendi alacak, açacak, içeriğini inceleyecek ve sonra da gereğini yapacak bir kadın olduğuna inanıyorlardı. Ayağa kalktı, dışarı çıktı ve ilk iki postayı kilitli kutuya attı. Sonra kucağında neredeyse titreyen üçüncü zarfla geri döndü. Zarfa yeterince uzun

süre bakarsa, içindeki metnin zarfın beyazından görülebileceğini hissetti. Ama görülemeyince, mutfağa götürdü, su ısıtıcısını kaynattı ve buharı tüten ağzın üzerine tuttu, sıcaklık parmaklarını yaktı. Yapıştırıcı, umduğu kadar kolay çıkmadı ve tereyağı bıçağının keskin ağzından gelen cesaretlendirmeye ihtiyaç duydu. Ama sonunda içeri girdi. Saate baktı: 11:35. Sabah ameliyatı hala devam ediyordu, Gordon'un toplantısından önce eve gelmeyeceğinden emindi ve katlanmış kağıdı çıkardı.

Sayın Bayan Atkin, Bayan Sílbhe Murphy'nin mirasıyla ilgili olarak, merhumun mülkünün satışından elde edilen fonların ve harçlar ve borçlar ödendikten sonra kalan gelirin alındığını teyit etmenizi rica ederim. Saygılarımla, Avukat David Causley

Cora kelimeleri okuyor. Bir, iki, üç kez. Sonra dördüncü. Ve beşinci. Gördüklerini kavrayamıyor. Annesi. Bir miras. Merhum. Kulaklarında zonklamalar hissediyor. Yoğurt kaplarına veya ip parçalarına, bitki yapraklarının sıvaya sürtünmesine gerek yok. Kendi kanının, kendi benliğinin nabzını duyabiliyor. Ve öfkeyle dolu.

Koridora çıkıyor, askıdan bir palto çıkarıp üzerine geçiriyor ve mektubu cebine tıkıştırıyor. Anahtarı yok ama Gordon'un ne düşüneceğini veya fikrini değiştirirse daha sonra nasıl geri döneceğini umursamadan kapıyı arkasından kapatıyor.

Kızları birlikte yüzme dersleri alalı yirmi yıldan fazla oldu. Ama başvurabilecekleri başka kimse yok. Cora'nın koluna elini koyup ihtiyacı olursa yanında olacaklarını söyleyen tek kişi oydu. Charles Caddesi. Ev numarasını hatırlayamıyordu, sadece mavi bir ön kapı ve üzerinde bir deniz feneri resmi olan vitray bir pencere vardı. Yola dönmesi yirmi dakikadan fazla sürmesine rağmen oraya uçuyormuş gibi hissediyordu. Evleri inceleyerek hafızasında

hangisinin yerine oturduğunu bulmaya çalışıyordu. Ve işte oradaydı, deniz feneri. Kapı şimdi açık bir düğün çiçeği sarısına boyanmıştı. Kapıyı çaldı ve Maia'nın yaşlarında, otuz yaşlarında, daha genç bir kadın açtı. "Fern?" dedi Cora.

Kadın başını sallıyor ve arkasından küçük bir çocuğun sesi, "Anne, ulaşamıyorum." diye sesleniyor. Kapıyı kapatmaya başlıyor.

"Bekle. Mehri ve Fern. Eskiden burada yaşıyorlardı. Nereye gittiklerini biliyor musun?"

"Ah, Mehri," diyor kadın, yüzünde tanıdık bir ifadeyle. "Evet. Hatırlayamıyorum, sadece yerel kaldıklarını hatırlıyorum."

"Yazabilir misin? Yeni adreslerini?"

Çocuk tekrar arar ve kadın, "Kusura bakmayın, beş yıldır buradayız. Hangi gün olduğunu bile zar zor hatırlıyorum, o kadar zaman önce birinin adresini hiç hatırlamıyorum." der.

Cora kadını iyice içine çekiyor. Bazı anneleri etkisi altına alan o köpek yorgunluğuna benzer bir ifade var yüzünde; sanki çocukları emzirmeyi bıraktıktan çok sonra bile onlardan vitamin ve mineral emiyormuş gibi, sütlaç gibi bir ten, kuşburnu özleyen yanaklarla kalıyor.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyor Cora. Ve bunu içtenlikle söylüyor, ama uzaklaşırken ağlamak istiyor çünkü ne yapacağını bilmiyor.

Böylece yürüyor. Nereye gittiğini bilmiyor, sadece hareket etme ihtiyacı duyuyor, düşüncelerinin onu bunaltmasını engellemek için bir ayağını diğerinin önüne koyuyor. Annesinin yüzü zihnine kazınıyor; elleri, profili. Ama kendini oraya bırakamıyor ve Sílbhe'nin her görüntüsü belirdiğinde Cora gözlerini kırpıştırıyor, göz kapaklarını bir çöp kamyonunun çeneleri gibi sertçe sıkıyor, sıkıştırıyor, eziyor, ta ki kaybolana kadar. Bunun yerine Gordon'u

düşünüyor. Sırada ne yapacağını. Eve geri dönmek için anahtarı yok. Ve attığı zarfı kanepede bıraktığını fark ediyor. Tüm postaları dışarıda bıraksaydı, postacının ona verdiğini ve kendisi için adreslenmiş bir şey gördüğünü söyleyebilirdi. Postacı bundan hoşlanmayacaktı ama belki de geçerdi. Ama postaların yarısının posta kutusuna atılmış olması ve bir parçasının açılmış olması, onu kandırmaya çalıştığını düşündürecekti. "Kahretsin," diye mırıldandı, daha önce hiç karşılaşmadığı bir sokakta yürürken. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Annesinin vefatını ona söylememiş olması değil, tam da bu yüzden eve dönemediğini hissediyor. Ama gidecek başka yeri yok. Maia'nın telefon numarasını bilmiyor. Parası yok. Polis, yıllar önceki ziyaretinden sonra bile kayıt yaptırmıyor. Gordon'un düzenli olarak kitap ödünç aldığı ve bazen cumartesi sabahları birlikte kitapları geri getirdikleri kütüphaneye gidemiyor.

Bu yüzden, aralarında hiçbir bağın olmadığı, Gordon'un tanınmayacağını umduğu tek yere gidiyor. Gizlilik konusunda etik kurallarının olabileceği bir yere. Onu önemseyen insanların olabileceği bir yere.

Veterinerin içine girdiğinde resepsiyondaki görevliye köpeğinin rahatsız olduğunu, gözlerinin geriye doğru döndüğünü söyler ve bir veterinerle konuşup konuşamayacağını sorar.

"Ama siz bizde kayıtlı değilsiniz?"

Bekleme odasındaki gri plastik sandalyelerde oturan insanları tanımasa da, "Buraya yeni taşındım," diyor sessizce. Yüzleri tarıyor, kapıyı ve ötesindeki otoparkı gözlüyor.

Kıvırcık saçlı veteriner, dirseğini resepsiyonistin masasının kenarına dayamış, yutkunurken Adem elması sallanarak onu hastaların arasından öne çağırıyor.

"Acaba, şey... gidebilir miyiz-" ve Cora az önce geldiği muayene odasına doğru başını sallıyor.

"Ah, evet, tabii ki," diyor şaşkınlıkla. "Sizi çok bekletmeyeceğiz," diyor ayaklarının dibinde kedi sepetiyle oturan yaşlı kadına.

Normalde bir yaratığın tedavi için taşıyıcısından çıkarılacağı kauçuk kaplı metal bir masanın iki yanında duruyorlar. Söylemesi gerekenler, bir filmden veya kitaptan sansasyonel bir şey gibi dramatik görünüyor. Ama şimdi burada ve başka seçeneği yok.

"Yardıma ihtiyacım var," diyor ve alt dudağının titrediğini hissediyor. Müşterilerinin duygularıyla başa çıkma konusunda deneyimli olan adam, pencere kenarındaki bir mendil kutusuna uzanıyor. Kadın mendili alıyor ama kullanmıyor. Durursa devam etmeyecek. "Param yok, telefonum yok, arkadaşım yok. Ve kocam..." - kambur bir köprüden geçiyormuş gibi, karşı tarafında onu yakalayacak bir yol yokmuş gibi - "nazik değil." Veterinerin anlamadığını görünce tekrar deniyor. "Yani, bence o tacizci bir adam. Bana karşı."

"Bir dakika," diyor. Kapıyı birkaç santim aralayıp resepsiyoniste, "Hastalarımı Carolyn'le aynı masaya yerleştirebilir misiniz lütfen? Bir süre müsait olmayacağım," diyor.

Zamanın nasıl geçtiğini hissetmiyor ama saatine baktığında saatleri ve Gordon'un birkaç kilometre ötede yaptığı şeyleri işaretliyor. Temsilciyle randevusundan sonra evi aramak. Öğleden sonra ameliyatı. Saat 15:00'te on beş dakikalık bir ara. Veteriner telefon görüşmeleri yapmak için odadan kısa bir süre ayrılıyor ve onu bilgilendirmek için geri dönüyor. Ona bir battaniye getiriyor. Özür diliyor - hayvanlar için kullandıkları bir battaniye - ama temiz olduğuna dair ona güvence veriyor. Üşüdüğünü fark

etmemişti ama kumaşı omuzlarına sardığında, ağırlığı ve sıcaklığı özlemini çektiği bir şey gibi hissediyor. "Hepimiz şokta olduğumuzda soğuğu daha çok hissederiz," diyor ona.

Acaba şokta mı diye merak ediyor. Evet, belki de öyledir.

Veteriner, yardım edebileceğini umduğu bir kuruluştan haber beklerken, "Daha çok kedi mi yoksa köpek mi seversin?" diye sorar. Ve bilmediğini fark eder. Nelerden hoşlanıp hoşlanmadığı, kendi bedenindeki kişinin kim olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktur. O, neredeyse bir insan bile değildir.

"Annemin bir kedisi vardı," diyor gözlerinin yaşardığını hissederek.

Resepsiyon görevlisi zili çalıyor ve bir telefon görüşmesi yapmak için odadan çıkıyor. Geri döndüğünde, kucağında küçük gri bir kedi var. "Bu Smokey," diyor. "Birkaç gündür bizimle ama sahibi bu akşam işini bitirince eve dönmeye hazır." Kediyi Cora'nın kucağına koyuyor ve kedi neredeyse refleks olarak mırıldanmaya başlıyor. Cora elini kedinin kalın tüylerine götürüyor ve sanki parmaklarını kadifeye batırıyormuş gibi hissediyor.

Saat neredeyse 17:00'ydi ki, veteriner arkasında, odaya bir kadın girdi. Cora ilk başta Smokey'nin sahibi olduğunu, onu geri almaya geldiğini sandı, ama sonra kendini tanıttı. "Merhaba Cora, ben Della. Bowen House Kadın Sığınma Evi'ndenim. Artık güvendesin." Ve Cora rahat bir nefes aldı, çünkü ona inanmıştı, çünkü aynı anda hem yumuşak hem de sert görünüyordu; sanki çelik başlıklı çizmeler ve korkusuzluğu sıcaklığının kenarlarında dolaşıyormuş gibiydi. Boş bekleme odasından geçip Della'nın arabasına gitme cesaretini veren de buydu.

Ancak uzaklaşıp veterinerin yüzünün gözden kaybolduğunu gördüğünde, ona teşekkür etmediğini, adını bilmediğini ve kedinin dizinden ne zaman kaldırıldığını

hatırlayamadığını fark ediyor. Aşağı bakıyor ve kıyafetlerinin tüylerle kaplı olduğunu görüyor. Elini onlara değdiriyor ve tıpkı bu şekilde kürkle kaplı okul eteğini hatırlıyor. Kaç yaşında olmalıydı? On dört yaşında, Londra'ya bale eğitimi almaya gelmeden önce üniforma giydiği son yıl.

Maia, akşamını yiyip bitiren vardiyasının sonunda, önce arkadaşlarına geç kalacağını mesaj atıp sonra da hiç orada olmamak zorunda kalıyor. Odanın ortasındaki bankta oturmuş, dolabı açık, ameliyathane önlüğünü değiştirmek için enerji toplamaya çalışırken telefonu çalıyor.

Numara gizli tutuluyor ve neredeyse telefonu açmıyor, ta ki tesisatçının, her sabah büyüyen lekenin olduğu, koridor tavanına su sızdıran duşu tamir etmek için kendisini veya Kate'i arayacağını söyleyen kişiyi hatırlayana kadar.

Ancak aramayı kabul etmek için yeşil düğmeye bastığında duyduğu ses annesinin sesidir. "Maia?"

"Anne?"

Ailesinin artık sabit telefonu yok ve son zamanlarda Maia babasının cep telefonunu aramaya gittiğinde, çevir sesinin kurşun gibi ağırlığı kulağına geliyor ve nedense annesiyle konuşmak isteyip istemediğini sormaya cesaret edemiyor. Son zamanlarda görüştüğü kişi de oydu. Danışmanlardan biriyle nasıl başa çıkacağı konusunda tavsiye almak için iş günü boyunca aramıştı ve danışman ondan haber aldığında, bilgisini paylaşma konusunda o kadar cömert davranmıştı ki, Maia neredeyse evde yaşadığı zamanlardaki canavarı unutturmuştu. Annesiyle en son ne zaman konuştuğunu hatırlayamıyordu. Ama şimdi, hattın diğer ucundaydı - davetsiz, beklenmedik bir şekilde - ve sesi titrek ve kendi

sesine benzemiyordu. "İyi misin anne? Babamın numarası çıkmadı - senin olduğunu bilmiyordum."

"Evet, iyiyim. Seni Della'ya telefonla bağlayabilir miyim? Daha kolay olur," diyor annesi, sanki her hece tırmanılıp düşülecek bir dağmış gibi son kelimenin şeklini alırken sesi titriyor.

"Evet, ama Della kim?"

Maia, telefonun uzatılma sesini ve ardından bir kadın sesini duyuyor. Sağlam, güvenilir ama yumuşak bir ses değil. "Maia, ben Della. Bir kadın sığınma evinden arıyorum. Konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

Maia doğruluyor. "Sanırım öyle," diyor ve boş soyunma odasına bakıyor.

"Annenizden, evde maruz kaldığı istismarın farkında olduğunuzu anlıyorum." Maia yutkunuyor; sanki bir taşı yutuyormuş gibi. Çünkü evet, bir bakıma farkında; istismarın evden çıktığı anda bittiğine inanmıyor. "Bugün, işler kızıştığı için çağrıldık. Anneniz acil bir tehlike altında değil, ama paylaşmam gereken zor bir haberim var."

Maia yine huzursuzca yutkundu, gözlerini siper etti, ışıksız oda loşluğa gömülmüş olmasına rağmen.

"Büyükannenizin birkaç ay önce öldüğüne inanıyoruz ve-"

"Hayır, bu doğru değil." Rahatlama. Haklı çıkma. "Geçen hafta onunla konuştum—"

"Özür dilerim Maia, yani annenin tarafından. Büyükannen Sílbhe," diyor Della. Maia'nın kalbi bu beklenmedik isim karşısında hopluyor. İçindeki alevi görüyor—í—ve sonra, Della'nın sözlerini zihninde canlandırırken, sanki bir rüzgar esmiş gibi titrediğini hissediyor. Uzun bir sessizlik oluyor. Maia, kadının hattın diğer ucunda olduğunu neredeyse unutuyor. "Hâlâ orada mısın Maia?"

"Evet."

"Sana bunları kavraman için fazla zaman tanımadığımın farkındayım ama ben gece eve gitmek üzereyim ve baban benimle iletişime geçerse seni karanlıkta bırakmak istemiyorum."

"Babam mı?"

"Evet. Korkarım bu haberi annenizden saklamış ve onun maddi olarak bağımsız olma sorununu aşmak için mirası başka yere aktardığına inanıyoruz."

"Onunla konuştun mu? Bunu gerçekten biliyor musun?" diye soruyor Maia, daha ağzından çıkan kelimelerle onun tarafını tuttuğunun farkında. Ve Della adlı bu kadının onu bunun için yargılayacağının da farkında.

"Maia, tüm bunları bir gece boyunca sindirmene izin vereceğim. Sanırım yarın birkaç soru soracaksın, bu yüzden istersen gün içinde bir ara arayabilirim?"

"Ah. Evet. Teşekkür ederim." Yarınki programını düşünüyor, bu telefon görüşmesinin ötesinde hâlâ bir hayatı ve sorumlulukları olduğunu fark edince şaşırıyor. "Öğle vakti mi? Bu bana bir sonraki vardiyamdan önce zaman kazandırır. Ben doktorum," diye ekliyor, bu kadının kendisi hakkında ne bildiğinden emin değil.

"Bunu deneyebilirim ama günlerim tahmin edilemez olabiliyor. O zaman aramazsam bile, fırsat bulur bulmaz sizinle iletişime geçeceğim."

"Seni özlersem geri arayabileceğim bir numaran var mı?" diye soruyor Maia, telefonu yanağından çekip, gizli bir numara olduğunu tekrar fark ediyor.

"Sanırım şimdilik seni arasam iyi olacak." Maia da alt metni anlıyor. Della'nın kendi tarafında olduğundan emin olmadığını.

Görüşme sona erdiğinde, Maia yıkılan gerçekliğinin enkazında oturuyor. Kadının beklentilerini karşılayamamanın ağırlığını hissediyor. Ya da belki de daha

kötüsü, beklentilerinin haklı olduğunu kanıtlayamamanın. Ve babası, annesi Sílbhe hakkındaki haberleri sindirdikçe, tüm bunlardaki kendi rolünün de farkına varıyor. O, Maia, bir yardımcı. Hastalarına sunduğu bakımda yorulmak bilmiyor. Her zaman daha büyük resmi görmek için zaman ayırdığı için meslektaşları tarafından takdir ediliyor. Sadece ortaya çıkan semptomlar yerine, kişinin bütününü tedavi etmek için noktaları birleştirme şekli nedeniyle saygı görüyor. Yine de kendi hayatında, bildiklerinin gerçek olmadığını iddia etti çünkü başa çıkması çok büyük ve zor geldi. On sekiz yaşında. Ve o zamandan bu yana geçen tüm yıllarda.

Kapı açılıyor ve Maia yukarı baktığında, Kate'in yüzünü görüyor; gür kızıl saçları bütün gün toplanmış gibi duruyor. "İyi misin?" diye soruyor Kate, yüz ifadesinden Maia'nın iyi olmadığını anladığı açıkça anlaşılıyor.

Ve tam o sırada Maia bir şok daha yaşıyor. Vücudunu saran, her hücresini utançla dolduran bir şok. Kate farkında olmadan kollarını ona dolayıp yanağına nikotinli bir öpücük kondururken bile. Çünkü önünde, Kate ile ilişkisini ailesinden bile gizlemekle kalmadığının farkına varıyor. Ailesiyle ilgili gerçekleri de Kate'den saklamış. Kendisinin tüm tatsız yanlarını düzenleyerek, gerçeğe yakın olmayan bir versiyon bırakmış.

Yedi Yıl Sonra
2015

Ayı

Kasım ayı. Bear ve Lily, Bear'ın görmek istediği bir grubu dinleyecekler. Bear, iPhone'undan birkaç parçasını dinlemiş ve isminden tahmin ettiğinden daha erişilebilirmiş. Bir çeşit pop-metal. Ama Bear, Mısır'daki bazı eserlerle ilgili danışmanlık işini henüz bitirmemişken, özür dilemek, gelemeyeceğini ve Paris'teki ziyareti için uçuşunu yeniden ayarladığını söylemek için mesaj atıyor. Bir öğleden sonra Lily, alışılmadık bir kabalıkla kütüphane kitaplarını raflara yerleştiriyor; Bear'ın son dakika plan değişikliğine, önündeki boş hafta sonuna, boşa harcanan paraya öfkeleniyor. Hatta en başından beri görmek istediği bir grup bile değilmiş! Ama düşünceleri ve bir iade arabası yeniden düzenlendiğinde, Bibliothèque nationale de France'ın cam tavanına bakıyor ve hayal kırıklığının onun yanında küçülmesine izin veriyor. Gözlerini kapatıyor, nefes alıyor, dinginliğe benzer bir şey deniyor.

Biletleri resepsiyona bir meslektaşının küçük kardeşi için bırakmayı planlıyor, ama erkek kardeşi onu bizzat arıyor. Ve o kadar mutlu, sessizce teşekkür ederken nefes nefese

kalmış durumda ki -koltuğunun altında bir kaykay, yanakları soğuktan kızarmış- neredeyse Bear'la gidemedikleri için seviniyor.

Akşam vakti bir arkadaşı mesaj atıp yemek yiyip yemediğini soruyor. Saat neredeyse 21:00 ve çeviri işleriyle meşgul olmasına rağmen midesi guruldamaya başlıyor. Dizüstü bilgisayarı kapanırken rujunu sürüyor, boğazına parfüm sıkıyor, bileklerini bir anlığına dokunduruyor, sonra uzun kışlık paltosunu giyiyor, ışıkları söndürüyor ve kapıyı arkasından kapatıp boynuna bir atkı dolayarak merdivenlerden aşağı gürültüyle iniyor. Bir kaplumbağa kabuğu kedisi antrede dışarı çıkmak için miyavlıyor ve birlikte sokağa çıkıp farklı yönlere doğru yürüyorlar. "Görüşürüz, minou."

Ayı, Nil Nehri yakınlarındaki bir apartman dairesinde kanepede uzanmış, ilk geldiğinde bulduğu terk edilmiş bir ciltsiz kitabı tekrar okuyor. Aslında pek de ilgili değil. Sadece önündeki kelimelere, akşamın sıkıntısından zihnini uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacı var. Yoğun bir işte geçirdiği son günler her zaman en uzunu gibi gelir. Lily ile birlikte Rivoli Sokağı'ndaki İngiliz kitapçısını ziyaret edip kendi seçimlerini yapmayı dört gözle bekliyor. Ayı iç çekiyor ve birkaç gün içinde ayrılacak olan Cameron, yedi kartlı rummy oynamayı öneriyor ve şimdiden desteye uzanıyor.

Lily, akşam 9:25'te Faidherbe Sokağı'nda yürürken Bear'a bir mesaj gönderiyor. "V ile akşam yemeği yiyeceğiz, güzel ekipmanların yok. Keşke burada olsaydın. Lx." Bu, birkaç kez yemek yedikleri La Belle Équipe adlı restorana verdikleri isim; Bear kötü çeviriler yapmayı çok seviyor.

Cameron ayaklarını sürüyerek yürüyor. Atılmış romanının altında, Bear'ın ekranı aydınlanıyor.

Lily telefonunu tekrar ceketinin cebine koydu ve elini telefona koydu, gelecek cevabın titreşimini kaçırmak

istemiyordu.

Bear kartlarına bakıyor. Üç as ve dört kartlı sıra. Şansı ne kadar?

Lily, Charonne Sokağı'na dönüyor. Hafif bir esinti atkısını savuruyor ve kopan ucunu yakalayıp omzunun üzerinden geri atıyor.

Ayı birasından bir yudum alır ve elini gösterir.

Lily neredeyse restorana varmıştı. Veronique tente altındaki bir masada oturuyordu, yüzü peri ışıklarıyla ve dışarıdaki ısıtıcının ışığıyla aydınlanıyordu.

"Şanslı piç," diyor Cameron kartları toplarken.

Siyah bir SEAT Leon, Rue de Charonne'a dönüyor.

Cameron kıpırdanıyor. Kitabının altında, Bear'ın telefonu yine sessizce yanıyor.

Lily, Veronique'e merhaba öpücüğü verirken arkadaşının parfümünün tanıdık kokusunu aldı. Arabanın kapıları açıldı.

Cameron kartları tekrar dağıtıyor.

Bir adam bağırıyor. Sözleri başka bir dilde, ama herkesin anlayabileceği bir ifade, her ne kadar anlamı uzun zamandır yanlış kullanımla çarpıtılmış olsa da. Veronique'in gözleri Lily'nin omzunun üzerinden fal taşı gibi açılıyor.

Bir şeyleri değiştirmek için artık çok geç.

Ayı kitabına geri döndüğünde ve altındaki telefonuna baktığında, kilit ekranında hem Lily'nin mesajı hem de BBC son dakika haberi, sanki her zaman birbirine bağlı olmaları amaçlanmış gibi, üst üste görünüyor.

V ile akşam yemeğinde buluşuyoruz, güzel ekipmanlarınız olmadan. Keşke burada olsaydınız. Lx. Son Dakika Haberleri Paris'te birden fazla saldırı. En az 18 kişi öldü.

Sonraki iki gün cevapsız mesajların ve bir gürültü dalgasının boşluğunda geçiyor. Kahire'nin telaşı yerini kaygan beyaz bir gidiş salonuna, bulanık bir insan topluluğuna, Bear'ın telefonundaki haber döngüsünün bitmek bilmeyen yenilenme, yenilenme, yenilenme seslerine bırakıyor; resmi ölüm sayısı artarken aynı fotoğrafları arka planda yüzünü, paltosunun kumaşını tarıyor. Uykusuz bir gece. Asla umduğu mesaj olmayan bir bip sesi akışıyla gelen mesajlarla uçuş için uzun bir bekleyiş. Sonra uçağın içinden geçen sürekli uğultusu. Pasaport kontrolünde ayaklarını yere vurarak bekleyiş. Taksinin şehrin etrafında dönerken yoluna engeller çıkaran Paris'in kargaşası. Adını ve Lily'nin bilgilerini, artık o kadar çok çaresiz insanla ilgilenen hastane kapıcılarına kaydettiriyor ki, onların sempatisi rutin hale gelmiş.

Ve sonra, trafikte otururlarken, Lily'nin anne ve babasından bir mesaj. Kısa, kesik kesik cümleler, tıpkı bir telgraf gibi, kelimeler az.

Bulundu. Salpêtrière'deki yoğun bakımda. Hayatta.

Vurulmuş.

Ayı taksiyi yönlendirip arkaya oturup hıçkıra hıçkıra ağlıyor, dünyanın geri kalanı sonunda sessizliğe gömülmüş. Kadın hayatta. Yaralandığı neredeyse hiç anlaşılmıyor. Dikiz aynasından şoförün bakışları altında yüzünü ceketinin koluna siliyor.

Sonraki günlerde, Lily'nin ailesi her şeyi yatağının başında organize eder ve İngiltere'ye, dili konuşan doktorlarla döndüğünde her şeyin daha kolay yönetilebileceği

konusunda ısrar ederler; oysa Lily akıcı bir şekilde konuşmaktadır. Cerrah konuşmasını bitirmeden annesi, "Ne diyor?" diye sorar. Sadece Lily'nin tercüme edebildiği konuşmalarda, kalçasının ilk rekonstrüksiyonunun başarılı olup olmadığı, kıkırdak ve sinirlerde hasar olasılığı ve olası bir kalça protezi hakkında konuşurlar. Ailesi, "Tanrıya şükür omurgası değilmiş," diye fısıldaşırken ve Lily'nin onlarla yaşamaya dönmesinden, sanki kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi bahsederken. Bear'a danışmazlar. Ama Lily de danışmaz. Bear şaşırır ama bunu yüzünden belli etmez. Bunun yerine, kısa bir an baş başa kaldıklarında, "Sana ne yapabileceğimi söyle. Nasıl yardımcı olabilirim," der.

"Sadece burada ol. Sadece yanımda kal." demesini istiyor. Ama o, "Evimi topla?" diyor ve yine, işlerin beklediği gibi olmadığı hissine kapılıyor.

Lily'nin mahallesindeki süpermarketten boş kutuları alıp dairesine geri dönüyor. Önce kitapları topluyor. Sonra dizüstü bilgisayarını, kağıtlarını. Masasının çekmecelerini. Burada yavaşlıyor, eşyalarına saygıyla dokunuyor. Her eşyanın biçiminde, haftalar önce Marais'deki bir dükkanda yanındayken seçtiği zımba kadar özenle seçildiğini hissettiren bir şey var. Ama aynı zamanda bir tutumluluk da var. Lily'nin fazla bir şeyi yok ve ihtiyacı da yok.

Çekmecelerden kazaklarını çıkarıp boş bir valize koyuyor, boyun kısmında hiçbir şey olmayanları fark ediyor; sanki Lily etiketini kaşındırıp kesmiş gibi. Hırkaların ve bluzların asılı olduğu gardıropta, bazı kumaşlar Bear'a o gün, bu kafede, diyor, bazıları ise tanımadığı bir hayata ait. Giysileri dikkatlice katlıyor, sanki liflerine işlemiş gibi duran Lily'nin kokusunu içine çekiyor. Kot pantolonların ve pantolonların kişiliksizliğine geçtiğinde, bunların neden aynı hikayeleri anlatmadığını merak ediyor. Neden bir insanın sadece üst kısmı konuşur?

Gardırobun zemininde iki büyük, alçak kutu var. İlkinin kapağını kaldırdığında, beklemediği bir anda vitrinde kendi yansımasını görmenin rahatsız edici hissine kapılıyor. Kendi el yazısıyla adreslenmiş, her yeni ülkede aldığı pullarla yapıştırılmış zarflarla dolu. Lily'den daha hafif seyahat etmiş ve yazışmalarının arama ve yanıtlarında kendi tarafının olmadığını fark ediyor. Mektuplarını bilfiil attığını hatırlamıyor. Ama belki de onları geçici bir masanın çekmecesinde bırakmış ya da bir kağıt yığınının arasına atmıştı. Her zaman daha fazla kelimesi olacağına, onlara bu kadar umursamaz davranabileceğine olan kendi kesinliği karşısında şaşkına dönüyor. Sanki tükenmez bir kaynakmış gibi. Hiçbir şeyi kalmamış olmaya çok yaklaşmış; geriye sadece kendi düşüncelerini okumak kalmış.

Kapağında Biz yazan diğer kutuyu açıyor. Onlar. O ve Lily. Daha dağınık, tıpkı toprağın çöp yığını gibi, gündelik hayatın eserleriyle, bir hikâye anlatan şeylerle dolu. Bazılarını anlamak kolay. Bir müzeye bilet koçanları. Biniş kartları. Bir festivalden bir bileklik. Ama onu merakta bırakan başkaları da var: İçinde bir tüy olan küçük, gri-beyaz, şeker şeritli bir kese kağıdı. Tüyü tutuyor, ayrıntıları eşleştirmeye çalışarak zihninde geziniyor ama hiçbir şey çıkmıyor. Eşyaları inceliyor ve zihninde katalogluyor.

Beyaz kalsit damarlı, kalp şeklinde granit çakıl taşı. Kökeni bilinmiyor. Lily'ye sorun.

Katlanmış krem rengi peçete, kahve halkasıyla işaretlenmiş. Logo: Irini's Café. Google araması, kafenin Eylül 2010'da birlikte bir hafta geçirdikleri Santorini'de olduğunu gösteriyor. Lily, bir İtalyan adamın miras satışı için kitap koleksiyonu kataloglama işinin ortasındaydı; Bear ise "uçan hamamböceği kazısı" olarak adlandırdığı işi bitirdikten sonra iş değiştirmişti. Her gün aynı yerde baklava ve sabah kahvesi içtiğini hatırlıyor.

Mavi/gri bir kelebek kanadı. Kısmen parçalanmış. Kullanılmamış bir mendilin içinde saklanmış. Tebeşir tepesi mavisi mi? Belki de Totternhoe Knolls'da bulmuş ve döndüğünde Lily'ye vermişti. 2003'ün sonları olmalı, o zamanlar on altı yaşındaydılar.

Kutunun içinde ilerlerken, bilgisindeki boşlukları bulmaya çalışıyordu. İpuçları için her bir öğeyi incelerken, hafızası bir logo veya alan koduyla canlanıyor, diğerlerinde ise boşluklarla karşılaşıyordu. Kutuyu dikkatlice yeniden paketlediğinde saat gece 2'yi geçiyordu. Birlikte geçirdikleri yıllarda, ayrı oldukları yıllarda zaman yolculuğu yapmış gibi hissediyordu. Lily'nin yatağına tırmandı ve duvara doğru yan döndü. Zihni, yüzü olmayan adamların arabaya binip, Lily giyinirken ve onlara doğru yürürken şehirde dolaştıkları parçalanmış görüntülerle doldu. Tıpkı kağıt oynamış gibi. Kafası pişmanlıkla dönüyor, kaderlerinin tektonik plakalar üzerindeymiş gibi nasıl görünmez bir şekilde değiştiğini analiz ediyordu. Bir kez değil, iki kez. İlk olarak, saldırıların hedefi olan konserden kaçındı - sendeleyerek, bir fay hattını aşarak başka bir düzleme geçmek üzereydi, ta ki baskı ve rahatlama gelene kadar. Yollarına devam ettiler. Sadece Lily başka bir fay hattıyla karşılaştı.

Acaba zamanında gelseydi şimdi nerede olurlardı? Konsere gitmek daha mı iyi olurdu yoksa daha mı kötü? Meslektaşının küçük kardeşi, en azından fiziksel olarak yara almadan kurtuldu. Lily'nin mesajını daha önce görseydi, cevabını okumak için sokakta bir anlığına duraksamasına neden olsaydı her şey değişir miydi? Neredeyse kesin. Birkaç saniye her şeyi değiştirebilirdi. Tetiğe basan eldivenli parmakları, kemiğin beyazını, arkadan aydınlatmalı ekranda bir röntgeni, yüzünü, Bear'a "Yeterince iyi davranmadın" der gibi duran anne babasının

engelini görüyor. Onun bir adım atmayacağına dair beklentilerini.

Lily'nin hatıra kutularını düşünür ve bunların zenginlik olduğunu fark eder. Başka bir kıtada toprağı karıştırıp bin, hatta on bin yıl önce birinin hayatının parçalanmış kalıntılarını ararken ne halt ettiğini merak eder. Kırık porselen parçaları, bir kil parçası arıyordu sanki çok değerlilermiş gibi. Sanki Lily ile olan hayatının temellerinden daha önemliymiş gibi, Lily bunca zamandır beslemişti.

Ertesi sabah, Bear yatağın kenarına oturup yarı açık kapıdan görünen banyo bölümünü inceliyor. Henüz toplamadığı tek oda burası. Banyo havlusunun askıda katlanmış halini, parfüm ve losyon şişelerinin raflarda düzgünce durduğunu görüyor. Ve yine, kendisinin olmadığı yerlerin farkına varıyor. Tıraş kremi ve tırnak makası bir tuvalet çantasında değil de eşyalarının arasında saklansaydı, hayatları nasıl olurdu acaba?

Lily yattığı yerden, yatağın kenarından sarkan kateter torbasının neredeyse dolu olduğunu görebiliyordu. Kendi vücudundan kopmuş gibi görünen saman rengi bir sıvıyla şişkindi. Plastik torbaya giren ince tüpleri inceledi ve biri gelip torbayı hemen boşaltmazsa ne olacağını merak etti. Sıvı böbreklerine doğru geri akacak mıydı? Alarm hemen ulaşamayacağı bir yerdeydi. Komodine vurmayı ya da birini çağırmayı düşündü. Ama o kadar sabırlı olmak istemiyordu. Yan odada hafifçe horlayan kişiyi uyandırmak. Bu yüzden bekledi ve şafak ışığı duvarlara yayıldıkça korkuları filizlendi. Yalnız kalmak istemiyordu. Cerrahın sözlerinin tekrarlandığını duymak için: Vous avez failli mourir sur la

table; you almost dead on the table. Sadece annesini istiyordu. Ve eve gitmek istiyordu.

Ayı ve Lily, üniversite dönemleri arasında kayıkçı olarak çalıştığı göle bakan bir bankta yan yana oturuyorlar, Lily'nin tekerlekli sandalyesi yakındaki patikada.

Geçtiğimiz Kasım ayının karanlığından sonra Lily, anne ve babasında -Ayı'da- bir ilerleme arzusu, olanları ağırlaşmış bir kışlık palto gibi üzerinden atma isteği sezdi. Ama hâlâ her şeyi anlamaya çalışırken hazır olup olmadığından emin değil. Ailesinin evinde dolaşabiliyor ama yarası ağrıyor ve çok fazla yürümeye kalktığında tüm vücudunda ezici bir yorgunluk hissediyor.

"Dün o makalelerden birini daha okudum," diyor Lily. "Birinin hayatta olduğu için ne kadar minnettar olduğunu anlatıyordu. Bacağının kopmasını bile umursamadığını."

"Eğer seni kötü hissettiriyorsa neden okuyorsun?"

"Çünkü içlerinden birinin benim gibi hissetmesini umuyorum," diyor Lily, gölün karşısındaki bir anne ve çocuğun ördekleri beslediği yere bakarken. Kuğular onlara doğru yaklaşıyor, suda hızla süzülüyor. "İnsanların özünde iyi olduğunu hep düşünmüşümdür. Dışarıda kötü insanlar olduğunu biliyordum ama nedense bana o kadar gerçek gelmemişlerdi. Ta ki bu ana kadar. Şimdi kendimi çok... çok mağdur hissediyorum. Bu adamın beni gülümserken, Veronique'e sarılırken izlediğini. Ama yine de beni öldürmek istiyordu."

"Bu insanlar -teröristler- böyle düşünmüyor bile. Herkes olabilirdi. Evet, yaptıkları nefretle besleniyor, ama kişisel değil."

"Bu kişisel bir şey."

"Sonuçların kişisel olduğunu biliyorum. Ama eylemin kendisi kişisel değildi. Böyle düşünmek seni yiyip bitirir."

Ona dönüyor. "Bunu yapmak zorunda mısın?"

"Ne?"

"Mantıklı bir şekilde açıkla. Bunların hepsini biliyorum ama bu, hissettiklerimi değiştirmiyor."

Kuğulardan birkaçı kıyıda, kanatlarını açıyorlar ve çocuk pusetinin arkasına siniyor. Anne kuğu onları uzaklaştırmak için suya ekmek atıyor. Ayı ve Lily, olanları sessizce izliyorlar; konuşulanları duyacak kadar yakın değiller, sadece eyleme tanık oluyorlar: Anne, küçük çocuğu arabasına bindiriyor ve parkın diğer tarafındaki çıkışa doğru yavaşça çekiliyorlar.

"Özür dilerim. Maia bunun erkeklerin de yaptığı bir şey olduğunu söylüyor hep. Ama sinir bozucu olduğunu anlayabiliyorum."

"Bu senin yaptığın bir şey; başkalarının ne yaptığı umurumda değil," diyor Lily.

"Evet. Özür dilerim, yaptığım bir şey."

"Çok sinir bozucu," diye mırıldanıyor Lily. Ve Lily'nin öfkesi içinde oturup duruyorlar, ta ki sonunda "Ne zaman döneceksin?" diye sorana kadar.

"Nereye?"

Lily tiz, hafif bir ses çıkarıyor ve birbirlerine benzemeseler de annesini hatırlatıyor. Bear, ailesinin ona karşı sabrının tükendiğini, Lily'ye ilişkinin imkansız olduğunu, bağlı olmadığını söylediklerini düşünüyor. Lily'nin kendisini savunacağını umuyor ama aynı şekilde hissedebileceğinden endişeleniyor.

Bunu söylemeyi bekleyecekti ama şimdi acil hissediyor. "Bir müzede görüşmem var."

"Hangisi?" diye soruyor Lily. "Penn mi? Peabody mi? Giza hâlâ inşaat halinde, değil mi?"

"Hayır, burada demek istedim. İngiltere'de."

"Ah." Sessizlik. Ve sonra, "Ne kadar sürecek?"

"Bu kalıcı bir pozisyon."

"Anlıyorum." Lily, bebek arabasını iten annenin tekrar görüş alanına girmesini, rotalarını tersine çevirip kuğuların dakikalar önce onları korkuttuğu kara şeridinde devriye gezmesini izliyor. Şimdi eğiliyor, çocuk da kadının yerden çıkardığı şeyi incelemek için kayışlarından sarkıyor.

Sessizlik uzadıkça, Bear, onun kalıcı bir şeyi kabul edebileceğine inanmadığını anlıyor. Hatta hiç düşünmüyor bile. Bunun yerine, gölün etrafında yavaşça ilerleyen bir kamyonu izliyor, park görevlisi çöp kutularını boşaltırken her çöp kutusunun yanında duruyor. Saldırılardan beri Bear, etrafında olup biten her şeyi takip ettiğini fark ediyor, sadece ona ve konuşmalarına yarı yarıya odaklanmış.

"Biliyor musun, küçükken Bees şöyle yapardı. Beni bacaklarının altına bir tuzak kurardı -bir ayı tuzağı- ve kurtulmaya çalışırdım. Kurtulduğumda da ellerimi kaldırıp Ayı olduğumu, özgür ve vahşi olduğumu söylemeyi öğretti." Avuçlarını kaldırıp parmaklarını pençeye dönüştürerek Lily'nin dikkatini bir anlığına kamyonetten çekti. "Sadece o aptalca şeylerden biriydi ama bilmiyorum, belki de hep buna inanmışımdır, maceraya atılmam gerektiğine. Vahşi bir şey." Bear, Lily'ye baktı ama yandan bakınca yüzünü okumak zordu. "Ama Paris'ten beri yanılmış olabileceğimi düşünüp durdum. Belki de özgürlük, sadece istediğin hayatı seçmekle ilgilidir. Bu hayat tek bir yerde, birlikte alışveriş yapmakla, tuvalet kağıdı almayı kimin unuttuğu konusunda tartışmakla bile olsa."

Lily hafifçe başını sallıyor ve Bear, sözlerinin nasıl ulaştığını anlamıyor. Ama sonra, tıpkı on dört yaşındayken matematik dersinde yan yana otururken yaptığı gibi, "Aferin Atkin," diyor, gerçi artık ses tonu biraz gergin.

"Ama belki sen bu işi benim neredeyse ölmeme gerek kalmadan da başarabilirsin."

Elini uzatıp sıkıyor. "İkimizin de mutlu olduğunu sanıyordum. İkimizin de istediğimizi yaptığını?" Bu bir soru, ama bunun sadece yarı yarıya doğru olduğunu biliyor.

Sonra, ince bir kahkaha attı. "Sanırım bunu ancak şimdi, artık oynamak istemediğimde itiraf edebiliyorum ama ergenlik çağımızdan beri senin seveceğin kadına dönüşmeye çalışıyormuşum gibi hissediyorum. Asla çok şey istemiyorum, seni asla köşeye sıkıştırmıyorum. Sana ne kadar bağımsız ve dünyalı olabileceğimi gösteriyorum. Seninle eşit." Sözünü kesmek için hamle yapıyor ama kadın elini kaldırıyor. "Ama artık bıktım. Çok yoruldum. Ve bunları kastedip kastetmediğin konusunda hiçbir fikrim yok; İngiltere'de gerçekten iş kabul edip etmeyeceğin, orada kalıcı olup olmayacağın konusunda. Bu yüzden dürüst olacağım. Evet, her gece seni eve, bana getirecek bir işin olmasını istiyorum. Bu seni şaşırtabilir ama evet, çocuk da istiyorum. Ve belirsiz, uzak bir şekilde değil, ama yakında. Önümüzdeki birkaç yıl içinde. Ve hayır, tek başıma bir çocuk büyütmek istemiyorum. Ve hayır, hayatımın geri kalanını bunun için özür dileyerek geçirmek, kelebeği ağa düşürmüş bir dev gibi hissettirilmek ya da Maia'nın değerli küçük kardeşinden başkasını kendinden önce tutmamı istediğim için beni yargılamasını istemiyorum-"

Aniden durdu. Sanki Maia'dan bahsedilmesiyle kendi sözlerinden şok olmuş gibiydi; oysa daha birkaç dakika önce, daha yeni başlıyormuş gibi görünüyordu.

Sessizce oturuyorlar. Bir dakika, sonra iki dakika. Sonunda Bear gülüyor. Bankın arkalığını titreten bir kahkaha. Lily ona tereddütle bakıyor. Sonra Bear, "Aman Tanrım, çekilmez oldum, değil mi?" diyor.

Ayağa kalkıp onun önünde yere çömeldi, avuçlarını bacaklarına dayadı. Alnını dizlerine bastırdı ve bir an için - hem ona hem de ona göre- farkında olmadan dua eder gibi bir poz vermiş gibi hissetti. Pişmanlık duyuyor, af diliyor. Bir süre suskun kaldı.

"Teşekkür ederim," diyor eteğinin içine. "Beklediğin için. Bana katlandığın için." Yukarı bakıyor. "Senin hakkında sevdiğim şeyleri biliyor musun Lily? Gerçekten seviyorum." Başını sallıyor. "Çünkü, evet, doğru, bu kadar çok dil konuşmanı, Avrupa şehirlerinde yolunu bulmanı, benimle eşit olmanı seviyorum. Eşit bile değilsin; benden üstünsün. Ama aynı zamanda bir fındık faresi gibi kıvrılıp uyumanı da seviyorum," diyor pozunu taklit ederek. "Bana mektup gönderdiğinde, adını ve soyadını yazarak imza atmanı seviyorum. Bunu neden yaptığını hiç bilmiyorum ama seni vazgeçirmesin diye sormadım bile. Pişirdiğin her şeye limon eklemeni seviyorum. Kışın evsizlere vermek için çantanda o tuhaf ısıtmalı el ısıtıcılarını taşımanı seviyorum. Kalabalıkta seni sadece saçından veya yüzünden değil, hareketlerinden de tanıyabilmeyi seviyorum. Kedilerin seni eve kadar takip etmesini ve bunun herkesin başına geldiğini düşünmeni seviyorum - ve geliyor da, ama her gün değil. Her evden çıktıklarında değil." Gülümsüyor ama o henüz bitirmemişti. "Seni biriyle tanıştırdığımda, daha önce hiç tanışmamış olsanız bile, kendilerini iyi hissettirmek için ne söyleyeceğini tam olarak bilmeni seviyorum. Egom için pek iyi olmasa da, seni benden daha çok seveceklerini düşünüyorum. Kıyafetlerinin biraz dökümlü olmasını seviyorum - nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama bileklerinin manşetlerinle birleştiği yerdeki duruşu çok seksi ve yazın kot pantolon giydiğinde bileklerini ve ayağının üstünde uzanan uzun kemiğini seviyorum." Şimdi gülüyor. "Ciddiyim. Bunların hiçbirini doğru düzgün

söylemediğimi biliyorum ama sanırım bunun zarafetle ilgisi var. Ne kadar zarif olduğunu seviyorum. Ve bana ne kadar zarafet gösterdiğini seviyorum. Ama bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Ve bu kadar zarif olmadığım için üzgünüm. Bunca yıldır bir tür aptal Indiana Jones gibi davrandığım için."

Lily öne eğilip Ayı'nın alnını öpüyor. "Bunları bilmeyi seviyorum." Derin bir nefes alıyor. "Ama yeterli olup olmadığını bilmiyorum. Eğer bir anlamı varsa, ne anlama geldiğini bilmem gerek. Bizim için. Geleceğimiz için. Eğer birlikte bir geleceğimiz varsa."

Ayağa kalkar, bir anlığına dizlerine hayat verir ve sonra cüzdanını cebinden çıkarır. İçine bakar, aradığını bulana kadar içindekileri karıştırır.

"Bir spor salonuna kaydoldum," diyor, yanına otururken bir kart uzatarak. Lily kartı alıp yüzünün küçük dijital kopyasını inceliyor. Adam gülümsüyor ve Cora'nın eski, bol tişörtlerinden birini giyiyor. "Adımın altındaki çizgiyi görüyor musun?" Yıllık Üyelik yazısına bakıyor, sonra da ona bakıyor. "Birkaç ay önce çıkarmıştım. Müzedeki pozisyona başvurmadan önce. Çünkü o zaman bile kalacağımı biliyordum."

"Ama neden söylemedin? Neden bana bir yıldır spor salonuna üye olduğunu söylemedin?"

"Bilmiyorum. Çünkü tuhafım. Seni oyalamadan nasıl hissettirdiğini test etmem gerekiyordu. Çünkü insanlar hep spor salonlarına kaydolup bir ay sonra bırakıyor? Ama şimdi söylüyorum, çünkü kendimi bu sporun beni bağladığı tek bir gün bile olmadı. Temsil ettiği şey yüzünden."

Sıranın üzerinden uzanıp elini tutuyor. Sonunda, "Seni spor salonunda hayal edemiyorum. Orada ne yapıyorsun?" diyor.

"Çoğunlukla ağırlıklar. Diğerleri buzdolabı gibi yapılı ama iyiler. Hatta şimdi bana yer göstermeyi teklif ediyorlar."

"Devam et," dedi Lily, ona yeni terminolojiyi açıklamasına izin vererek.

"Temelde, eğer beceremiyorsanız birileri orada durup müdahale etmeye hazır bekliyor; bu, kendinizi yaralama riski olmadan daha fazla yük kaldırabileceğiniz anlamına geliyor. Ama bu, her şeyi daha sosyal hale getiriyor çünkü sonunda sohbet ediyorsunuz."

"Bir fark görebiliyor musun?"

Bear, soyunma odası aynasındaki yansımasını yakalamış ve pazıları daha belirgin görünüyor. Göğsü artık her zamanki gibi düz bir tuval yerine iki küçük tümsek. "Muhtemelen değil," diyor Bear. "Henüz erken."

"Neden yapıyorsun bunu?" Lily şimdi dönüp ona baktı, artık dikkatini müdürün minibüsüne veya göl kenarında futbol topuyla top tutan çocuğa vermiyordu.

"Gerçekten emin değilim."

"Saldırganları savuşturmak için mi?" Gözleri gülüyordu, ama bu pek de kötü bir şey değildi ve sanki kızın etrafına ördüğü duvarın bir parçası yıkılıyormuş gibi hissediyordu.

Söylediklerinde doğruluk payı olup olmadığını, eğer bu yüzden yapıyorsa, düşünüyor. Çünkü daha önce hiç spor salonuna gitmemiş. Bu tuhaf bir şekilde karakterine aykırı. Neredeyse utanç verici; Maia'ya bile söylememiş. Bear, Lily'ye doğru bankta ağır adımlarla yürüyüp onu dürttü, saçlarına yanlamasına bir öpücük kondurdu. "Daha önce bahsettiğin şeyler. Hiçbiri beni korkutmuyor, biliyor musun? Sanırım ben de onları istiyorum."

"Ah. Eh, bu iyi," diyor Lily, ona doğru eğiliyor ve başını omzuyla çenesi arasındaki bisküvi kokulu sıcaklığa yerleştiriyor, göle bakıyorlar.

Bear, insanların büyüdükleri yerden çok da uzak olmayan bir yere yerleşmelerini her zaman tuhaf bulmuştur; sanki başka bir yere gidecek hayal güçleri yokmuş gibi. Ama yedi yıl yurtdışında yaşadıktan sonra, Brighton'da Bees ve eşi Charlotte'un yakınında olmak ve Cora, Mehri ve Roland'ın sadece bir saat uzaklıkta olması fikri... insana çok doğru geliyor.

Lily, kutuları açmaktan tozlanmış bir şekilde kanepede yığılmış. "Şuna bak," diyor Bear, akşam güneşinde kızıl-altın rengine bürünmüş, deniz kıyısına doğru uzanan manzarayı süsleyen çatıların karmaşasına bakarken.

"Sanırım bu tepenin zirvesinde olmayı seveceğim," diyor Lily, dirseklerini onun yanındaki pencere pervazına dayayarak. "Şu taraftan gelecekler." Sokağın aşağısına bakıyor, anne babasının ve Cora'nın gelebileceği tren istasyonunu, Charlotte ve Bees'in evini düşünüyor.

"Bir kale gibi. Geldiklerini görebileceğiz."

"Sanırım bir düşman yok," dedi Lily gülerek. "Kız kardeşinden hoşlanıyorum." Beceriksizce bir güvence verme girişimiydi bu; ikisi de Brighton'a taşınmak istiyordu ama yine de burası Maia'nın memleketi. Lily'nin "hoşlan" dediğini fark etti. Ama "aşk" dememişti. Ayrıca, ne yapmaya çalıştığını fark etmişti. Pencereden biraz daha dışarı eğilip bir sonraki sokağa bakmak için başını uzattı. "Her gece işten eve böyle dönmeni mi bekleyeceğimi sanıyorsun?"

"Keşke," dedi ve geriye doğru eğilip dudaklarını bükerek yanağına tembel bir öpücük kondurdu; gerçi aslında Lily'nin burnunun bir kitaba gömülmesini umuyordu. Nöbetlerden önce, zihni sınavlarda veya bir arkadaşı tavsiye istediğinde başvurmaya hazır, yazarlardan ve kitaplardan oluşan geniş bir arşivle, doymak bilmez bir

şekilde okurdu. Ama şimdi bir şeyleri hatırlamakta daha çok zorlanıyor, düşüncelerinin sarsıntılı olduğundan şikayet ediyor. Bazen, kütüphanenin bilgisayar sisteminde bir şeye bakması istendiğinde, soruyu soran kişinin kelimelerinin parmak uçlarına ulaşmasının birkaç saniye sürdüğünden. Doktorları, travmatik bir olaydan sonra bunun normal olduğunu söylese de, Lily bundan etkilenmişti. "Şimdi yatman gerekiyor mu?" diye sordu Bear, bu hareketin onu yormuş olabileceğini düşünerek.

"Evet, Ayı, seninle yatağa girmem gerek, hem de acilen!" diyor gözlerini devirerek.

"Öyle düşünmüştüm," diye gülümsüyor, yanlış anlaşıldığı için mutlu.

Bear altı aydır müzede. Bu tür bir çalışmanın neden kısıtlayıcı olduğunu hissettiğini bilmiyor; dünyanın dört bir yanından uzmanlarla konuşuyor ve kalıcı koleksiyonuna belirli bir parça eklemeyi düşündüğünde seyahat ediyor. Ama onu en çok şaşırtan şey çocuklardı. Bir öğleden sonra bir atölyede oturmak, gizli bir odaya açılan bir kapıyı açmak gibiydi. Çalışanların bir çamur kutusuna yerleştirdiği kırık porselen parçalarını aramalarını izledi, tuhaf konuşmalarını dinledi: Bu şeyler aslında bir dinozor kadar eski; evet, tüm tabaklara basıp kırdılar. Bear, katılmak istemeyen bir çocuk fark ettiğinde, yanına diz çöktü ve aletini kullanarak gizli eserlere zarar vermeden toprağı nasıl tarayacağını gösterdi. Birkaç dakika sonra, o ve başka bir kız aynı mavi-beyaz baskıyı taşıyan parçaları yan yana koyduğunda, sınıf arkadaşları sanki gerçek hayatta bir köpek yavrusunun iki yarısı birleşmiş gibi nefes nefese kaldılar. Eleme işlemine geri döndüklerinde, Ayı

daha önce toprağı mala ile döven bir çocuğun, şimdi malanın ağzını kullanarak toprağı yavaşça, katman katman soyduğunu ve hiçbir şeyi kaçırmamak için can attığını gördü. Bundan duyduğu zevki hatırlıyor. Büyük, vahşi bir enerjiye sahip bir çocuk olmanın ve onu yoğunlaştırmanın bir yolunu bulduğunda dinginliği bulmanın. Bunu dikkatli ve özenli bir işe yönlendirdiğinde. Annesi yakınlarda çalışırken, saatlerce toprağı ovalayarak vakit geçirmeseydi kim olacağını merak etti.

Daha sonra, patronuna her hafta bir çocuk seansı düzenleyip düzenleyemeyeceğini sormuştu. Richard, katılımcılardan biriyle konuşuyormuş gibi gülümsemiş ve "Aslında okullar için, kapsamlı bir hizmet sunmak için aylar öncesinden dikkatlice planlanmış belirli bir yapı izliyoruz," diye açıklamıştı. Bear o akşam trende sinirli bir şekilde oturmuş, büyük bir organizasyonun bürokrasisinde çalışmanın kendisi için doğru olup olmadığından emin olamamıştı. Ama sonra önceki göçebe hayatını düşündü ve nedense bu da artık doğru gelmiyordu. Lily ile birlikte olmak istiyordu, ihtiyacı vardı. Ve ailesiyle.

Bir ileri bir geri gittiler, Bear fikirler ortaya attı, Richard ise hayır dedi. Bu da Bear'ın bunları önce yazılı olarak, sonra da bir PowerPoint sunumuyla resmileştirmesine neden oldu. Ta ki bir gün Richard, Bear'ın masasının kenarına oturup, "Houston, bir uzlaşmaya vardık. Bunu elde etmek için cehennemi ve suları aştım, bu yüzden bu gerçekten de son teklifim. Evde eğitim görenler için haftalık bir oturum düzenlemeye ne dersin? Daha" - Richard, belirsiz ve tanımlanamaz bir şey ima etmek istercesine elini yuvarladı- "gayri resmi olabilir. İçeriği kendi kaprislerine ve hangi çocukların geleceğine göre belirleyebilirsin. Tamamen okul programımızın dışında var olabilir. İsterseniz, bir anlık katılımla." diyene kadar.

Bear'ın son dersinin sonunda, kıvırcık saçlı, sessiz bir çocuk -artık müdavimlerinden biri- etrafta bekliyordu; annesi de sınıfın arkasından endişeyle izliyordu. Bear soruları yanıtlamayı ve insanları uğurlamayı bitirdiğinde, çocuk yaklaşmıştı. "Teşekkürler Bear," demiş ve ardından sırıtarak, "Derslerini gerçekten çok beğeniyorum," diye eklemişti. Bear, çocuğun bu şakayı bütün hafta boyunca sakladığını anlayabiliyordu.

Beşlik çakmışlar ve Bear, bir sonraki oturumu arkeoloji şakaları için birkaç dakikayla resmen sonlandırmayı önermişti. Cora'nın ona aldığı, önünde "HAYATIM YIKILDI" yazan eski bir tişört giymeyi çoktan planlamıştı.

Lily ve Charlotte öğle yemeği hazırlıyor, Ayı, Maia ve Cora'nın dönmesini bekliyorlar. "Tuhaf bir gün, değil mi?" diyor Charlotte. "Çoğu zaman sanki hep birlikteymişiz gibi hissediyorum ama her yıl yıldönümü geldiğinde, bu korkunç şeyin onları birbirine bağladığını hatırlıyorum. Ve bu, her zaman yanlarında taşıyacakları bir şey."

Lily, kağıt havlu katları arasında marul yapraklarını kurutuyor. Bear'ı düşünüyor. Birkaç hafta önce doğum günü arifesinde ona söylediklerini. "Biliyor musun Charlotte, Bear geçen gün bir şey söyledi. Cora ve Bees'e sorabileceğim bir şey olduğundan emin değilim... ama belki sen—" Charlotte, lavabodaki süzgeçten mısır ayıklamayı bırakıp dinlemek için dönüyor, siyah saçları çenesine düşüyor. "Bear, Bear diye çağrılmasıyla Vihaan'ın ölümü arasında bir bağlantı olup olmadığını merak ediyor. Babasının onun gibi bir ismi kabul etmiş olabileceğini bir türlü hayal edemiyor. Birkaç yıl önce doğum belgesinin

düzenlendiği tarihin yıldönümüyle aynı olduğunu fark etmiş."

Charlotte şimdi mısır tanelerini tespih gibi ovuyor ve gözleri buluştuğunda Lily, sessizliğiyle Charlotte'un ona gerçekten bilmek isteyip istemediğini sorduğunu fark ediyor. Bu bilgiyle ne yapacağını düşünmek istiyor. Lily, Bear'ı düşünüyor. Sezgileri gerçeğe dönüşürse ne kazanacağını. Kendi adı - özü - bir adamın ölümüyle ayrılmaz bir şekilde bağlantılı hale gelirse ne olacağını. Lily, öğrendiklerini Bear'la paylaşmamaya karar verip bilgiyi tek başına elinde tutmanın nasıl bir his olabileceğini düşünüyor. "Özür dilerim, bir şey söylediğimi unut," diyor. "Belki de her iki durumda da bilmemek en iyisidir."

"Hımm, öyle sanıyorum."

"Teşekkür ederim," diyor Lily, Charlotte'un cevabındaki imayı duyunca ama yine de cehaletini iddia edebildiği için minnettar.

Akşam, çocuklar kendi hayatlarına döndüklerinde Cora, Mehri ile birlikte arka bahçesinde oturuyor; ikisi de sonbahar soğuğuna karşı yün bir battaniyeye sarınmış haldeler.

"Bu gün beni hep aptal yerine koyuyor," diyor Cora. "Yaptığım seçimler yüzünden Vihaan için yaşanmamış bir yıl daha."

"Evet," diyor Mehri. "Süpürgeyi sana uzatayım mı? Eminim kendini cezalandırmana yardımcı olur." Bir yudum şarap içiyor. "Ciddiyim ama, bunun senin suçun olmadığını kabul edeceğin yıla ne zaman var? Suç onun; seni evlenmeye kandıran o canavarın. Bunu kabul etmek, Vihaan'ın ölümüne daha az üzüldüğün anlamına gelmiyor."

Cora sözlerindeki gerçeği hissediyor ama bu gerçeği kabullenmek o kadar kolay değil. İstediğinden bile emin değil. Vihaan'a borçlu olmak onu daha iyi bir hayat yaşamaya zorluyor. "Fern dün gece aradı," diyor Cora, en azından konuyu değiştirmeye hazır bir şekilde. "Asıl amacı beni düşüneceğini söylemekti ama sonunda bir süre sohbet ettik."

"Rapor edeceğiniz bir şey var mı?"

"Muhtemelen sana daha önceden söylemediği hiçbir şey yoktur."

"Ha, sanki hayatında neler olup bittiğini biliyormuşum gibi - ben sadece annesiyim." Mehri, kızgınlıktan çok gururla gülüyor. "Bu kız yusufçuk gibi oradan oraya uçuşuyor. İşine herhangi bir erkekten daha bağlı."

Cora, "Mikrobiyoloğa gitmeyi bıraktığını söyledi," diyor. Fern'in partnerleriyle asla tanışmıyorlar ve onları isimlerinden ziyade iş unvanları veya hobileriyle tanıma olasılıkları daha yüksek.

"Bu sefer ne var? Orgazmdan çok organizma mı var?"

Fern orada olup da duymasa da Cora suçluluk duyuyor; Fern'in seks hayatını düşünmeleri, hatta tartışmaları bile doğru değil, ancak Mehri'nin Fern'in önünde bunu söyleyeceğini ve açıkça cevap vereceğini biliyor. Mehri, ebeveynliği her zaman büyük bir tencerede bir şeyler pişiriyormuş gibi ele almıştı: Bir tutam şundan, bir tutam bundan, sonunda her şeyin yoluna gireceğinden emindi. Cora'nın kendi yaklaşımı ise her zaman kek pişirmeye daha çok benziyordu: Malzemeleri dikkatlice ölçüp her şeyi mahvetmemeye çalışmak. Mehri'nin tarzına hayran.

"Bunu özellikle belirtmedi," diyor Cora, "sadece kötü bir his aldığını söyledi. Birkaç gece önce yemeğe çıktılar ve adam onun için sipariş vermeye çalıştı." Yanındaki bankta oturan Mehri'den bir kahkaha yükseldi. "Biliyorum, bu

Fern'i çok iyi anladığını göstermiyor ama şimdiye kadar oldukça umut vericiydi. Acaba aşırı bir tepki mi verdi diye merak ettim. Acaba olanlar yüzünden bu tür şeylere karşı hassas mı?"

"Cidden, yine mi buradayız? Cora, sen benim en yakın arkadaşımsın, bu yüzden bunu içtenlikle söylüyorum, ama tüm dünyada olup bitenlerden sen sorumlu değilsin. Evet, insanların hayatları çarpışır ve çarpışır ve birbirimizi farklı yönlere savururuz. Ama hayat bu. Sana özgü değil. Her birimiz kendi seçimlerimizi yaparız."

"Beni bencil mi sanıyorsun?"

"Biraz," diyor Mehri ve Cora'nın gözlerinin kahkahalarla parlayacağını bilmesi için bakmasına gerek kalmıyor. "Ama ben otoriter biriyim ve çok fazla yiyip içiyorum; sen ve Roland beni hâlâ seviyorsunuz. Hepimizin kusurları var, azizam," diyor Mehri elini okşayarak. "Canım. Canım. Mehri ona bu sözleri söylediğinde Cora her zaman çok sevildiğini hissediyor.

Komşu sokakların birinde, birkaç havai fişek atılıyor ve iki kadın gökyüzü renk cümbüşüyle dolarken başlarını kaldırıyorlar.

Bir hafta sonu Ayı, damlayan mutfak musluğunu tamir etmek için Cora'ya döndüğünde, başı lavabonun altındaki dolaba gömülü halde, "Cian'a benim için bir şey yapıp yapamayacağını sordum," der. Cora şaşırır. Cian'la ara sıra görüşür ama annesinin ölümünden bu yana birkaç yıl geçmiştir ve Sílbhe'nin hayatında nasıl bir rol oynadığından hiçbir zaman tam olarak emin olamamışlardır. Kendi aralarında Cian'dan hep "Büyükannenin beyefendi arkadaşı" diye bahsederlerdi ama Sílbhe hiçbir ayrıntıya

girmemiş, sadece ailesinin birbirleri için önemli olduklarını anlayacak kadar sık adını anmıştır. "Ah, Cian'la operaya gidiyoruz, ya da, Hayır, Cian beni arabayla götürebildi."

Cenaze töreninde, adamın gözleri en başından beri kıpkırmızıydı ve sanki annesi onun için her şeymiş gibi, ütülü bir mendile hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Cenaze levazımatçısı, Cora'nın iki parça mücevherle gömülmesini istediğini önceden bildirmişti. Cora ilk kutuyu açtığında annesinin alyansını bulmuştu. Ne zaman takmayı bıraktığını bilmiyordu, belki de eklemleri artritten buruş buruş olmuştu. Ama yeni gibi görünen ince bir kolye zinciri eklenmişti. İkincisinde ise o kadar küçük bir bilezik vardı ki, ancak annesinin kuş gibi bileğine takılabilirdi. Üzerine şu yazı kazınmıştı: Kalbimle birliktesin. Her zaman sevgiyle, Cx

Cenaze levazımatçısı, "İzniniz var mı?" diye sormuştu. Cora ise, kendisine danışıldığını, Cian'ın özenle hazırladığı şeylere baktığını hissederek başını sallamıştı.

"Onunla en son ne zaman konuştun?" diye sordu Cora, Bear'a uzattığı anahtarı uzatırken.

"Genellikle yazışıyoruz. Büyükannem öldükten sonra, bulunduğum yerden e-posta göndermeye devam ettim. Sanırım geri döndüğüm için de durmadım. Onu seviyorum. Ve Paris'ten ve her şeyden sonra çok faydalı oldu."

"Cevap yazıyor mu?"

"Evet. Boşluğa mektuplar göndermiyorum." Ayı dolabın içinden gülüyor.

Cora, Arılar ve Ayı'nın kendisinden hiçbir destek almadan aile ilişkilerini sürdüren yetişkin, bağımsız insanlar olduğunu fark ettiğinde ara sıra tuhaf bir şaşkınlık hissediyor. Otuz sekiz ve yirmi dokuz yaşında olmasına rağmen bunun onu neden şaşırttığını bilmiyor ama

şaşırtıyor. Ve Cian'la ilişkisini sürdürme konusunda daha özenli davranmadığı için kendini kötü hissediyor.

"Ondan senin için ne yapmasını isteyeceksin?"

"Ah, bilmiyorum, bir çeşit bilezik. Belki bir madalyon," diyor gülerek.

"Ah," diyor Cora aniden "yüzük mü diyorsun? Tanrı aşkına, Ayı, o dolaptan çık da söyle bana."

Sıkıştırma aparatını sıkılaştırıp dışarı çıkıyor. "Biliyor musun, Lily'nin sahip olduğu her şeyin mükemmel bir forma sahip olduğunu ancak evini toplarken fark ettim. Sanki gerçekten düşünmüş gibi." Cora gülümsüyor. "Bu yüzden ergonomik olarak gerçekten tatmin edici bir şey olmasını istedim, anlıyor musun?" Sonra kendini toparlıyor ve Cora, adamın bu konuda gerçekten gergin olduğunu anlayabiliyor. Her şeyi doğru yapma arzusunda alışılmadık derecede beceriksiz. "Tanrım, sanki ona yeni bir sarımsak ezicisi almaktan bahsediyormuşum gibi geliyor, değil mi?"

"Hayır, ne demek istediğini anlıyorum. Sadece dokunması hoş olduğu için parmağında çevirmek isteyeceği türden bir şey."

"Evet," diyor. "Geçen hafta Cian'a telefonda söylediğim de buydu. Sanırım anladı. Altın ve platinden yapmasını istedim."

"Ah, metalleri karıştırmak kesinlikle çağdaş bir şey. Hoşuma gidiyor," demişti Cian hafifçe kıkırdayarak. "Ne zaman ihtiyacın olacak?" Bear ona acelesi olmadığını, sadece harekete geçirmek istediği bir şey olduğunu söylemişti. "Oğlum, bunu yapmak benim için büyük bir onur olacak."

Ve bu sadece bir deyim olsa da, bir an için bu şekilde anılmak onu beklenmedik bir şekilde etkilemiş, neredeyse nefes nefese bırakmıştı. Oğlum. Cian'ın konuşmasını

duyduğunda, Bear daha önce hiç sahip olmadığı bir şeye karşı tuhaf bir nostalji hissediyor.

Julian

Julian, elinde bir kavanoz turşuyla Fitzgibbon Caddesi'ndeki süpermarkette cips ve bisküvi reyonundan dondurma dolaplarına kadar her yeri dolaşıyor. Orla'nın istekleri ilkel bir düzeyde var gibi görünürken, Julian'ın onları tatmin etme isteği de özünde kodlanmış gibi. Ve bir yarışma programındaki yarışmacı gibi, ihtiyacı olan şeyleri ararken bir saatin tik tak sesini duyuyor. Kasada bir an durup gazete manşetlerini okuyor: Terör Saldırıları 100'den Fazla Kişiyi Öldürdü - Fransa Olağanüstü Hal İlan Etti; Paris'te Katliam.

İçeri girdiğinde Orla, sanki keşif gezisinden dönen bir kaşifmiş gibi, "Geri döndün!" diyor. Bir keresinde ona dükkana gitmesini söylediğinde, naneli çikolatalı kurabiyeye olan düşkünlüğü yüzünden karşıdan gelen trafiğe adım atıp geleceklerinin ellerinden alınacağından endişelendiğini söylemişti. Açlığın bu endişelere galip geldiğini fark edince gülümsüyor. Jules mu, zencefilli kurabiye mi? Jules mu, zencefilli kurabiye mi? Zencefilli

kurabiye. Her şeyin yoluna gireceğine dair içten içe bir inancı var gibi görünüyor. Ama Paris saldırıları gibi bir şey duyduğunda, her şeyin bir anda elinden alınabileceği fikri doğrulanıyor. Kendi hayatı da bu tür şeylerin gerçek insanlara olabileceğini söylüyor.

Pencere kenarındaki koltuğa oturmuş, ayakları adamın kucağında, dondurmayı kutudan kaşıkla alıyor. Adam avucunu kadının tıraşsız bacaklarındaki soluk sakallara sürüyor; kadın gözlerini deviriyor ama kıpırdamıyor.

"Ee," diye sordu Orla, lokmaların arasında. "İsimler konusunda daha fazla düşündün mü?" Orla, annesine saygı duruşunda bulunmalarını önermişti: Kız olursa Cora; erkek olursa Cormac. Onu, sadece anne olma fırsatından değil, şimdi büyükanne de olma fırsatından mahrum bırakılmış olan annesini de dahil etme fikri hoşuna gidiyor. Belki de bu, karanlığı yeni bir umutla dağıtmanın bir yolu olurdu. Ama Julian onu Anne olarak hatırlıyor. Sadece kendisine ve Maia'ya ait olan yumuşak bir kelime. Cora da kelimelerinden biriydi. İsminin belirli bir şekilde söylendiğini duymanın nasıl hissettirdiğini hatırlıyor. Cora! Kırmızı bir bayrak gibi. Cora! Bir uyarı zili gibi. Şimdi bile, bu anı omuzlarının kasılmasına, midesinin bulanmasına neden oluyor. Onu, bir sonraki nesil için geri alıp alamayacağını merak ediyor. Özgürleştirebileceğini. Yine de -ve bunu itiraf etmek sadakatsizlik gibi geliyor, sanki suç ondaymış gibi- bebekleriyle bu kadar trajik bir şekilde ölen biri arasında bir bağ kurma fikrine karşı çıkıyor. Trajik bir şekilde. Trajedi. Trajik. Haberlere konu olan kelimeler. Ve istemese de ailesine.

Hiçbirini istemedi. Büyükannesi, yaşananlar hakkında konuşmak, farkındalık yaratmak için fırsat kollarken, o asla bu konuda kafa yormak veya kimliğinin bir parçası olarak göstermek istemedi. Geçmişini Orla'ya itiraf etmek zorunda

kalmaktan nefret ediyordu; sadece bu düşünce bile, yıllar önce sel gecesi onu tetikte tutmuştu.

Onu işleri yoluna koymaya teşvik eden Cian'dı. "Son zamanlarda o kızdan pek bahsettiğini duymuyorum. Orla mıydı adı?" Julian başını salladığında Cian, "Büyükannenle geçirmediğim yılları hâlâ özlüyorum, biliyor musun?" demişti. Julian başını kaldırıp Cian'ın gözlerinin parladığını görmüş ve sözleri sonraki haftalarda da aklından çıkmamış, çalışırken kafasının içinde dönüp durmuştu.

İlk başta ona mektup yazmayı, doğru kelimeleri seçebileceği bir mektup yazmayı düşünmüştü. Ama ailesiyle ilgili gerçekleri kağıda dökmek istememişti.

Ve böylece bir akşam ikisi de geç saatlere kadar kaldıklarında, adam onun şerit testeresinin susmasını bekledi ve sonra açık kapısının camına vurdu. Kadın yukarı baktı ve onu görünce yüzünde bir belirsizlik ifadesi belirdi.

"Konuşacak vaktin var mı?" diye sordu ve kadın başını sallayınca, odanın karşı tarafına geçip radyatörün yuvarlatılmış tavanına yaslandı. "O sel gecesi için özür dilemek istiyordum," dedi. Kadın, gerek olmadığını söyledi ve etkili bir "basınçlı hava"yla artıkları köşeye süpürmeye başladı. "Bir şey açıklamak istiyordum. Süpürgeyi bir dakika bırakır mısın Orla?"

"Ben-"

Normalde kendini tutacağı bir anda lafımı kesti. Şimdi oradaydı, sadece bir an önce bitirmek istiyordu. "Beş yaşındayken annem öldürüldü." Annem süpürmeyi bıraktı. Odanın ortasında, ne diyeceğini bilemeden durdu. "Genellikle insanlara anlatacağım bir şey değil. Sanırım, genellikle derken, hiç anlatmayacağım. Ama o gece, bir şeye, bilirsin, açılmadan başlayamayacağımı hissettim. Ve hazır olduğumdan emin değildim. Sahip olduğumuz şeyi kaybetmek istemiyordum. Arkadaşlığını."

Bunun üzerine gözlerini kaldırdı. Kaba bir şekilde değil, sanki "Bu pek iyi gitmedi," der gibi. Adam da, "Evet," dedi, söylenmemiş olanı kabul ederek. Bir anlığına gerginliği dağıttı ve güldüler. "Ama şimdi sana söylemek istiyorum. Eğer dinlersen."

Bir tabureye oturdu ve adam, ellerini kucağına koyup avuçlarını yukarı doğru uzattığını fark etti. Belki de biraz fazla anlam yüklemişti ama bu hareket, yargı eksikliğini ima ediyordu.

"Babam," dedi. Ve kelime boğazında sakız gibi kaldı. Sahiplik ima eden terimler kullanmaya alışık değildi, hele ki bu isme layık olmayan adam için. "O... Şey, anneme şiddet uyguladı. Aile içi şiddet gibi, diyebilirsiniz sanırım. Sonra bir gün onu öldürdü."

"Aman Tanrım." Elleri artık açık değildi, yüzüne bastırılmıştı. Julian, aralarındaki boşlukta nasıl bir tepkinin büyüdüğünden emin olamayarak ayağa kalktı; saniyeler zihninde dakikalara, saatlere, günlere dönüştü. Ama sonunda Orla başını kaldırıp sordu: "İyi misin?" Bir sonraki anda eli ağzına gitti. "Elbette iyi değilsin. Özür dilerim, ben bir budalayım." Sonra, "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Ama bu çok kötü. Zavallıcık."

Julian, konuyu baltalamak istiyordu. Özrünü elinin tersiyle savuşturdu, hafife alınamayacak bir konuyu hafife almaya çalıştı. "Ama görüyorsun ya, sana söylemeden hiçbir şeye giremezdim, değil mi?"

"Çünkü hala bununla mı uğraşıyorsun?" diye sordu, emin olamayarak.

"Hayır. Çünkü bu adil. Seni kandırıp bir şeye zorlamak istemedim. Yani, bir ilişkiye -ya da her neyse- girip de, "Evet, şu gördüğün adam, cinayet işleyebilecek birinin genlerinin yarısına sahip." demek istemedim.

"Ah," dedi.

O kelimenin -cinayetin- sessizlikte asılı kaldığını, kirli ve kirletici olduğunu hissetti. "Şimdi anlıyor musun? Neden benim için zordu? O gece."

Orla ayakkabısının ucuyla tozda daireler çizdi. Tekrar yukarı baktığında, "Gerçekten buna mı inanıyorsun? Genlere mi?" diye sordu.

"Şey, sanırım hiçbir belirti göstermiyorum. Bilirsin, oldukça sakin bir mizacım falan vardır ama-"

"Yapma," dedi. "Zaten biliyorum." Bir iki saniye pencereden dışarı baktıktan sonra konuşmaya başladı. "Birkaç kişiyle dışarı çıktım. Ama babamın sekreteriyle ilişkisi olduğunu onlara söylemeyi hiç düşünmedim."

"Farklı" dedi.

"Ben pek emin değilim. Aldatma geni, potansiyel partnerlerin çoğunun bilmek isteyeceği bir şey sanırım."

"Aldatma geni kimseyi öldürmez."

"Sen de yapmazdın Jules. Bunu başarabilecek biri, bir kızı öpmeden önce tüm aile geçmişini itiraf etmez."

Sonra gülümsedi, ya da en azından yüzündeki o sırıtmanın silinmesine izin verdi. "Yani, kendini kandırılmış hissetmezdin, öyle mi? Dehşete kapılmazdın?"

"Sadece yaşadıkların yüzünden. Tanıdığım ve değer verdiğim birini böyle bir şeyin etkileyebilmesi."

"Sen de öyle mi—"

Sözünü kesti. "Ben de az önce aynısını söyleyecektim. İlgilendiğini sanmıyordum. Biriyle görüşüyorum."

"Ah," dedi, birkaç dakika önce hissettiği rahatlamanın izleri silinmeye başlamıştı.

Ve böylece, tuhaf bir dostluğa doğru yol almışlardı. Güven ve sevgi açısından rahat, aralarındaki elle tutulur ama dile getirilmeyen çekim açısından ise tuhaf.

Ama o geceki sohbetlerinde, kim olduğu ve nelerden oluştuğuyla ilgili bir şey, her şeyi değiştirdi ve sanki

Julian'ın potansiyel ilişkileri ve hayatının nasıl büyüdüğünü görebileceği bir kapı açılmış gibi hissetti. Orla ile olmasa bile.

İki yıl boyunca, koridorda yan yana çalıştıkları o kimsesiz topraklarda kaldılar. Yoldaşlar, meslektaşlar, dostlar. Orla'nın ilişkisi uzun sürmemişti ama yine de birbirlerinin etrafında dans ediyorlardı. Ta ki, bar sahibi kapıları üzerlerine kapatırken, sadece hızlı bir içki olması planlanan akşam hâlâ devam ederken. Ayakkabılarının ıslak kaldırımda çıkardığı sesi, panjurlu sokaklarda amaçsızca yürürken konuşmalarının yankılanmasını, kolunun onun koluna değmesinin hissini, iki paket cips ve öpücüğünün tuzlu kokusunu hatırlıyor.

Orla daha sonra, birlikte olacaklarını her zaman bildiğini söyleyecekti. Ama Julian'ın daha çok kendisi olabilmesi için zamana ihtiyacı olduğunu hissetmişti.

"Sanki ben kurbağaya dönüşmek için cesaret toplayan bir kurbağa yavrusuymuşum gibi, sen ise bir göletin kenarında oturmuş beni öpmeyi bekliyormuşsun gibi?" diye güldü Julian. "Ciddiyim, Orla."

"Hayır, cidden, belki kot pantolonun kurumuştur."

Konu her açıldığında gülüyor. Şimdi kendini bambaşka biri gibi hissediyor. O dalgalı his daha sessiz, daha durgun. Tamamen kaybolmamış, ama bir vantilatörün yanında tutulan bir kağıt parçası olsaydı, vantilatörün sesi sonuna kadar kısılmış ve rüzgarda sadece hafifçe salınıyordu.

Ama bazı şeyler yasak bölgeler olarak kalıyor. Mesela İngiltere gibi. Artan ilgiye rağmen toptancıları yok. Bazen Londra, Bath veya başka bir yabancı şehirdeki bir müşteriden komisyon alıyor. Şu anda üzerinde çalıştığı bir nişan yüzüğü var; Oxford'lu David adında bir adam, Julian ve kız arkadaşı İrlanda'da tatildeyken Julian'ın çalışmalarını gördükten sonra almak istediği bir yüzük. Uzun süren e-

posta yazışmalarında tasarımı tartışırken, Julian ve partnerinin hayatına dair detaylar ortaya çıktı. Kız arkadaşının koyu saçlı ve soluk tenli olduğu, ortaokulda İngilizce öğretmenliği yaptığı. Julian gibi, yakın zamanda Philippe Petit'nin bir zamanlar İkiz Kuleler olan yerler arasındaki boşluğu bir ipte aştığı retrospektifi izlediği. Adının Lily olduğu.

Geçtiğimiz hafta sonu İngiltere'de nadir görülen bir bal arısı şahini gördüler; David, İrlanda'da daha mı yaygın olduklarını merak ediyor. Julian, Cian'a soruyor ve Cian, büyük ihtimalle yılın ilerleyen zamanlarında, kuvvetli rüzgarlar yüzünden rotalarından saptıklarını söylüyor. Julian, David'e Eski Çikolata Fabrikası'nda çalıştığı yer hakkında biraz bilgi vermiş; baba olmak üzere olduğunu da eklemiş. İki çiftin, birlikte bir içkinin tadını çıkarabilecek kadar ortak noktaları olduğunu düşünüyor ve yaptığı yüzüğün David ve Lily'nin hayatlarının bir parçası olacağı için mutlu. Ama yine de, İrlanda Denizi'ni boydan boya geçen, her biri kendi elleriyle yaptığı bir şeyle dolu kutuları düşününce, bu ona fazla geliyor.

Orla, özellikle de bebek geliyorken bunu defalarca önerdi. Para yardımcı olurdu. Ama Julian, mücevherlerinin -adını taşıyan kutuların- orada sergilenmesini istemiyor; sanki orası düşmanlık beslemediği, huzur bulduğu bir yermiş gibi. Üstelik annesini öldüren sadece babası değil, aynı zamanda evlat edindiği ülke de -onca yıl süren istismar sırasında onu kurtarabilecek insanlar göz yummuşken.

Büyükannesi gibi o da Tanrı'yı suçluyor. Çünkü eğer bir Tanrı varsa, o da annesini hayal kırıklığına uğratmış olmalı. Zamanı geldiğinde çocuklarının buna göre vaftiz edilmesini istemiyor. Orla, bunun yerel okulların yüzde 90'ına girmek için gerekli olan bir geçiş töreni olduğunu söylüyor. Onun

için başka bir şey ifade etmesi gerekmiyor. Ama bunda ikiyüzlülük hissi uyandıran bir şey var.

Orla boş dondurma kutusunu yere koyarken Julian, "Neden hâlâ kiliseye gidiyorsun?" diye sorar.

"Gelenek" diyor.

"Her pazar bundan yakınıyor olmana rağmen mi?"

"Sadece yataktayken. Bu, oraya vardığımda bir şey hissetmediğim anlamına gelmiyor. Hatta din kısmı bile değil. Sadece içinizi ısıtıyor, tanıdık yüzler, bir şeyin parçasıymış gibi hissetmek. Ve tütsü de. Ev gibi kokuyor. Güvende, anlıyor musun? Ve orada sessizce oturup dinliyorsun ve uzun zamandır boğuştuğun bir şey hakkında düşünmeye başlıyorsun. Ve o büyük yüksek tavanlar mı, o kutsanmış alan mı bilmiyorum ama ayrıldığımda her zaman daha hafif hissediyorum. Haftaya başlamaya hazırım."

"Peki ya itiraf? Neden birine günahlarını anlatmak istersin ki?"

"Böylece affedilebilirim," diyor, sanki dünyadaki en bariz şeymiş gibi. "Alternatifi onlara tutunmak. İçinizde büyümelerine izin vermek ve yüzünüzün ekşi süt gibi görünmesine neden olmak."

"Ben öyle mi görünüyorum?" diye soruyor, yüz ifadesi ekşiyerek.

"Surat asmana gerek yok. Gülümsesen bile taze kremayı kesebilirsin." Orla gülerek ayak parmaklarıyla karnını dürttü.

Küçük yollarına bakan pencere kenarında oturuyor. Sarı saçları arkadan gelen güneş ışığıyla aydınlanıyor. Eli karnının üzerinde. "İşte buradasın, Meryem Ana gibi görünüyorsun. İtiraf etmeni gerektirecek ne gibi kötü şeyler yaptın?" diye soruyor Julian. Günah olarak adlandırılmayı hak edecek tek bir şey bile düşünemiyor.

"Şey."

"Ne gibi şeyler?"

"Bilmiyorum. Belki de her zaman iyi şeyler düşünmemek gibi. Bu yüzden, geçen yıl Gráinne'in işleri Londra'da sergilendiğinde, onun adına sevinmek yerine, kafamda korkunç bir kıskançlık yankılanıyordu. İşlerinin o kadar da iyi olmadığı ve eleştirmenlerin bayıldığı o büyük sarı parçanın, küçük bir çocuğun yapmış olabileceği bir şeye benzediği hakkında. Ve bazen, ilk başta iyi işler çıkarmaktan ziyade, işlerine geriye dönük olarak anlamlar yükleyip onları derin göstermede daha iyi olduğunu düşünüyorum." Orla'nın yanakları şeftali rengi bir ten gibi kızardı. "Evet, belki de hâlâ birazını taşıyorumdur." Güldü ve hale aurası Julian'a giderek daha da büyüyüp daha da sevimli geldi.

"Ama tüm bunlara katılıyorum," diyor. "Bunu düşünmek bile gerçekten günah mı? Ona sarıldın ve kutlamak için bir tur attın. Stüdyosuna gidip tuvallerini yırtmadın."

"Ah, ama muhtemelen istiyordum! Ama evet, iyi bir Katolik olmaya çalışmanın bir parçası bu. Düşüncelerin sağlıklı olmadığında bunu fark etmek. Kefaret ödemek ve bir dahaki sefere daha iyisini denemek. Ama bencil bir bakış açısından, aynı zamanda seni çok fazla kemiren şeyin önüne geçmek de."

Orla'nın din anlayışı Julian'a her zaman mantıklı geliyor. Ama sonra aklına Babalar, istismara uğrayan koro çocukları, bebeklerini terk etmeye zorlanan evlenmemiş anneler geliyor. Karılarını dövdükten sonra günah çıkarmak için günah çıkarma odasına giden adamlar. Ve Julian bunların hiçbiriyle ilgilenmek istemiyor.

Maia köprüyü geçer ve ana yola vardığında, üzerinde kara bulutların asılı olduğu kasabaya doğru güneye döner. Radyoyu kapatır ve yolculuğun geri kalanını günün hastalarını düşünerek geçirir.

Saatine bakıyor ve iri yağmur damlaları düşmeye başlarken sokağın karşısındaki Doyle's'a doğru koşuyor. Kapının üstündeki zil çaldığında Maureen başını kaldırıp gülümsüyor. "Keşke tezgahın arkasında olsaydın. Bu sabah dünya ve karısı pişmiş kahvaltı istedi, sana söylüyorum. Ve Lizzy yine hastaymış. O kız, beni öldürecek, öldürecek."

"En azından kendi kahvemi alabiliyorum," diyor Maia mutfağa girerken.

"Ah, defol git. Üniformanı kirletiyorsun," diyor Maia'yı kovalarken. Maia, iş günlerinde giydiği lacivert ve beyaz gardırobunu hiç üniforma olarak düşünmemişti ama bir bakıma öyle olduğunu sanıyor.

Sıcak içeceği önüne dökmemeye çalışarak yolun karşısına geri dönüyor ve çalışma odasındaki ışıkları ve ısıtmayı açıyor.

Günün ilk hastası orta yaşlı bir kadın. Boşanma döneminde sürekli baş ağrılarıyla gelmiş, bir yıl sonra menopoz belirtileriyle geri dönmüş. Maia, ilaç seçimini daraltmak için sorular soruyor. Sıcak mı soğuk mu içecekleri tercih edersiniz? Acılı mı ekşi mi? Bazen bu destekleyici ayrıntılar net bir resim ortaya koymaz ve Maia, saatlerce eskimiş Murphy'nin Materia Medica kitabına bakacağını bilir. Ama bazen de küçük bir ayrıntı, sanki köşede bir yapboz parçası verilmiş gibi hissettirir ve diğer belirtiler onun etrafında birleşir. "Sanırım bu sefer ne deneyeceğimizi biliyorum," diyor Maia, ilaç dolabına doğru yürürken. Bir çekmeceyi açıp, farklı etki dereceleriyle etiketlenmiş, özenle alfabetik olarak sıralanmış tüm kapakları görmek rahatlatıcı bir şey.

Maia hapları şişeye doldurup etiketi hazırlarken, kadın eski kocasını eski bir arkadaşıyla gördüğünü söylüyor. "Bu konuda ne hissediyorsun?" diye soruyor Maia.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Bazen düşünmemek daha kolay geliyor. Bir barajı açmak gibi."

Maia başını sallıyor. Bu hissi biliyor. Son birkaç yıldır bir danışmana gidiyor ama o da en ağır taşları kaldırıp altındaki karanlık toprağa bakmakta yavaş davranıyor; korkuları ve endişeleri, tespih böcekleri gibi ışıktan kaçıp gidiyor. Erken çocukluğundan bahsetmiş, o korkunç gün hakkında varlığını kabul edecek kadar konuşmuş. Ama detayları kendinden bile saklıyor.

Son zamanlarda başka şeylerle de boğuşuyordu. Kendisinden dokuz yaş küçük Julian'ın, kendi hayatını geride bırakan bir hızla hayatına devam etmesi fikri: evli, ipotek ödemiş ve yolda bir bebek. İnsanlar ona, çiftlerin bir asırdan fazla süredir bir araya geldiği küçük Lisdoonvarna köyündeki yıllık çöpçatanlık festivaline gitmesini söylüyor. Büyüyü bozmak ve Bay Doğru ile tanışmak için Willie Daly'nin uğurlu kitabını ele geçirmesi gerektiğiyle ilgili şakalar yapıyorlar. Ve o da gülümsüyor ve eğleniyor çünkü iyi bir eğlence olmak istiyor. Ama içten içe bir İngilizlik hissediyor: Onların ne işi var ve neden sürekli eğlenmek zorunda?

Ama mesele sadece bu değil: Julian'ın onu geçmesi, doğru adamı bulamaması. Bir akşam Sílbhe ve Cian'la televizyon izlerken, eşcinsel evliliğin yasallaştırılması referandumuyla ilgili bir haber çıkıyor. "İnsanların hayatlarına devam etmeleri için rahat bırakılmaları sağduyuya aykırı değil mi?" diyor Cian.

"Bunun bu kadar uzun sürmesinin sebebi Kilise'dir" diyor Sílbhe.

Maia, onların görüşlerinin yüksek sesle doğrulandığını duyunca rahatladığını fark ederek şaşırdı.

Televizyon, bir otobüs durağında veya bir süpermarketin koridorlarında kamuoyunun görüşlerini gösteren bir montaj gösteriyor. Şapkalı yaşlı bir adam dışında çoğu kişi bu görüşten yana, o da ciddi bir şekilde "Hayır, doğru olduğunu düşünmüyorum" diyor.

Sahilde iki kadınla röportaj yapılıyor. Biri sarışın, biri esmer. Örme şapkalar takıyorlar. Birinin kulakları delik, diğerinin burnunda küçük bir küpe var. Birbirlerine dokunmuyorlar ama birlikte oldukları belli oluyor. Ve parlıyorlar. Sadece parlıyorlar. Sunucunun sorusu havada kalıyor ama cevapları net. Aşık olduklarını, her heteroseksüel çift gibi hayatlarını birlikte geçirmek istediklerini söylüyorlar.

Haberin geri kalanını izlerken Maia, Sílbhe ve Cian'la birlikte televizyon izlerken bir seks sahnesi çıktığında hissettiği rahatsızlığın aynısını hissediyor. Sanki hareket etmemeli, ekranda olup bitenlerin farkında olduğunu belli etmemeli ve onlara varlığını hatırlatmamalı. Her ne kadar hemen bacak bacak üstüne atmak, yüzünden düşen bir saç telini çekmek, nefes almak istese de. Referanduma kişisel bir yatırım yaptığını fark ediyor ve kızarıyor; nedenini bilmese de; çünkü görüşlerini çoktan açıkça ortaya koymuşlar. Eşcinsel olması onlar için önemli değil.

Yani danışmanlığa yönelmesinin sebebi aile baskısı, suçluluk duygusu veya Kilise değil. Ama başa çıkması daha zor bir şey var: Kendi yargısı.

"Her zaman bunun annemin başına gelenlerden kaynaklandığını düşünmüştüm. Bu yüzden kimseyle birlikte değilim. Ama sonra televizyonda referandum hakkında röportaj veren bir çifti izliyordum. İki kadın. Ve belki de

bunu istediğimi fark ettim. Bir şekilde doğru hissettirdiğini, anlıyor musun? Ama sonra utandım da."

"Çünkü eşcinsel olabilirsin?"

"Çünkü sahtekâr olabilirim. Bir akıma kapılmış olabilirim."

"Daha fazlasını söyleyebilir misin?"

Maia saate bakıp, bu konuyu ele almak için yeterince zaman kaldığına kendini ikna ediyor. "Herkes eşcinsel olmanın bir tercih olmadığını söylüyor. Doğuştan öyle olduğunu söylüyor. Ama ben otuz yedi yaşındayım. Ve bunu ancak şimdi düşünüyorum."

Bu fikri birkaç seans boyunca tekrar ele alıyorlar. Maia, danışmanıyla birlikte büyükannesinin yorgan grubundan iki yaşlı kadın gibi hissediyor; büyüteçlerle bir araya gelip dikişlere bakıyor, her açıdan inceliyorlar. Evet, bir yorgana benziyor. Bir yorgan gibi hissettiriyor. Kesinlikle bir kat dolgu malzemesi var. Ama gerçekten bir yorgan mı?

"Ya bir erkekle ilişki yaşamaktan korktuğum için bir kadınla ilişki istiyorsam? Ya o da bana benzerse diye."

"Bu sizin için önemli mi?"

"Evet. Hayatımı korku ve kaçınma yoluyla seçiyor olurdum."

Danışman duraklıyor. "Kendimi senin yerine koymaya çalışıyorum..." Maia kendi spor ayakkabılarına bakıyor, terapistin de yanına geldiğini hayal ediyor. Annesiyle birlikte oturma odasında o şekilde yürüdüklerini hatırlıyor. Ayakları annesinin ayaklarının üzerinde, bacakları tek bir vücut gibi hareket ediyor. "Ya bu ikisi bir arada olsaydı?" diyor danışman. "Hem eşcinsel olup hem de bir erkekle romantik bir ilişki yaşamaktan haklı olarak korkmuş olsaydın?"

Maia anıyı gözlerini kırpıştırarak aklından uzaklaştırıyor ve soruyu düşünüyor. "Yani eşcinselliğim, doğal mı yoksa

insan yapımı mı?" İkisi de kelime seçimine gülüyor. "Ama kendime neden şimdi diye sorup duruyorum."

"Peki bir cevaba ulaştınız mı?"

"Elbette babamın evinde böyle bir seçenek olmazdı. Ama ben uzun yıllardır büyükannemle yaşıyorum."

"Ama gelişim çağında kendinize itiraf edemediğiniz şeyler, koşulların değişmesiyle veya on sekiz yaşına gelmenizle birdenbire kabul edilebilir hale mi geliyor?"

Maia biriyle nasıl tanışacağını düşünmüyor, bir arkadaşlık sitesine üye olmuyor veya ailesine söylemeyi düşünmüyor. Bunun yerine, eşcinsel olma ihtimalini avucunun içinde pürüzsüz bir çakıl taşı gibi zihninde evirip çeviriyor ve ara sıra televizyondaki çifti düşünüyor. 16 Kasım 2015'te eşcinsel evlilik hakkı yasalaştığında ise, sanki geleceğinin uzak bir parçası güvence altına alınmış gibi göğsünde bir umut balonu şişiyor.

Gordon

İkisi de henüz evde değil. Oğlu, işten sonra Maia ile buluşacak; kocası... nerede? Eve ne zaman gelmeyeceğini Cora'ya söylemiyor. Bu yüzden bu akşam her zamanki gibi akşam yemeğini hazırlıyor ve saat altı buçuk yediye gelirken, feta ve ıspanaklı fırın yemeğinin erimiş peynir sosu yeniden katılaşmaya başlarken bekliyor. Kilidin içindeki anahtarı bekliyor, ruh halinin ne olacağını görmek için bekliyor. Zihni, bu sefer ölmüş olabileceği düşüncesiyle kıvranıyor. Belki de iş ve ev arasında bir yerde, yolun karşısına geçmek için dışarı çıktığında bir motosikletli ona çarpmıştır ve şimdi hastanededir, sağlık görevlileri kalbini çalıştırmaya çalışmaktadır. Ama sonra, sanki ne düşündüğünü anlayabilecekmiş gibi bu düşünceyi uzaklaştırıyor.

Saat sekizde, dokunulmamış tabağı folyoya sarıp buzdolabına koyuyor. Sonra kendine ekmek ve tereyağı yapıp ayakta yiyor, gerekirse çöpe atmaya hazır.

Gelecek yıl emekli olması gerekiyordu. O zaman hayatının nasıl olacağını hayal etmeye çalışıyordu ve belki de artık doktor olmadığında her şey değişebilirdi diye düşünüyordu. Geçen sefer geri dönmeyi kabul ettikten sonra, bunun farklı şartlarda olduğuna inanmış, ancak daha sonra beklediği gibi olmadığını fark etmişti. Başlarda nazik ve kibar davranmış, yemeklerini övmüş, onunla işi, kitapları ve siyaseti hakkında konuşmuş, onu yemeğe çıkarmıştı. Eve kaşmir bir kazak getirmiş, ona mücevherler hediye etmişti. Hatta yeminlerini yenilemelerini bile önermişti. Her sabah erken kalkmıştı - "Hayır, orada kal, sorun değil" - ve yatağına çay ve kızarmış ekmek getirmişti. Ve hepsine inanmıştı. Kendini bir bulutun üzerinde süzülüyormuş gibi hissetmişti.

Kendini yorgun hissediyordu. Gordon, bunun muhtemelen duygusal çalkantıdan, son nöbetinden sonra tekrar evde olmanın verdiği rahatlamadan kaynaklandığını söyledi. Ayrılma girişimlerinden böyle bahsediyordu, sanki çılgınca kısa kaçamaklarmış gibi. Ama alnından öpmüş, akşam yemeği hazırlamış ve her akşam başını göğsüne yaslayıp kolunu ona dolamış, günün haberlerini paylaşırken uyuyakalmıştı; başbakanın istifa ettiğini; bir öncekinin görevine geri döndüğünü. Ben varken kimin televizyona veya radyoya ihtiyacı var ki? diye şaka yapmıştı. Ve böylece o rutine, onun bakımını, onun bakımını üstlendiğinin içine düşmüşlerdi. Ve haftalar ve aylar bulanık bir şekilde geçiyor gibiydi. Bir zamanlar hissettiği kızgınlıkları sorguladığı, davranışlarını yanlış yorumlayıp yorumlamadığını merak ettiği sersemletici bir zamandı; her hafta muayenehanede tam gün çalıştıktan sonra market alışverişini yapmasının fedakarlığını gerçekten görmemiş miydi? Bazen onun için aradığı küçük ikramları, en sevdiği

şeylerden biri olmasına rağmen, bazen ortaya çıkan kuşkonmaz demetini takdir etmek için durmamış mıydı?

"Baharı seviyorum," demişti bir sabah komşusunun bahçesindeki nergis çiçeklerine hayranlıkla bakarken.

"Şubat ayı için çok erken ama," diye cevaplamıştı. Ve Nisan ayı olduğundan emindi.

Haklı olup olmadığını merak etti; yorgunluğunun sebebi sadece evde olmanın verdiği rahatlama, bunca yıldan sonra ilişkilerindeki değişim miydi? Ama birkaç hafta sonra, bu yorgunluk geçmemişti ve düşünceleri giderek bulanık ve karmaşık hale geliyordu. "Endişelenme," demişti onu kollarına alırken. "Virüs sonrası bir yorgunluk olabilir. Bir değerlendirme ayarlayacağım."

"Nasıl bir değerlendirme?" demişti.

"Sadece bilişsel olarak her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olmak için. Önemli değil: Hastalarımdan herhangi biri için yapacağım şey bu. Altmış yaşından sonra neredeyse standart bir prosedür; sanırım kendim de bir tane yaptırmalıyım." Bu alışılmadık kırılganlık anından etkilenmişti. Kendisinde herhangi bir zayıflık olduğunu kabul etmek ona hiç yakışmıyordu.

Değerlendirme günü kendini daha enerjik hissetmiş ve bunun gerçekten gerekli olup olmadığını merak etmişti. "Belki de adrenalindir," demişti Gordon. Ama yine de, ondan geriye doğru sayması istendiğinde sayılarda tökezlemiş ve mevcut başbakanın adını ve hangi ayda olduğumuzu söylediğinde, değerlendiricinin bir an için Gordon'a baktığını görmüştü. "Ama ben düşündüm ki..." Gordon elini onunkiyle kapatmıştı. "Sorun değil, gayet iyi gidiyorsun," demişti ve bir şeylerin yolunda gitmediğinden emin olmuş, ama aynı zamanda onun kendisiyle ilgilenmesi tuhaf bir şekilde rahatlatmıştı.

Gordon'un ev işlerine yardım etmesine alışmıştı. Sevilme hissine alışmıştı. Bu, ilişkilerinin ilk günlerini hatırlatıyor ve bunca zaman onunla birlikte kaldığı için kendini haklı çıkarıyordu. Ama sonra, aniden eski haline dönmüş gibiydi. Bir akşam, akan suyun altına bulaşık deterjanı sıkarken "Yıkanmak mı, yoksa kurulamak mı istersin?" diye sorduğunda, Gordon'un iç çektiğini duydu.

"Şimdi çok daha iyi görünüyorsun. Eminim yemek yapmaya ve temizlik yapmaya geri dönebilirsin."

"Ah, evet, doğru," diye kekeledi. Ve böylece normal işlerine geri dönmüşlerdi: O mutfakta bulaşıkları yıkıyor, o ise oturma odasında akşam haberlerini izliyordu.

Cora, onu neyin sinirlendirdiğini şimdi hatırlayamıyor. Sadece nasıl bittiğini. Morarmış kaburgaları ve tekrar gitmek için eşyalarını toplamasıyla; bunun için geri dönmemişti. Ama sonra Gordon ona belgeyi uzattı. Kalıcı Vekaletname. Sağlığı ve refahı, mali durumu ve mal varlığı üzerindeki yasal kontrolünün kanıtı.

"Ah, Cora. Geçen seferden sonra seni tekrar bırakacağımı mı sandın gerçekten?" Sanki onu teselli etmek istercesine parmağıyla yanağına dokundu. Sonra kanepeye döndü. "Bana daha da zorlaştıracağını düşünmüştüm... Ama hayır, sevilmeye bu kadar muhtaçsın." Yanındaki koltuğa vurarak onu oturmaya davet etti. "Ama John Major'ı ülkeyi tekrar yönetmesi için dolaptan çıkardıklarına gerçekten inandın mı?" dedi, aptallığına başını sallayarak.

O noktada planı hâlâ Maia'yla iletişime geçmenin bir yolunu bulmaktı. Hatta polis bile. Ertesi sabah işe gidene kadar beklemesi gerekiyordu. Ama uyandığında, Maia sabahki ameliyatını bir vekilin üstleneceğini ve maceraya atılacaklarını söyledi. Maia, Maia'nın kendisiyle oynadığını biliyordu ama yine de bir huzurevinin otoparkına girdiklerinde şaşkına dönmüştü. Ama sonra, resepsiyon

görevlisine etrafı gezdirmek için randevuları olduğunu ve bir akrabalarına ev sahipliği yapmak amacıyla demans katını görmek istediklerini söylediğinde, durumu anladı.

Demans bölümü üç kat yukarıdaydı; yönetici Erica, anahtarlıkla çift katlı güvenlik kapılarından içeri sokarken, dolaşmaya meyilli olanlar için ekstra koruma sağladığını söylemişti. Erica ciddiydi ama Gordon'un sorularını yanıtlamadan önce her sakini ismiyle sıcak bir şekilde selamlamaya özen gösteriyordu. Evet, sakine daha önce reçete edilen ilacı vermeye devam etmekten çok mutluydu; Hayır, binanın sınırları dışına çıkan bir sakinimiz hiç olmadı; Evet, paranoyayla başa çıkmaya alışkınız; personele ve yakınlarına yönelik suçlamalar demans hastaları arasında yaygındır. Ve sanki ne demek istediğini kanıtlamak istercesine, dinlenme odasına girdiklerinde, vinil kaplı bir koltukta oturan ve plastik bir önlük takan bir kadın bağırmaya başladı: "Hayır, hayır, hayır! Ne istediğinizi biliyorum! Bana zarar vermeyin!" Gözleri, taranmamış saçları kadar vahşiydi.

"Bu Elsie," dedi müdür, sanki adını söylemek sıkıntısını açıklayacakmış gibi.

Sessizce eve doğru sürdüler. Ve ancak arabayı garaja çekip Gordon kontağı kapattığında konuştu. "İşte, evde olmak güzel, değil mi?" Motor soğurken tıkırdadı. Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Anlıyordu. Omurgası, omurlar arasındaki boşluklar çöküyormuş gibi hissediyordu. Sanki arabanın döşemesine gömülüyor ve bir daha asla kalkamayacakmış gibi.

Ama oğullarının tekrar evde onlarla yaşaması her şeyi değiştirdi. Cora, her şeyin eskisi gibi olmasını bekliyor - onlar ona karşı- ama genç adam farklı. Cora, onda kavurucu güneşin altındaki açık ten gibi bir çiğlik olduğunu, gözlerinin fazla parlak ışıkta kırpıştığını görüyor. Onu

kendine çekmek, ona sarılmak istiyor ama aralarındaki ilişki hiç böyle olmamıştı ve nereden başlayacağını bilmiyor.

Rob, tavşan derisi tutkal dolu plastik kutuyu açıyor ve kokusu Gordon'u hemen etkiliyor. Tazeyken kötü kokmuyor ama tazeyken, bir şeylerin öldüğünü hatırlatıyor. Rob, kapağı kapatırken irkiliyor. "Tatile çıkmanın cezası bu. Nasıl gittiğini anlatırken biraz daha uydurmak ister misin?"

"Hangi oranlar? Sekize bir mi?" diye soruyor Gordon, Rob'un bir tuvali kapatmak için ne kadar kıvamlı olmasını istediğini bilerek.

Rob başını sallarken Gordon dolabı açıyor. Bu basit işleri yapabildiği için minnettar; ailesinin evinden çıkması gerektiğinde Rob'un stüdyosunda bir amacı olması, ilişkilerinin sponsor/sponsorlu olmaktan daha karşılıklı hissettirmesini sağlıyor. Rob, köşedeki boya sıçramış elektrikli radyatörü çalıştırırken, "Geçen hafta nasıl geçti?" diye soruyor.

"Tamam, sanırım," diyor Gordon.

"Ah? Bu pek hoşuna gitmedi. İçtin mi?" Rob, bir pet shop'un üstündeki küçük sanatçı stüdyosunu çalışmak için hazırlıyordu ama şimdi boyalar ve medyumlarla dolu büfeye yaslanmış, izliyordu. Bunu yapıyor Rob. Sanki sadece takılıyorlarmış gibi gösterme yeteneğine sahip, sonra bir anda Gordon tüm dikkatinin ona yöneldiğini hissediyor. Babasının yaptığı gibi değil, daha çok tuttuğu futbol takımının penaltı atışını izleyen biri gibi: ağların şişkinliğini görmek isterken göz kırpması bile zor. Birinin onu desteklemesi güzel ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde yoğun.

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil," diyor Gordon ve Rob gözle görülür şekilde rahatlıyor. "Sadece, bilirsin işte, hayatın boyunca farklı insanlara ne kadar kötü davrandığını hatırlamak gibi bir şey."

Rob kısık bir kahkaha atıyor. "Evet, onu biliyorum."

Rob on yıldan uzun süredir alkole dokunmamış, ama gözleri sanki bedeni pişmanlıklarını bir dövme gibi taşımayı seçmiş gibi, sürekli kırmızı kalmış. Bir zamanlar karısı ve çocuğu vardı.

Gordon'un kendi çöküşü onu ürpertiyor. Gösterişli ve sinematikti, hem de iyi anlamda değil, sadece klişe hissettiren bir şekilde. İş yerinde soğukkanlılığını yitirmek; pazartesi günü işe gelip hafta sonundan hâlâ sarhoş olmak. Ve bir zamanlar sis bulutunun içinde -Gordy-boy!- çocuklardan biriyken, bir dışlanmışa dönüştüğünü hissetmişti. Doruk noktası, M25'teki 8. kavşağın hemen yakınında geldi; bir Porsche'yi devirdi ve vücudu buruşmuş metalden hidroliklerle kesilmek zorunda kaldı. Birinin onunla konuştuğunu, yüksek sesler konusunda onu uyardığını, iyi olacağına dair güvence verdiğini ve o kişinin haksız nezaketine katlanmaktansa ölmeyi istediğini hatırlıyor.

Her şeyi kaybetmenin verdiği şaşırtıcı bir rahatlama var. Her zaman biri olmayı arzulamıştı ve şimdi hiçbir şey değil, bunun ona daha fazlası gibi geldiğini fark ediyor.

"Bu kızı düşünüyordum. Lily," diyor Gordon, kristalleşmiş tavşan derisi taneciklerini düzeltirken Rob'a. "Ben - biz - on dört yaşındaydık. Matematikte yanında oturuyordum. Şimdi geriye dönüp baktığımda, okulda bana gerçekten nazik davranan nadir insanlardan biriydi. Sebepsiz yere. Sadece canı öyle istediği için. Ve ben..."

Rob'a parti gecesi onu bir ağaca mıhladığını ve daha sonra ona nasıl saldırdığını ve diğer çocukları da aynısını

yapmaya nasıl teşvik ettiğini anlatıyor. "Bunun ona ne yapacağını bilmiyordum. Sonuç ne olurdu. Ama ondan sonra her şey değişti. Koridorda yanından geçen çocuklar -bizim sınıfta olmayanlar bile- parmaklarını kokluyor ve ne bileyim, kusmuk gibi sesler çıkarıyorlardı."

Gordon bir şişe deiyonize su açarken, Rob'un tepkisini ölçmek için yukarı bakıyor. Rob bir elini çenesine koymuş, başparmağı iki günlük sakalına sürtünüyor. Ama yargılayıcı olmaktan çok düşünceli görünüyor, bu yüzden Gordon, keşke tüm bunları bir kutuya koyup bir kenara koyabilseydim diye düşünse de devam ediyor.

"Kızlar da ondan uzaklaştılar. Derste kekelemeye başladı. O zamanlar ne olduğunu bilmiyordum ama şimdi, sanırım panik ataklar da geçirmeye başlamıştı. O okul yılından sonra bir daha geri dönmedi. Taşındığını falan sanıyordum ama sonra kızlardan biri -annesi Lily'nin annesini tanıyor olmalıydı- onun tamamen delirdiğini öğrendi. Orada oturup diğerleriyle güldüğümüzü, mahalledeki akıl hastanesi hakkında şakalar yaptığımızı hatırlıyorum -adı Maudine'di; sanırım artık yok- ama şok olmuştum."

"Ve sen bu iki şeyin bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun? Olanlar ve onun sinir krizi, yani."

"Muhtemelen. Ondan önce sıradan bir kızdı. Yani, sıradan değildi. Özeldi. Zekiydi. İngilizcede falan çok iyiydi. Ve dediğim gibi, gerçekten çok nazikti."

Gordon, söylediklerinin çoğunun yanlış çıktığının farkında. Çıldırmış. Deli. Keşke doğru kelimeleri seçmekte daha iyi olsaydı. Bir zamanlar -babasının onayını almak için annesini kışkırtırken; işteki çocuklardan biriyken- sözleri uyuyordu. Hatta bekleniyordu. Ama şimdi ona benzemiyorlar, bunların hiçbiri ona benzemiyor ya da en azından saklamak istediği bir parçası değil.

Birkaç hafta önce, bir toplantıya erken geldiğinde Gordon, yakınlardaki bahçelerde, liken kaplı bir Davut heykelinin yanında oturmuştu: burnu kesilmiş, bir uzvu koparılmıştı. O zamandan beri, paramparça olmuş bir heykelin görüntüsünden kurtulamamıştı; sadece eksik bir kol değil, tam anlamıyla bir moloz yığını; bedensiz dudaklar ve parmaklar, zar zor ayırt edilebilen vücut parçalarının bir araya gelmesi. Gordon, burada yaptığı şeyin –grupta, Rob'la, hayatının her alanında– o kırık, biçimsiz parçaları kullanarak yeni bir şey inşa etmeye çalışmak olduğu hissine kapılıyordu. Ve farkına vardığı şey, çatlakların görünmesini engellemenin mümkün olmadığıydı.

Gordon dikkatini Rob'a çevirdi. "Neyse, geçen gece internette aradım onu. Evet, biliyorum," dedi, Rob'un sanki Bu asla iyi bir fikir değil der gibi yüzünü buruşturduğunu görünce. "Evli. İki çocuğu var. Avukatlık yapıyor. Başta, her şeyin yolunda gitmesine sevinmiştim, anlıyor musun? Ama sonra şirketinin internet sitesine girdim." Bu anıyı, o farkındalığı hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Ve o, kadınlar ve kız çocukları için adalet konusunda uzmanlaşmış bir insan hakları avukatı. Tecavüz, saldırı. Ve ben sadece, sadece, bunu ben yaptım diye düşündüm. Yaptığım şey hayatının tüm akışını değiştirdi. Ve bunu hâlâ taşıyor." İç çekti. "Muhtemelen onu motive eden, işinde iyi olmasını sağlayan şey bu. Yani, bunun için övünmeye çalışmıyorum, tam tersine. Benim..." -Rob çoktan başını sallamış olsa da, Gordon duraklıyor, bu sefer doğru kelimeyi bulmaya çalışıyor- "karanlığımı iyi bir şeye dönüştürdü. Bana rağmen kazandı."

Gordon, Rob'un bunca zamandır tek kelime etmediğini fark eder ve aniden bir çizgiyi aşmış olabileceğinden endişelenir; sponsoruna böyle şeyler yüklemesinin doğru

olup olmadığından emin değildir. "Özür dilerim, biraz fazla mı oldu?"

Rob başını sallıyor ve gözleri her zamankinden daha da kızarmış görünüyor. "Senin için üzülüyorum. Ve onun için de. Ama haklısın, bundan güzel bir şey çıkarmış." Bir süre sessizce duruyorlar ve sonunda Rob, "Ama içki içmedin, değil mi?" diyor.

"Hayır, sadece kendimi bok gibi hissettim."

"Güzel," diyor Rob, yüzünde nazik bir memnuniyet ifadesiyle.

"Seninle gelemez miyim?" diye soruyor Kate, komodinin üzerindeki kül tablasına bir sigara atarak. Maia çantasında bir şey aramakla meşgul. "Maia?" diye tekrarlıyor Kate, yatakta doğrulup otururken.

"Bütün bunları yaşadık," diyor Maia. Kate'in bugün serbest olması bile beklenmiyordu; Dr. Shah'ın vardiya değişimi isteyip istemediğini sorması üzerine aniden sorun çıktı.

"Bu kazadan önceydi. Gerçekten hoşlandığın birine dönüşüyormuş gibi göründüğünü söylemeden önceydi."

"Henüz çok erken." Kazadan sonra psikiyatri koğuşunda Gordon'u hayal etti. Her zaman böyle fiziksel bir varlığı vardı. Sağlam, yapılı. Ama odaya ilk girdiğinde, hastane yatağında oturuyordu, tüm dikkati çatalına bir dilim fazla pişmiş havuç koymaktaydı ve çok küçülmüş görünüyordu. Çok savunmasız. Hiç dokunmamışlardı -o zamanlar değil- ama elini bileğine koyup yanına, yatağa oturmuştu. İkisi de konuşmamıştı ama bir süre sonra tabağına dev gözyaşları dökülmüştü. Ön kolundaki doğum lekesini takip etmiş, kenarını parmak ucuyla çevrelemişti. "Kalp gibi," dedi.

"Bunu daha önce hiç fark etmemiştim." Sonra geri çekilmişti, sertçe değil, sadece iç kolu görünecek şekilde. "Deforme olmuş," dedi, sesi boğuktu. "Doğmadan önce bile kötü olmalıyım," diye eklerken, sözlerini yakalamak için kendini zorladı. O zamanlar hıçkırıyordu, koğuş hemşiresi yukarı baktı. Maia, onun bakışları altında ona doğru eğilip onu rahatlatmak, omzunun acısıyla ıslanmasına izin vermek zorunda hissetti.

"Kim için çok erken? O mu, sen mi?" diyor Kate. "Çünkü yaşadıklarından sonra, eşcinsel olduğunu öğrenmenin onun için o kadar da büyük bir olay olacağını sanmıyorum."

"Bu hiç önemli bir şey olmadı. Önemli olan onun babamıza söylemesi."

"Hâlâ anlayamadığım şey şu. Otuz sekiz yaşındasın, Maia."

"Otuz yedi."

"Ne? Konuyu saptırmayı bırak. Arkadaşın, ev arkadaşın olarak gelebilirim. Ona söylemene bile gerek yok."

"Bunu yapma."

"Ne yap?"

"Bu," diyor Maia, aynada saçlarını kontrol edip Kate'in fırçadan düşmüş olması gereken uzun kızıl saç tutamlarından birini alırken. "Dalkavukluk. Sen değilsin."

"Hayır, değil. Gerçekten değil. Seninle hariç, çünkü bana başka seçenek bırakmıyorsun. Yedi yılımı -yedi yıl!- iş yerindeki herkese ilişkimiz yokmuş gibi davranarak geçirdim, biri birine söylerse ve biri tesadüfen babanı tanıyorsa ve sonra gerçekten ona bundan bahsederse diye. "Hey, Dr. A, kızının eşcinsel olduğunu duydum!" gibi. Çünkü 2015'te insanların hâlâ bahsetmeye tenezzül ettiği türden bir şey bu."

"Ve biz yedi yıldır aynı argümanı savunuyoruz."

Kate sigarasından bir nefes çekiyor ve tekrar konuştuğunda sesi daha sakin. "Tek isteğim, beni kardeşinle tanıştırmana izin vermen. Çünkü seni seviyorum. Ve mükemmel olmasalar bile, halkını tanımak istiyorum." Maia'nın gergin çenesini görüp ekliyor: "Babanı kastetmiyorum. Ama Gordon. Anneni, eğer bunun için güvenli bir zaman varsa."

Maia yatağın kenarına oturmuş, elbisesinin kumaşını katlayıp duruyor. Kate yanına diz çöküyor, Maia'nın saçlarını yana doğru tarıyor, boynunun sıcak tenine sürtünüyor.

"Hazırlanman ne kadar zamanını alır?" diye sordu Maia sessizce, dışarıda yağmur pencereye çarparken ve yeni boşaltılmış bir çöp kutusu yan sokakta gürültüyle ilerlerken.

"Çok uzun sürmeyecek."

"Tamam o zaman," diyor Maia, neye onay verdiğinden pek emin olmasa da Kate'in daha fazlasını hak ettiğini biliyor.

Kate banyoya girerken saçlarını topuz yapmaya başlamıştı bile. O gürültüyle üstünü değiştirirken, Maia paltosuyla oturmuş bekliyordu. Tartışmalarından fiziksel olarak yorulmuştu ama metro istasyonuna yürümeyi düşündüğünde Kate'in yanında olacağına seviniyordu. Gerisini -kardeşi, akşam yemeği- sırası gelince halledecekti.

Kız kardeşi kadını yalnızca Kate olarak tanıtır. Gordon nedenini bilmese de akşam yemeğinden önceki bir saatte ne yapacaklarına karar vermek için köşede dururken, Maia şemsiyesinin ters dönmesini engellemeye çalışırken, muhtemelen çift olduklarını fark eder. Maia hiçbir zaman

bir erkekten bahsetmemiştir, ama bir kadından da bahsetmemiştir. Aralarında dokuz yıl varken, Gordon onun hayatı hakkında hiçbir zaman gerçekten fazla şey bilmemiştir. Bu ancak son birkaç ayda değişmeye başlamıştır. Artık Maia'nın ekrandaki sağlık görevlilerinden önce hastayı teşhis etmeye çalışmak için hastane dizileri izlemeyi sevdiğini; kütüphanede 20 sterlin ceza ödemiş olmasına ve ödemek için içeri girmeye utanmasına rağmen, hiçbir zaman hesabının eksiye düşmediğini; her gün işe bisikletle gittiğini ama küçükken bale yaptığı yıllardan ayak bilekleri zayıfladığı için koşamadığını; Poppy adında bir kedisi olduğunu biliyor.

Maia, iki kişiyi yeni tanıştırmış ve birbirleri hakkında ne düşündüklerinden emin olmayan birinin o tanıdık gergin bakışlarıyla bir ona, bir Kate'e bakıyor. Gordon, muhtemelen çift olduklarını varsaymanın ve yanılıyorsa düzeltmelerine izin vermenin en iyisi olduğuna karar veriyor ve St. Martin's Lane'de sığınmaya karar verdikleri galeriye doğru yürürken Kate'e, "Siz ikiniz ne kadar zamandır birliktesiniz?" diye soruyor.

"Sanırım yedi yıl oldu. Öyle, değil mi Maia?" diyor Kate ve Maia yüzü kızararak başını sallıyor.

Gordon irkildi. "Yedi yıl. Özür dilerim, sanırım hiç sormamışım."

"Önemli değil, kardeşim Maia'yla henüz tanışmadı. En azından şahsen," diyor Kate. "Avustralya'da yaşıyor."

Gordon, Kate'in her şeyi normal göstermeye çalışmasından memnun. Ama bugün ikinci kez, bir zamanlar olduğu kişiyle yüzleştiğini hissediyor. Önce okulda Lily ile, şimdi ise, sadece birkaç ay önce, kazadan önce. Kendi kız kardeşinin bile güvenemeyeceği biriyle.

Galeride sesleri, hatta ayak sesleri yankılanıyor ve Rob, buraya gelmek için en iyi yer olup olmadığını merak ediyor.

Rob sık sık Gordon'la sanat hakkında konuşsa da, Kate ışık veya bir objenin ifadesi hakkında yorum yaptığında, karşılık olarak söyleyebileceği ilginç bir şey düşünemiyor, bu yüzden sadece mırıldanarak onaylıyor. Maia her zamankinden daha sessiz ama birkaç kez iki kadın arasında ufak bir yakınlık yakalıyor -bir bakış, omuzları neredeyse birbirine değecek şekilde bir tablonun önünde durma biçimleri- ve kendini çökmüş hissediyor. Sanki kız kardeşiyle içten içe yeni yeni hissetmeye başlamışken, dışarıdaymış gibi. Kıskançlık duymaya hakkı olmadığını bilerek silkeleniyor. "Bunu beğendim," diyor bir Cézanne'ı işaret ederek, çaba göstermeye kararlı bir şekilde.

Kate, adamın ifadesinin basitliğinden rahatsız olmuyor ve "Ah, ben de. Bu kesinlikle en sevdiklerimden biri." diyor.

"Evet, çok enerjik," diyor Gordon ve bu sefer Maia ona bakmak için dönüyor. Gözleri bir anlığına buluşuyor, ama Gordon teşekkür ya da onay gibi tarifsiz bir şey seçiyor. Bu, Maia'nın bugün tanıştıklarından beri ilk kez kendi bedenine dönmesini sağlıyor gibi görünüyor.

Madrid'deki bir galeriden ödünç alınmış, iğrenç bir resmin önünde duruyorlar. Çıplak bir adamın, çılgına dönmüş ve gözleri fal taşı gibi açılmış, kanlı, başsız bedenini ellerinin arasına almış, daha küçük bir figürü yediğini gösteriyor. Maia resme doğru başını sallayıp sessizce, "Babanı mı düşündürüyor?" diye soruyor.

Gordon, sanat eserini inceliyor; gözleri eserin üzerinde geziniyor, her ayrıntıyı inceliyor ve ardından yanındaki etiketi inceliyor. Oğlunu Yiyen Satürn, Francisco Goya, yaklaşık 1820-23. Midesi bulanıyor. İçinde olduğunu bilmediği bir çiğlik zımparalanıyor ve bakmaya devam etmek ona çok fazla geliyor.

Metro istasyonunun yakınındaki bir makarna restoranında, üçü spagettileri çatallara takarken rahatça sohbet ediyorlar. Ortam ancak yağmur dindiğinde ve Kate sigara içmek için dışarı çıkmak için izin istediğinde değişiyor. Maia masadan kalkar kalkmaz, "Özür dilerim, bunu daha önce söylememeliydim. Galeride, tablo ve babam hakkında. Aptalcaydı," diyor.

Gordon, bundan bahsetmesine şaşırmış görünüyor ve özür dilemesini önemsemiyor. "Sen de öyle mi görüyorsun?" diyor. "Sence babam beni yiyip bitirmiş mi?"

O kadar savunmasız, o kadar içten konuşuyordu ki, Maia sözlerini geri alabilmeyi diledi. Pencereden dışarı, Kate'in duvara yaslanmış silüetine baktı. Sigarasının ucu karanlıkta parlıyordu; önce yüzüne yakın, sonra yanına düşmüştü; işaret parmağıyla külünü silerken kırmızı ışık noktası hafifçe sekiyordu. Maia'nın boşlukları doldurmak için gün ışığına ihtiyacı yoktu; Kate'in kısa, temiz tırnaklarını ve nefes vermeden hemen önce gözlerini nasıl bir anlığına kapattığını biliyordu. Gordon'a döndü, gözlerinin üzerinde olduğunu ve bir cevap beklediğini hissetti. "Tüketilmiş kelimesinin doğru olup olmadığından emin değilim. Ama manipüle edilmiş. Anneme berbat davrandığın için ödüllendirildin, daha... Bilmiyorum, kendi vicdanını oluşturma fırsatın olmadan."

Duraksıyor, duyması gerekenin bu olup olmadığını bilmiyor. Ama adam hâlâ orada oturmuş, tuzağa yakalanmış bir hayvan gibi, onu serbest bırakması için yalvarıyor, bu yüzden devam ediyor. "Yani seni mahvetti. Senin kendi kişiliğin olmanı umursamadı, sadece seni anneme zarar verebilecek bir şeye dönüştürmek istedi."

Gordon başını eğiyor ve ikisi de sessizleşiyor. Garson gelip yemeklerinin iyi olup olmadığını soruyor ve ikisi de başlarını sallayıp lezzetli olduğunu söylüyorlar, makarna

kaselerinde donarken bile. Küçük bir sohbet ediyorlar ama sanki resim hâlâ yanlarındaymış gibi, aniden ikisinin de önlerindeki yemeğe karşı iştahı kalmıyor.

Maia, Kate'in dışarıda ayakkabısının altında sigarasını söndürdüğünü görüyor ve bir anda, durumu kurtarmak istercesine, "Biliyorsun, sadece sen değilsin. İkimiz de annemi hayal kırıklığına uğrattık. Benim yaşımda, mesleğimde, ona yardım etmenin, işleri düzeltmenin bir yolunu bulurdum sanırsın. Ama konu aile olunca işler değişiyor. Onun üzerinde nasıl bu kadar etkili olduğunu anlayamıyorum." Kate şimdi masaya yaklaşıyor. "Neden kaldığını anlamıyorum; neden geri dönüyor. Tek yapabileceğimiz, bize ihtiyacı olduğunda yanında olmak."

Kate oturuyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor, saçları tenteden yağmur suyunun damladığı kısımlarda yer yer koyulaşmış.

"Evet. Babam hakkında konuşuyorduk. Ortamı bozacak kadar kötü bir şey yok." Maia konuşurken Kate'e değil de Gordon'a bakıyor, birlikte olduklarını anlamasını umuyor. Çünkü annesini ne zaman düşünse, tüm benliği suçlulukla sızlıyor. Yetersiz olduğu için. Cora'nın içini dökeceği bir kız olmadığı için. Büyüdükçe babasına meydan okumadığı için, çünkü onun yanında olduğu anda yine dokuz yaşında, içi boş ve korkmuş, rüzgar içinden esiyor. Tıp onların tek ortak noktası. Tek güvenli konuları. Bu bir rahatlama ama aynı zamanda bir ihanet. Bu yüzden çok fazla düşünmemek daha kolay. Aniden gelen ve Kate onu sakinleştirene kadar nefesinin kesilmesine neden olan yoğun, akıl almaz panik anları arasındaki sakinlikte var olmak. Annesinin hâlâ o evde olmasını normalleştirmenin bir yolunu bulana kadar. Kendi çocuklarına doğrudan erişimi yok, istediği gibi girip çıkabileceği bir kapı anahtarı bile yok.

Tatlıyı atlıyorlar ve Kate hesabı istiyor.

Maia cüzdanını açarken Gordon, "Özür dilerim," diyor.

"Akşam yemeğini öneren bendim. Sorun değil." Bir zamanlar umursamazca masaya bir kredi kartı fırlattığını ve şimdi katkıda bulunamamanın onu üzdüğünü biliyordu.

Dışarıda, üçü sokağın karşı tarafındaki bir kapının eşiğine sığınıyor. Maia, "Umarım bu senin için çok fazla olmamıştır," diyor, Gordon'ın yüzünde ipucu ararken, ama aralarındaki bağlantı bir şekilde kopmuş. Gordon göz temasından kaçınıyor, az önce çıktıkları restoranın pencerelerinden insanlara bakıyor.

Muhtemelen eve gitmekten korkuyordur, diye düşündü. Üçünün o evde olduğunu düşünmek onu üzüyor. Hala o masanın etrafında neşesizce toplanmışlardı. Annesi şimdiye kadar dört kez gitmişti. İlk ve ikinci seferde Maia bunun kalıcı olduğunu düşünmüştü. Bu girişimleri saymaya başlamıştı, tek amaçlarının onları yediye bir adım daha yaklaştırmak olduğunu görüyordu. Yedi sihirli sayıydı. Bir tılsım. Bir kadının tacizci partnerini sonunda başarılı olmadan önce terk etmeye çalışacağı ortalama deneme sayısıydı. Bunu bir gece uyumadan önce söylemişti ve Kate'in duraklamasından, pek de sessiz olmayan nefes alışından ve elini Maia'nın elini sıkmasından, Ama bu bir ortalama diye düşündüğünü fark etmişti. Aykırılar olacak. Bunu asla başaramayanlar veya denemekten hayatları tükenenler olacak. Ve Maia, konu ailesi olduğunda düşüncesinin ne kadar bilim dışı, ne kadar mantıksız olduğunu biliyordu.

"O zaman hoşça kal," diyor Gordon.

Ama Maia ayrılmaya henüz hazır değil. Ondan bir tür güvence alması gerekiyor. "Yapmayacaksın... Gordon?" Dikkatini tekrar üzerine çekmek için ismini kullanıyor. "Bunu babama, şey, söylemeyeceksin, değil mi?"

"Neyi anlatayım?" diyor ve adamın onu gerçekten duymadığını anlayabiliyor.

"Benim ve Kate hakkında ve-"

"Babana eşcinsel olduğunu söylememeni tercih ederdi," diyor Kate kesin bir dille.

"Ah, doğru. Evet, tek kelime yok."

Gordon'un gözleri penceredeki çifte, kadının elindeki şarap kadehine kayıyor; kadın kadehi içmek için eğdiğinde, kadehin ağzına doğru kadifemsi sıvı dökülüyor. Maia bir şeyler söylüyor ve Gordon, ona teşekkür ettiğini, ne kadar güzel bir akşam geçirdiğini ve bunu daha sık yapmaları gerektiğini söylediğini biliyor, ama aklında sokağın yarısına kadar gelmiş bile.

Leicester Meydanı metro istasyonunda ayrıldıktan sonra Gordon yola koyuluyor. Kaldırım insanlarla dolu ama onları görmüyor. Gözleri dükkânların üzerindeki tabelalarda, kadının şarabının kadife kırmızısı rengini düşünüyor. Alacağı şişenin mantarını çıkarırken, şimdiden dilinde tadını alabiliyor, kokusunun fısıltısını duyabiliyor.

Sonunda bir köşe dükkânı buluyor, içerideki beyaz şeritli ışıkları görüyor. Bir koklayıcı köpek gibi koridorlar arasında geziniyor, diğer müşterilerin etrafından sanki cansız engellermiş gibi dolaşıyor. Ve sonra aradığını buluyor. Merlot, Shiraz, Pinot Noir, Malbec sıraları. Gordon daha ucuz bir Cabernet Sauvignon seçiyor ve şişeyi elinde, bozulmamış etiketiyle, içeriği karanlık ve umut verici bir şekilde tutmak anında bir huzur veriyor. Şişeye gömülmek, onu tüketmek ve onun da onu tüketmesine izin vermek istiyor.

Ama sonra, tam kasaya yaklaşırken gözleri ona takıldı. Orada, kasanın arkasındaki rafta. Gordon'un. Tanıdık yeşil camı. İsmini yazan el yazısı. Üzerinde "Sizin" yazıyor. Ve şimdi orada ayrıca "Lily" de yazıyor. Ve avukat, ve saldırı, ve bugün Rob'la o gecenin anılarını ve sonrasını paylaştığında hissettikleri. Ve sonra, kendi kız kardeşinin ona güvenmediğini fark etmesi. Ve "Aman Tanrım" diye düşünüyor ve o şişeden, o isimden, kendi isminden, kırmızı Sauvignon'dan ve yapmak üzere olduğu hatadan uzak olmak istiyor. Şarabı yakındaki bir rafa geri itiyor, aile boyu cips paketlerinin arasına sıkıştırıyor. Ve sonra dönüp dükkandan koşarak çıkıyor.

"Hey!" diye sesleniyor arkasından biri. Ve boş ellerini sokakta onu izleyen kişiye doğru uzatıp koşuyor.

Yedi Yıl Sonra
2022

Ayı

Pearl kuru toprağı küçük bir mala ile kazıyor ve yeterince büyük bir delik olduğunu hissettiğinde aleti yere koyuyor ve boşluğun üzerine, boşluğu kapatmak için tam doğru uzunlukları seçerek çapraz çizgiler çiziyor. Evin arkasındaki dış musluğa küçük mavi bir sulama kabı götürüyor. Annesinin sesi içeriden yardıma ihtiyacı olup olmadığını soruyor ve Pearl sert metal kolu kavrayıp gevşetirken, "Tamam. Ben hallettim," diye karşılık veriyor. Gülümsedi. Çoğu şey gibi, hallettiği için gurur duyuyordu. Kabı çimdeki çukura geri götürüyor ve çalışmasının üzerine hafifçe su serpiyor. Toprağın koyulaşmasını ve dalların biraz daha iyi yerleşmesini izliyor. Sonra çömeliyor, elbisesinin eteği çamur içinde kalıyor. Daha önce defne çalısından kopardığı üç parlak yaprağı alıp, altındaki boşluğu karartmak için dalların üzerine koyuyor. Tespih böcekleri ve sürüngenler için mükemmel bir yuva. Yarın bakıp gelen var mı diye bakacak. Ama bu arada, önceki günlerde yarattığı yuvaları kontrol etmek için çimenlikte ilerliyor, her seferinde bir yaprağı yavaşça soyuyor ve

yaratıkları ani bir ışık patlamasıyla şok etmemeye dikkat ediyor.

Lily, temiz çamaşır sepetini katlayan Pearl'ü pencereden izliyor. İçinde Bear'dan çok şey görebiliyor. Bağımsızlığında, toprağı eşeleme sevgisinde, nezaketinde. Karantina sırasında Lily kütüphanenin e-kitaplarını kataloglarken, Bear onun okuluyla ilgileniyor, öğretmenlerinin internette verdiği ödevleri pratik şeylerle değerlendiriyordu. Evlerinin dışındaki tepede, kaldırım taşlarını kaldırıp altlarında hazine arıyorlardı. Roma parasıyla toplama çıkarma çalışması yapıyorlardı. Lily, Pearl'ün Latince isimleri telaffuz etmeye çalıştığını duyuyordu: aureus, denarius, quinarius ve Bear'la birlikte, tek bir yıllık saltanatı boyunca kendi resmini taşıyan on üç farklı sikke basan bir imparator hakkında gülüşmelerini. "Üzerinde bizim de olduğumuz sikkeler yapalım mı?" diye sordu Pearl. "Quietus'tan bile daha fazla!"

Daha sonra Bear'ın müze çalışmaları çevrimiçi ortama taşındığında, kendisi ve Pearl arkeolojik maceralarını evde eğitim veren topluluğa aktardılar ve onları kendi zaman kapsüllerini gömmeye teşvik ettiler.

Lily o günlerin tadını çıkarmıştı. Üçü de birbirlerinin sesini duyabilecekleri mesafede, kozanın içindeydiler. Evlerinin etrafı koruyucu bir ağla örülmüştü. Gün batımından hemen önceki saatte dışarı çıkarlardı. Pearl, açık pencereden dondurma servisi yapan kafede mola vermeyi umarak, "Maskeleri unutmayın!" derdi.

Ve dünyanın sessiz güzelliğinde, bisikletleriyle araçsız yolların ortasından geçerlerdi; asfaltın ipeksi pürüzsüzlüğü tekerleklerinin altından akarken, Pearl, Lily'nin gidonunda otururdu. "Daha hızlı, anne, daha hızlı!" diye bağırırdı, Ayı yanlarında çığlık atarken, martılar başlarının üstünde çığlık

atarken. Huzurlu günler. Korkunun sınırlarında, tuhaf bir yenilik ve özgürlükle parıldayan günler.

Olay bir perşembe günüydü. Sıradan bir gündü, gündemini çatı katındaki soğuk su deposunun geceleyin çıkardığı gürültüler belirliyordu.

"Bugün tamir edeceğim," dedi Bear yastığına, güneş ışığı nihayet perdelerinin ince perdesinden içeri süzülürken. Yatakta doğrulup, haftanın başlarında bir tesisatçılar forumunda bulduğu çözümleri zihninde tekrarladı. Rezervuarın içine deflektör kanatları takmak, diyaframları değiştirmek veya kendi tercihiyle daha büyük bir küresel şamandıra takmak.

"Birini içeri alabiliriz," demişti Lily.

"Neden riske gireyim ki? Hem Pearl'ü de yanıma alabilirim; orada dolaşmayı sevecektir."

Endişeler - saçakların yakınındaki tahtasız kirişler, açık tavan arası kapağının kocaman deliği - Lily'nin zihninde titreşip sonra kayboldu. Huzur içinde gerinmişti, çünkü Pearl, Bear'la birlikte olacaktı. Bees'in karısı Charlotte bir keresinde Lily'ye, kasabadaki lüks süpermarketin geniş koridorlarında bir sepet taşırken, sanki geniş mimarisinin kucağında, özenle seçilmiş ürünleriyle çevriliyken kötü hiçbir şey olmayacakmış gibi, kendini nasıl yalıtılmış hissettiğini anlatmıştı. "Bear'la birlikteyken ben de böyle hissediyorum," demişti Lily, kelimeler daha düşünmeye fırsat bulamadan oluşmuştu.

Charlotte gülmüştü. "Ne kadar şanslısın. Bees'e söyleme ama benim ihtiyacımı karşılamak için Waitrose'a gitmeye devam etmem gerekecek."

Lily utanmıştı. Bear'a -bir erkeğe- dair bakış açısının ne kadar klişe göründüğünden. "Sanırım bunun sebebi, yıllarca yurt dışında onun araştırmalarını yapmak. Sanırım ıssız bir yerde bu kadar çok zaman geçirince insan çok

becerikli oluyor," diye eklemişti. Ama aslında hiç de öyle olmadığını fark etmişti. Paris'ten sonra Bear'ın nasıl değiştiğini.

Charlotte başını salladı, koyu renk saçları çenesine değiyordu. "Evet, doğru - onun yakınlarda olması tuhaf bir şekilde güven verici. Ve tabii ki sen de, ama ne demek istediğimi biliyorsun."

Tavan arasında, Bear ve Pearl soğuk su deposunun kapağını açtılar. "Yakaladınız mı?" diye sordu Bear. Pearl, deponun kenarlarından birini tutmak için içeri girdi ve birlikte onu kirişlere yasladılar. Yoğuşma damlaları tozlu sunta zemine sızdı.

"Buradan Bayan Greene'in bahçesini görebiliyorum," dedi Pearl, üçgen duvardaki küçük örümcek ağlarıyla kaplı pencereden dışarı bakmak için parmak uçlarında yükselerek.

Ayı ellerini suya daldırdı ve anahtarını pirinç bir somuna dayadı. "Çalı fasulyeleri nasıl görünüyor?"

"Uzun. Çok uzun. Onun çadırı bizimkinden daha büyük."

"Ne düşünüyorsun? Uzun kamışlar fasulyelerinin tırmanmasını teşvik ediyor mu, yoksa kısa kamışlar büyüdüğü için mi ekiyor?"

"Emin değilim," dedi Pearl, yüzünü tozlu cama bastırarak. "Ama sırrını kesinlikle bilmek isterim."

Ayı kendi kendine gülümsedi; Pearl'ün yetişkin ifadeleri benimsemesini seviyordu.

Pearl çalışırken eski bir kitap yığınını karıştırıyordu. "Bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Başka bir bebek olursa diye saklıyor musun?" diye sordu kalın kumaş sayfaları çevirirken, kendi görüntüsünü yansıtan daireye bakmak için durdu.

"Hayır. Esas olarak yaşlandığımızda bunları sana okuduğumuzu hatırlayalım diye," dedi Bear, yeni top

şamandırasının metal kolunu sıkarken. "İşte. Kapağını tekrar takmana yardım etmek ister misin?"

Kitabı bir kenara bırakıp ayağa kalktı. "Neden kapağa ihtiyacı var?"

"Fareleri uzak tutmak için."

"Burada fareler mi var?" diye sordu Pearl, plastik kapağı yerine kaydırırken saçaklara bakarak.

"Hayır, daha çok ihtiyaten," dedi, tenine bir şeyin hafifçe dokunduğunu hissedince yüzünü temizleyerek. "Kahretsin!"

Pearl ağzını kapatıp kıkırdadı. "Elli peni!"

"Sanırım sokuldum." Cümlesini söylemeden önce bile Ayı, burnuyla yanağı arasındaki çizginin şişmeye başladığını hissediyor.

Pearl loşluğun içinden ona göz kırptı. "Ah, seni nereye götürdüğünü anlıyorum. Acıyor mu, baba?"

Gerilen deri parçasına parmağını bastırıyor. "Sadece biraz. Ama iyi olacağım. Umarım burada bir yuvamız yoktur," diyor etrafına bakarak. "Yine de duymuş olurduk. Belki biri bizi takip etmiştir." Pearl'ün geride bıraktığı dağınık yığını fark ediyor. "Şimdi şu kitapları toplayalım ve geri götürmek için bazılarını seçelim." Sayfalar üzerinde çok uzun süre oyalanıyorlar. Pearl, Çok Aç Tırtıl'ı eline alıp, kelebeğe dönüşmek isteseydi kesinlikle dondurmayla başlayacağını söylediğinde yarım saat geçmiş oluyor. Bear'a önce neyi seçeceğini soruyor ve Bear karpuz dediğinde, Bear sesinin boğuk çıktığını fark ediyor. Boğazının garip hissettiğini. Son birkaç sayfayı hızla geçiyor, sonra kitap yığınını düzeltiyor.

"Hadi, aşağı inelim. İşte itfaiye asansörü," dedi boğuk bir sesle, Pearl'ü omzuna alıp metal basamakları tek elle kullanırken. Pearl tekrar kıkırdadı ve Pearl'ün acelesini fark etmediği, onu halıya ne kadar çabuk bıraktığını, merdiveni ne kadar hızlı yerine kaydırdığını, tavan arası kapağını

kancalı sopayla ne kadar ustaca yerine ittiğini fark etmediği için rahatladı. Ama içten içe kalbi hızla çarpıyordu ve sahanlıkta hareket ettikçe yüzünün genişlediğini, dilinin kalınlaştığını hissediyordu. Ofisindeki iPad'in fişini çekip Pearl'ü odasına çağırdı. Orada çocuk televizyonu simgesine dokundu ve Pearl akşam olmadan çizgi filmlerle karşılaşmanın sevincini yaşadı. Hatta öğle yemeğinden önce.

Şimdi başı dönüyor ama Pearl'den yeterince uzaklaşana kadar kendini toparlaması gerekiyor. Merdivenlerden sendeleyerek iniyor, tırabzana tutunuyor. Lily nerede? Bahçede mi? Mutfakta mı? Boş oturma odasına bakıp adını sesleniyor. Ama kelimeleri boğazında ve dilinde kayboluyor ve her an mayalı hamur gibi genişliyor. Kanepeye çökerken, yumruk gibi yapışmış elini sehpaya vuruyor. Bir, iki...

"Ayı mı? Sen misin?" Ve sonra Lily orada. Kapıda. Beyaz elbise, koyu saçlar, anlayamadığı kelimelerle hareket eden dudaklar. Kanepenin yanına diz çöküyor, onu konuşturmaya, gördüklerini anlamlandırmaya çalışıyor.

"İnci! İnci? Babanın nesi var biliyor musun?" Ayı, Lily'nin bileğini kavradı, başını iki yana salladı ama çok geçti. İnci çoktan merdivenlere çıkmıştı, küçük yüzü tahta parmaklıkların arasından belirmişti, daha fazla yaklaşmaya korkmuştu. "Aman Tanrım, hiç düşünmemiştim," dedi Lily, Ayı'ya bakarak. Ayı, Lily'nin kolunu gevşetti. Gözlerini kırpıştırdı. Sanki, "Sorun değil; artık yapılacak bir şey yok," der gibi.

Lily sesini yumuşatıp Pearl'e döndü. "Ne olduğunu biliyor musun? Onunla çatı katındaydın."

"Kitap okuyoruz," diyor Pearl, gözleri kocaman açılmış bir şekilde.

"Ama hiçbir şey olmadı?" Ayı'nın şişmiş yüzüne baktı, elini dokundurdu. "Ona hiçbir şey zarar vermedi mi?"

Pearl'ün alt dudağı titriyor. Başını sallıyor. "Bir eşek arısı."

Ve Lily'nin bir sihirbazlık numarası yapmak için saniyeleri var. Artık kaçınılmaz olanı önlemek için saniyeleri. Ama içinden hayat kurtaran bir iksir çıkarabileceği bir sihirbaz şapkası yok. Sallayabileceği sihirli bir değneği de yok.

Ama sonra saniyeler geçiyor. Ve sadece çılgınca, inanmaz dakikalar geliyor; umudun delinmiş bir cankurtaran salı gibi tutunduğu dakikalar. Nefesin, sıkışmış bir boğaza üflendiği; küçük, gamzeli parmakların annesinin telefonuna 9-9-9 rakamlarını özenle tuşladığı; tanımadıkları bir Tanrı ile pazarlıkların yapıldığı; sağlık görevlilerinin mavi ışıkların altında onlara doğru süzüldüğü, hâlâ kurtarılacak birinin olduğuna inandıkları dakikalar.

Saatler -belki de bir ömür- sonra, Lily ve Pearl karanlığa gömülmüş bir eve geri dönerler. Kilitteki anahtarları yabancı gelir. Koridor ışığını açtıklarında ise gözleri kamaşır.

Korkunç bir sessizlik, her odanın her köşesine siniyor ve günlerce sürüyor. Sesleri içinde kayboluyor. Kelimeleri, kayaya fırlatılan süngerler gibi çıkıyor, sekip yere düşüyor, delip geçme umudu yok. Ormanda kaybolmuş yaratıklar gibi evin içinde dolaşıyorlar. Birbirlerine sımsıkı sarılıyorlar, yanlarından ayrılmıyorlar. Bir bardak su, tuvalete gitmek, unutulmuş bir mendil, yan odada bırakılmış bir şey; tek vücut gibi hareket ediyorlar, birbirlerini gözden kaybetmek istemiyorlar.

Devlet kurallarına uyuyorlar ve aileleriyle sadece dışarıda görüşüyorlar. Cenaze töreninden birkaç gün önce,

Bees ve Charlotte ile gezinti yolunda oturup denize bakıyorlar. Pearl, cips dolu kâğıt torbasını uzatarak, "Bir tane iç, anne," diyor. Sirke Lily'nin boğazına kaçıp öksürmesine neden oluyor ve yanlarından geçen bir kadın, maskesini burnuna doğru hafifçe çekiyor. Geriye doğru uzanan sırtına bakıyorlar; geniş ve dolgun, virüsün tek risk olduğuna inanarak yalıtılmış.

Charlotte, "Kaldırımdaki engebeli zemine bakıp tıslasa daha iyi olurdu," diyor.

"Aman Tanrım, yapma. Sanki ona bunu diliyormuşsun gibi," diyor Maia. Lily, kısık, suçlu bir sesle gülüyor. Ama bu kahkaha diğerlerine de yayılıyor, korna çalan, uluyan, kükreyen bir şeye dönüşüyor, omuzlarını titretip gözlerini yaşartıyor. Ta ki -kaçınılmaz olarak- kahkaha kendi kendine patlayana kadar. Ve en azından bu kısmı, Pearl anlıyor.

Eve döndüklerinde kanepeye oturuyorlar ve Pearl yanağını koltuk minderine dayıyor. "Babamın öldüğü yer burası mı?" diye soruyor, orası olduğunu biliyor ama Lily'nin kelimeleri yüksek sesle söylemesine ihtiyaç duyuyor. Tekrar tekrar. Sanki sadece yeniden anlatılarak inandırıcı hale getirilebilirmiş gibi.

Yapboz yaparlar, LEGO kuleleri inşa ederler, hikayeler okurlar ve her parça yerleştirildiğinde, her blok üst üste konulduğunda, her sayfa çevrildiğinde Lily, Ayı'nın yokluğunu hisseder. Bir gün çörek yaparlar ve kesiciyi kalın hamurdan aşağı bastırırken, Lily, Ayı'nın ölmüş olabileceğine ve burada pişerken kalmış olmalarına şaşırır. Dünya dönmeye devam ediyor. Kendisi de işlev görmeye devam ediyor.

"Papa sonsuza dek ölecek mi?" diye soruyor Pearl.

"Evet," dedi Lily, kelime suyun içinden bir taş gibi düşerken.

Pearl büyük çift kişilik yatakta uyuyor ve Lily, onu uyandırmamaya dikkat ederek, gece boyunca banyoya gidip ellerini onun ellerine gömüp hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Sokak lambası pencereden içeri sızıyor ve diş fırçalarını aydınlatıyor. Bear'ınki zaten kullanılmamaktan sertleşmişti. Onu tekrar canlandırmak isteyerek duruluyor. Ama onu saklamaya değer kılan şeyi hemen yıkamış gibi hissediyor ve çöp kutusuna atıyor. On dört ila otuz iki. Yeterli değildi, değildi. Onunla yaşlanmak istiyor. Kollarını etrafında hissetmek istiyor. Yüzünü boynunun bisküvi kokulu sıcaklığına gömmek istiyor.

Cora, son birkaç gününü eskiden çalıştığı bahçeleri ziyaret ederek geçirdi. Sahipleri ona eski anahtarını vermiş. Şakayıkların yanına diz çökmüş, gözyaşlarını toprağa dökmüş, yapraklarının sıkı topunun her gün biraz daha gevşemesini izliyor, tam doğru anda açılmalarını diliyor. Oğlunun bu dünyadan ayrıldığı sabah, başlarını arkaya atıp şarkı söylemeyi, en görkemli halleriyle orada olmayı. O sabah, güzel bedeni toza dönüşüyor.

Şimdi, arabasından inerken şafak korosu onu karşılıyor. Gıcırdayan kapıdan bahçeye giriyor, çakıl yollarda yürüyor, çiyden ıslanmış meyve bahçesinin çimenliğini geçiyor. Ve şakayıkları mükemmel buluyor. Cömert. Yürekten. Ayı gibi. Yüzünü onlara doğru eğiyor, burnunu merkezlerine gömüyor, yapraklarının yanaklarını okşamasına izin veriyor. Pantolonu dizlerinden ıslanıyor. Burada yeterince zaman geçirdiğini hissettiğinde -ama ne zaman burada yeterince zaman geçirecek ki?- geri çekiliyor. Çantasından en sevdiği makası çıkarıyor. Sert budamaya, budamaya alışkın ama hiç kesilecek çiçek yetiştirmemiş. İlk çiçek üzerinde tereddüt

ediyor, her örneği her açıdan incelemek için uzanıyor. Sonunda birini seçiyor. İlkinin en iyisi olmayacağını ama yine de iyi olacağını düşünüyor. Başının tabanını iki parmağıyla destekler, diğer eliyle de bıçakları sapın daha aşağısına yerleştirir ve keser.

Cenaze töreni sosyal mesafeye uygun olarak gerçekleştirildi, yas tutanlar kendi baloncuklarında izole edildi ve sayıları sınırlandırıldı.

Cora, Mehri'ye sahip ama torununa dokunamıyor, Lily'yi kucaklamak için boşluğun ötesine uzanamıyor. Ve böylece, yüz maskelerinin bastırdığı hıçkırıklarla, öncesinde otoparkta dikiliyorlar. Teselli teklifleri yetersiz kalıyor, onları ayıran iki metrelik mesafenin bir yerinde bir yere ulaşıyor.

Cora, cenaze arabasının pencerelerinden Ayı'nın tabutunu süsleyen şakayık, ortanca ve okaliptüs çiçeklerini görebiliyor. Çiçekler çok güzel. Tam da umduğu gibi görünüyorlar. Ama onlarla ilgilenerek geçirdiği günlerin, onları çiçekçiye götürüp bu sabah kasaba uyanmadan önce kapısının önünde sessizce oturup sohbet ettiği o samimiyet yok olmuş.

İçeride ayrı oturuyorlar. Şapel, sözleri, hareketleri, canlı yayınlanıyor, böylece Cora'nın hiç tanışmadığı insanlar - Bear'ın arkadaşları, müzedeki meslektaşları, dünyanın dört bir yanındaki bağlantıları- bilgisayar ekranlarının başına oturup izleyebiliyor. Kederlerini gözlemliyorlar. Görüntünün, Bees'in ayin boyunca sırtının nasıl titrediğini anlamayacak kadar bulanık olmasını umuyor; perde tabutun etrafında çekilirken Pearl'ün çıkardığı alçak, hayvansı iniltiyi yakalayamayacak kadar kötü olmasını

umuyor. Okumasının ortasında Cora yukarı bakıyor ve kameranın müdahaleci gözünü görüyor. Sözlerini karıştırıyor ama fark edip etmemelerini umursamıyor. Geçici bir öfke patlamasıyla, bunun onları rahatsız etmesini, bakışlarını kaçırmalarına neden olmasını umuyor. Bunların hiçbiri onların suçu olmasa da.

Maia bir gece telefonda Lily'ye, "Hiçbir şeyim yokmuş gibi hissediyorum," diyor. "Sanki oradaydı, şimdi yok ve ben buna anlam veremiyorum. Arada bir şeyin... olmaması."

Mantıklı ya da nazik bir hareket değil ama bazen Lily, eğer başkalarının Bear için ne ifade ettiğini anlarsa Pearl ile aralarında daha da az şey kalacağını hissediyor. Yine de kendini "Onun daha önce gördüğü rüyayı biliyor muydun?" derken buluyor.

"Sanmıyorum, hangi rüya?"

"Senin hakkında. Evden ayrıldığından beri böyleydi."

"Ah," diyor Maia ve Lily bunun daha önce duymadığı bir şey olduğunu anlıyor.

Lily, Maia'yı tanıdık oturma odasında, şiş gözlerle, sadece bir şey isterken hayal ediyor. Ve elbette, ona bunu verebilir, değil mi? Bu yüzden derin bir nefes alıyor. "Rüyada ölüyordu-"

"Üzgünüm, bunu şu anda yapabileceğimden emin değilim. Güzel bir şey olacağını düşünmüştüm."

"Kulağa kötü geldiğini biliyorum ama Bees, gerçekten duymak isteyeceğini düşünüyorum. Yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

Lily, Maia'nın nefesini tuttuğunu duyunca tekrar ağladığını anlıyor. Başka bir şey söylemeyince Lily devam ediyor. Rüyasında hep aynıydı. Nedenini bilmiyordu ama

ölmek üzere olduğunu biliyordu, çok korkmuş ve yalnızdı. Ama sonra sen oradaydın. Onu salıncakta sallıyor ya da okul tiyatrosunda ona replikler söylüyordun. Hepsi farklı şeylerdi. Ama her zaman aynı şekilde biterdi. Bir yarışta - spor günü gibi. Kazanıyordu ama kazanmak istemiyordu. Ve bir korkusu olurdu. Bitiş çizgisine varmaktan, üzerinde beyaz bir kurdele olacağını ve göğsünde kırıldığında biteceğini bilmekten. Ama sonra kalabalığın içinde sen belirirdin. Geldiğin için her zaman çok mutlu ve rahat hissettiğini söylerdi. Seninle aynı seviyede kalmak için geri geri koşardı ama sonra, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, yine de kurdeleye doğru çekilirdi. Ama artık korkmuyordu. Bana bundan sadece yorganı üzerinden çekmesinden bıktığım için bahsetti. Ben hep uyanık kalırdım ama o bununla hemen uykuya dalardı Yüzünde memnun bir ifade vardı. Bunun kendisi için her zaman böyle olduğunu söyledi: her zaman yanındaydın, ona her zaman güvende ve sevilmiş hissettiriyordun."

"Ah," diyor Maia kısık ve titrek bir sesle. Lily oturup onun nefesini dinliyor. "Teşekkür ederim," diyor sonunda.

"Sana daha önce söylemeliydim," diyor Lily. "Ama belki de onu bu şekilde teselli edenin ben olmasını isterdim. Yine de, gerçekten öldüğünde yanında mıydın, kenarda mıydın diye merak edip duruyorum."

Lily, Bear'ın telefonunu neden başucundaki komodinde şarjda tuttuğunu bilmiyor. Belki de tanımadığı birinden ara sıra gelen mesajlar veya e-postalar ve başka bir hayatta, işler farklı olsaydı, Bear'ın burada olup bunu kendi gözleriyle okuyabileceğini, kendi parmaklarıyla bir cevap yazabileceğini hayal etmesine olanak tanıyan kısa bir an

için. Ama bir gün, Lily ve Pearl'ün yapbozlarından başlarını kaldırıp duraklamalarına neden olan beklenmedik bir sesle çalıyor. Durmadan önce ona ulaşmak için çaresizce merdivenlerden yukarı koşuyorlar. Lily cevap vermek için yeşil düğmeye basarken Pearl yatağa atlıyor.

Hattın diğer ucunda bir adam var. Bear'la konuşabilir mi?

Bir anlık sessizlik, şok. Kendine gelmesinde bir gariplik. Ah, çok üzgün. Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Kocasının geçen yıl sipariş ettiği elektrikli araba hakkında arıyor. Bilmiyor muydu? Pandemi üretimi etkiledi ama sonunda teslimata hazır. Parası çoktan ödendi.

Adam konuşurken, Lily, Bear'ı banka hesabını karıştırırken, ilk arabaları için para biriktirirken hayal etti. Şehre ve istasyona bu kadar yakın bir yerde yaşadıkları için hiç arabaya ihtiyaç duymamışlardı ama Lily her zaman bir tane istemişti. Kırsalda müzik dinleyerek araba sürmek istemişti. Yolculuğun son ayağını taksiyle götürmek yerine tatile gitmek istemişti. Tren saatleri kafasında dönmeden ailesini ve Cora'yı ziyaret etmek istemişti. Bear'ı internette araştırma yaparken hayal etti. Onu showroom'da, güzel kocasını ise sıradan bir günün ortasında, dünya kapanmadan önce onun için güzel bir şey yaparken hayal etti. Peki o zaman neredeydi? Belki deniz kıyısında yürüyordu ya da kütüphanede. Ve farkında olmadan devam etmişti. Ondan ve bu özel şeyden. Ayrıca, hayatında o kişinin olmasının, sürprizler planlayacak, sırtına kanat takmaya çalışacak o kişinin olmasının ne demek olduğunun da farkında değildi.

Şakağını Lily'nin şakağına dayamış bir şekilde dinleyen Pearl, "Ne renk olduğunu sor, anne!" diyor.

Adam duyuyor. "Siyah," diyor. Tam da Lily'nin seçeceği renk.

Ve şimdi, 2022. Bear'ın ölümünün üzerinden iki yıl geçti. Birlikte yaptıkları çocuk Pearl ise altı yaşında. "Bana şu hikâyeyi anlat..." diyor ve Lily ona muhteşem babasının hikâyesini anlatacak. Onu efsanevi bir tanrıya, bu dünyada hiç yaşamamış kadar iyi bir yaratığa dönüştürdüğünden endişelenecek. Ama onu susturamaz. Onu olduğundan daha az zeki yapamazsın. "Şanslıydık, değil mi anne?" diyor Pearl ve Lily başını sallıyor.

Bir gün, Pearl, Maia ile dışarıdayken, yavru bir köpekle yaşlı bir çiftle karşılaşırlar. Yavru, rüzgarda savrulan yapraklara atlar, kendi ayaklarının üzerine düşer, kuyruğunu kovalar, ilgi alanını zar zor sürdürür, sonra bir sonraki şeye sevinir. Maia, köpeği okşayıp okşayamayacaklarını sorar ve yetişkinler başının üstünde konuşurken, Pearl, bacağını dürten köpeğin kadifemsi kulaklarına dokunur ve ona daha da yaklaşmak ister. Ne dediklerinin parçalarını yakalar: Köpeklerin insanlar kadar uzun yaşamalarına gerek yoktur, sadece hayattaki neşeyi bulmakta çok iyidirler. Sanki bu dünyaya belli bir miktar mutluluk elde etmek için gelmişiz ve işimiz bitince gidebiliriz.

"Bu Papa Bees'e benziyor mu?" diye soruyor Pearl uzaklaşırken.

Maia'nın nefesi kesiliyor ve gözleri karıncalanıyor. "Bir nevi," diyor ve Pearl'ün parmaklarının avucunun içinden kendi avucuna doğru ilerlediğini hissediyor.

"Oldukça ciddi bir insan olmana sevindim," diyor Pearl elini sıkarak. Maia da ne demek istediğini anlıyor; halkının

geri kalanının daha uzun süre kalmasını istiyor, hatta buna ihtiyacı var.

"Endişelenme, hiçbir yere gitmiyorum."

Maia, küçük kardeşini düşünerek gülümsüyor. Onun coşkusunun, her şeyi özel kılma yeteneğinin gölgesinde kaldığını ama bunun onun için bir ayrıcalık olduğunu hatırlıyor. Ve şimdi onlara ne bıraktığına bakın. Güzel, yetenekli Pearl.

"Bana adımın hikayesini anlat," diyor Pearl, bulaşıkları birlikte yıkarken bulaşık kurutma tahtasının üzerinde bağdaş kurmuş otururken. Lily de ona nasıl olduğunu anlatıyor. Bear'ın, kendi isimlerinin onları tamamlayacak bu yeni kişiyle nasıl uyuşacağını düşünmeleri gerektiğini söylediğini.

"Elbette! Hayvan, bitki ve mineral," demişti sevinçle. "Adı mineral olmalı."

Lily telefonundan bir liste açmıştı. Yeşim, Yakut, Opal, Zümrüt, Kristal; isimleri yüksek sesle okuyordu ta ki... İnci'ye kadar.

"İnci," diye tekrarlamıştı Ayı, kendi kendine deneyerek.

"Ama bir incinin aslında gerçek bir mineral olmadığı söyleniyor." Ve Lily açıklamayı okumuştu: "İncinin kendisi bir mineralden oluşmuş olsa da, organik kökeni onu resmi bir mineral olmaktan çıkarıyor."

"Ama zambak da resmen sebze sayılmaz. Daha çok bitkisel bir madde," demişti gülerek.

Son zamanlarda Lily ve Pearl birlikte oyun oynamaya başladılar. İlk soru: hayvan, bitki veya mineral? Pearl, Lily'nin aklından geçen her neyse onu daraltmaya çalışıyor, ancak ipucu verme sırası ona geldiğinde, ilk soruya her

zaman "Hayvan" diyor. Lily, zaten bildiği cevaba giden dolambaçlı bir yolda ilerlemesini sağlayacak sorular düşünüyor. Sonunda "Baba mı?" diye soracak ve Pearl memnuniyetle gülümseyecek.

Okul günleri uzun ve Pearl bitkin bir şekilde çıkıyor. Kapılardan uzaklaşıp sırtına bir şey almak istiyor ve kütüphanedeki vardiyasından sonra bile Lily, Pearl'ün sıcak bedeni sırtında, boş beslenme çantası hafifçe yan tarafına çarparak tepeye tırmanıyor. Kalçası ikisinin toplam ağırlığı altında yanıyor ama bu, Lily'nin kederin verdiği uyuşukluktan sıyrılıp bedenine çekildiğini, daha canlı hissetmesini sağlıyor.

Bir kedi almayı planlıyorlar. Pearl, Cora'ya bundan bahsettiğinde, "Baba yerine değil," diye açıklıyor. Cora da onaylarcasına başını sallıyor ve hayvan, bitki ve mineral üçlüsünü korumak için hayatlarına bir yaratığı geri davet ettiklerini fark ediyor. Hayatlarında o hayvansal enerji olmadan sonsuza dek topallamamaya karar vermenin bir gücü olduğunu anlıyor. Bear çok gurur duyardı.

Maia, Bear'ın ölümünden önceki ilk karantina döneminde, kaldırımlar ve pencereler hâlâ elle çizilmiş gökkuşaklarıyla kaplıyken ve her perşembe akşamı saat 8'de ön kapılar hastalara bakan NHS çalışanlarına alkış tutmak için açılırken ondan haber aldı. Mektubu, faturalar ve bir pizza dağıtım broşürü arasında geldi.

El yazısını tanımadı. Ya yaşın getirdiği hafif titreme yüzünden, ya da belki de bir zamanlar zihninde tuttuğu bir

dosyadan sildiğinden. Ve böylece, el yazısı sayfaların kimden geldiğini fark etmeden ilk satırı okudu.

Sevgili Maia, umarım iyisindir. Hatırlamıyor olabilirsin - hatta sen bile olmayabilirsin- ama yıllar önce, belki 2009'da, sanırım bir trafik sıkışıklığında birbirimizi görmüştük. Sen olduğundan emindim ve sanırım sen de beni tanıdın. O zamandan beri seni sık sık düşündüm ve birçok kez yazmak istedim, ama eminim ki kurduğun yeni hayata saygımdan, izinsiz girmekten çekindim. Yine de pandemi her şeyi değiştirdi. Yetmişli yaşlarımın sonlarında, her kapı kolunda ölüm pusuda beklerken, zamanın sınırlı olduğuna dair daha büyük bir his var içimde. Temasın ya şimdi ya da asla olduğuna dair...

Mektubu katlayıp zarfına geri koydu, sanki içeriği yeterince çabuk kaldırmazsa sayfadan fırlayıp zihnine davetsizce sıçrayacakmış gibi. Günlerce çantasında taşıdı, varlığını hissetti, ne yapacağına karar verirken omzunda babasının silueti belirdi. Adresini nasıl bulduğunu merak etti; büyükanne ve büyükbabasıyla yıllardır görüşmüyordu.

Bir öğleden sonra, hastalarının dosyalarını erkenden toplayıp, çakıllı sahilden aşağı inerek tahta bir kulübenin arkasına sığındı. Sayfaları tekrar çıkardı, bu sefer parmaklarının onun da tuttuğu kağıda değdiğinin farkındaydı. Keskin deniz havasının onu bu histen arındıracağını umarak gökyüzüne baktı, ama hissettiği tek şey ağır bir tuz hissiydi. İsteksizce aşağı baktı ve okumaya başladı.

İşini bitirdiğinde, deniz savunmasına yaslandı. Charlotte sahile vardığında ve yanına oturduğunda ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi.

"Babamdan bir mektup," dedi Maia zarfın köşesini çevirerek. "O gün, trafik sıkışıklığındaydı." Charlotte o sırada uzun parmaklarını çakıl taşlarının üzerinde

gezdiriyordu. "Görünüşe göre barışı sağlamak için yazıyor. İnsanlığa olan inancımı tazelemek için. Değişim potansiyelimize." Maia hafifçe güldü.

"Değişti mi? Yani değişti," diye sordu Charlotte.

"Olabilir. Hapisten çıktıktan sonra, aile içi şiddet uygulayanlara yardım eden bir hayır kurumuna gitti. Ve daha sonra onlar için çalışmaya başladı. Muhtemelen bunda başarılı olurdu; aslında her şeyden önce iyi bir doktordu, annem hep böyle derdi. En azından kocasından daha iyi bir doktor."

Charlotte denize bakıyordu ama Maia tüm dikkatinin onda olduğunu biliyordu. Soru sormak yerine, ne zaman beklemesi gerektiğini sezme konusunda bir yeteneği vardı.

"Görünüşe göre üvey kız kardeşim varmış. Aslında yeni bir ilişkisi varmış. Normal bir ilişkiymiş, iddia ediyor. Artık yokmuş. Ama sırf aşkları bittiği için, daha uğursuz bir şey değilmiş, diyor. Yine de kızının onunla pek iletişimi yokmuş gibi geliyor. On yedi yaşında."

"Aman Tanrım. Bir kız kardeş. Bunu hiç düşünmemiştim," dedi Charlotte.

"Ben de." Bir süre sonra ekledi, "Mektupta benden özür diledi. Annemden ve Ayı'dan da. Eğer istersem iletebilirim."

"Ona söylemeyi düşünüyor musun?"

"Bunun ne işe yarayacağından emin değilim. Acı dolu duyguları harekete geçirmekten başka."

Sessizce oturdular ve sonunda Charlotte, "Cevap verecek misin?" dedi.

"Bilmiyorum. Sanırım bir süre daha burada oturup cevabın bana gelip gelmeyeceğini göreceğim."

"Tamam o zaman," dedi Charlotte kendini yukarı çekerek. Pantolonunu düzeltti. "Evde olacağım. Akşam yemeğine döner miyim?"

Maia gözlerini kısarak yukarı baktı, akşam güneşi gözlerine vuruyordu. "Evet, yedide," dedi ve Charlotte omzunu sıkarak kumsala doğru geri yürüdü.

Maia, güneşin batmaya başlamasını izledi. Dalgalar gittikçe yaklaşıyor, bir çakıl taşı yığınının üzerinden atlayıp diğerine saldırıyordu. Sadece birkaç adım öteye vurduklarında ayakkabılarını çıkarıp yıpranmış bir direğe dengeledi ve buz gibi su tenini ısırırken Brighton denizine doğru yürüdü. Dizlerine kadar geldiğinde ve elbisesi üzerine yapıştığında, mektubu zarfından çıkarıp suyun yüzeyine bastırdı ve mürekkebin sayfalardan akıp gidişini izledi; ta ki ellerinde sadece lekeli, dağılmış kağıtlar kalana kadar. Dakikalar sürmesini isterdi ama sadece saniyeler sürdü. Kalanları toplayıp döndü ve çakıl taşları ayak tabanlarına batarken sahile doğru geri döndü. Tuzlu suyla ıslanmış kütleyi gezinti yolundaki bir çöp kutusuna attı ve yumuşak bir sesle metale çarptı. Sonra deniz duvarına oturdu, ayakkabılarını giydi ve Charlotte'la birlikte kendi hayatına doğru yürüdü, bir zamanlar sahip olduğu babasını babasına bıraktı.

Cora, Ayı'nın kaybıyla yaşlandı. Veda edememesiyle. İnci ve Lily'den ayrı kalarak kederiyle. Ama tıpkı geçen seferki gibi, Vihaan öldürüldüğünde ve Gordon hapse atıldığında, onu ayakta tutmak için devreye giren Mehri oldu. Karanlıkta birlikte gülüp ağladığı Mehri. Hayat yeniden açılmaya başladığında, kış uykusundan uyanan bir yaratık gibi onu nazikçe ışığa doğru yönlendiren Mehri. Kanı daha soğuk, daha yavaş akıyor ama yine de hayatta kalma hissiyle.

Bir akşam Mehri'nin evine vardığında, mutfakta sohbet ederlerken Cora, koridorun aşağısındaki oturma odasında Roland'la birlikte başka birinin olduğunu fark eder. "Kim o?" diye sorar ve Mehri, Roland'ın plak çalarına iğne vermek için beklenmedik bir şekilde uğrayan arkadaşı Felix olduğunu söyler.

"Buluştuğum adamdan mı bahsediyorsun?"

"Bir randevu mu?" diye soruyor Mehri, Cora onu sustururken. "Ah, evet. Bir randevu! Aman Tanrım, ne kadar zaman önceydi bu? Yirmi yıl mı?" Mehri inanmazlıkla başını sallıyor.

Cora, üst üste gelen ziyaretlerinin bir tesadüf olduğunu biliyor ama yine de oturma odasının kapısından başını uzatıp merhaba dediğinde kendini garip hissediyor.

"Ah, Cora, değil mi?" diyor Felix. "Seni tekrar görmek harika." Gülümsemesi anında ve içten geliyor ve tavırlarında, Cora'nın işleri daha ileri götürmek istemediğine dair bir kırgınlık -ya da belki de bir anı- beslediğine dair hiçbir işaret yok. Yüzü nazik, ama Cora onu bu kadar yaşlı görünce şaşırıyor. Ama sonra kendine kendisinin de öyle olduğunu hatırlatıyor; ikisi de yetmişlerine yaklaşıyor.

"Akşam yemeğine başlamak üzereyiz. Bizimle kalıp yemek yer misin Felix?" diye sordu Mehri.

Dördü birlikte yemek hazırlıyor, arka planda vinil cızırtısı duyuluyor, Mehri ve Roland mutfakta koşuşturuyor, Cora ve Felix masada sebzeleri doğruyor.

Cora ona Pearl'den, her hafta onunla birlikte Brighton'a trenle gidip pasta yaptıklarından bahsediyor. "Çoğunlukla ekmekli şeyler. Parmaklarını hamura batırıp hayvan şekli vermeyi seviyor. Çoğunlukla kedi. Daha yeni bir yavru kedisi oldu."

"Bir zamanlar hisse senedimdi. Artık emekliyim."

"Ah, evet, tabii." Veteriner olduğunu unutmuştu.

"Sahiplerinin onlara nasıl seslendiğini duymaktan keyif alırdım. İnsan gibi seslenen bir şeye yöneldikleri zamanları hep severdim. Derek gibi. Ya da Clive gibi."

"Pearl, oğluna Kedi demiş." Felix'in gülümsediğini görüyor. "Kulağa geldiği kadar hayal gücünden yoksun değil," diye ekliyor Cora ve kendini bir şekilde ona daha fazlasını anlatırken buluyor. "Oğlumu -Pearl'ün babasını- karantina sırasında kaybettik. Adı Ayı'ydı. Sanırım Kedi de buna bir gönderme. O..." Lafı dolandırmayı bırakıp tavana bakıyor, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor. "Adı oydu. Yumuşak, sevimli ve nazik. Ama aynı zamanda cesur ve güçlü."

Felix bıçağını bırakıp Cora'nın elini kendi bıçağıyla kapatırken, Cora da kendini düzeltiyor. Arka planda, mutfakta hâlâ hareket eden Mehri ve Roland'ın farkında; bir an için orada olduklarını unutmuştu. Mehri'nin, onun bu kadar rahat konuştuğunu duyunca şaşıracağını biliyordu. Kendisi de şaşırmıştı.

"Peki kedi ismi gibi mi?" diye soruyor Felix.

"Ah, evet, tıpkı onun gibi. Hayatı kendi şartlarına göre yaşıyor. Ama -bunu nasıl yaptığını bilmiyorum- evlerini tekrar yuva gibi hissettirdi. Düşünüyorum da, uzun süre öyle olmadı."

Felix bir süre hiçbir şey söylemiyor. Sonra, "Evet, o hissi biliyorum. Karımı karantinadan hemen önce kanserden kaybettim. Evimiz... son birkaç yıldır tek başına bu kadar çok zaman geçirmek zordu. Bir kedi iyi olurdu. Sadece gelip gidişini, kum kabını kullanışını duyabilseydik." diyor.

Son görüşmelerinden bu yana ne kadar çok şey yaşadıklarını fark etmek tuhaf. İkisinin de böyle kayıplar yaşamış olması. Cora, onda bir hamlık fark etmiş, onun da

tıpkı kendisi gibi sinirlerinin yüzeye yakın olduğunu görmüş.

Akşam ilerledikçe, birbirlerinin ne söyleyeceğini merakla beklerken, tünel görüşlü hale geliyorlar. Roland ve Mehri'nin meyve salatası yapmak ve Fern'le telefonda konuşmak için uykuya daldıklarını fark etmiyorlar bile. Cora, kaba olup olmadıklarını merak etse de arkadaşlarının aldırmayacağını biliyor.

Ciddi, sonra neşeli. Bir noktada Cora, gençliğinden kalma bir hikâyeyi canlandırmak için belirli bir bale hareketini sergilerken buluyor kendini. "Bunu birinin önünde yapmayalı kaç yıl oldu anlatamam," diyor yerine otururken.

"Doğru. Otuz beş yıldır arkadaşız ve senden bir plié bile alamadım," diyor Mehri odaya geri dönerken. Cora'nın sandalyesinin arkasında durup yanağından öpmek için eğiliyor. "Yatağa gidiyoruz, azizam."

"Saat kaç?"

"Ah, gece yarısından sonra," diyor Mehri.

"Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim." Cora telefonunun ekranına dokunduğunda saatin aslında bir olduğunu görüyor.

"Gece daha yeni başlıyor," diyor Mehri şarap kadehini lavabonun yanına koyarken. "Belki de işiniz henüz bitmediyse, dışarı çıkmadan önce ellerinizi yıkayabilirsiniz," diye ekliyor gözleri parlayarak. Sonra Felix'e dönüyor, "Seninle konuşmak bile çok güzeldi. Cora'yı en son ne zaman bu kadar eğlenirken gördüğümü anlatamam. Tekrar gelmelisin."

Mehri onları bulaşıkların başına, birbirlerine bırakır. Ve daha sonra, Felix'in Cora'yı eve bırakma teklifi ve Cora'nın bunu kabul etmesi düşüncesizcedir; zaten, geride

bıraktıkları yıllar boyunca yavaş yavaş derinleşecek bir sohbete dalmışlardır.

Julian

Julian stüdyosuna geri dönerken telefonundaki fotoğraflara göz atıyor ve Cian'a, daha on beş dakika önce önünde yığılmış bir kutu sevkiyatını gösteren bir mesaj gönderiyor. Duvarın dibindeki bank aylardır ilk kez boş. Saat daha sabah 11 ama bir şekilde kutlanması gereken bir an gibi geliyor. Sigara içiyor olsaydı, yangın merdiveninin yakınındaki arka basamaklarda oturur ve son birkaç ayın stresini nikotin ve katran bulutu içinde dışarı atardı. Mücevher kutularını, kurye minibüsünün arkasında, balonlu naylondan bir koza içinde şehrin dört bir yanında sarsıla sarsıla giderken, limana ve ironik bir şekilde Liberty adında bir yere doğru yol aldıklarını düşünüyor. Cian'ın ona eski gemilerin kerestelerinden inşa edildiğini söylediği Londra'daki bir mağaza. Maun merdivenleri tırmanırken gıcırdıyor ve tüm binanın dalgaların üzerinde yan yattığını hissettiriyor. Cian orada hayaletler de olduğunu söylüyor. Julian, kendi hayaletlerinden bazılarıyla karşılaşıp karşılaşmayacaklarını merak ediyor. Bu gönderiyi

hazırlarken birkaç tanesini metale karıştırmamış olabilir. Büyülü düşüncelere yatkın biri değil ama yine de kendi düşüncelerinin, anılarının, bu zamanın stresinin her bir parçanın içinde bir şekilde kaynaşmış olabileceğinden endişeleniyor. Maia ise işlerin böyle yürümediğini düşünüyor.

Orla çocuklarla birlikte ayrıldığından beri, pandemi sırasında Maia'ya çok yaslandı. Stokçularının kapalı olduğu, işsizliğin Cumhuriyet tarihindeki en yüksek aylık artışı yaşadığı o ilk karantina, açık gökyüzünde serbest düşüş gibiydi, onu karşılamak için yükselen bir acil iniş gibiydi. Bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ve çoğu kişi ekşi mayalı ekmek yapıp sebze yetiştirirken, serbest çalışanlara hiçbir destek yoktu. En azından ilk başta yoktu ve Julian ile Orla'nın etkileşimleri hızla zımpara kağıdının kendine sürtünmesi gibi hissettirmeye başladı.

"Neden daha fazla kahve aldın?"

"Ne?"

"Bu bir lüks, olmazsa olmaz değil."

"Benim için çok önemli."

“Kendi çocuklarını beslemekten daha fazlası mı?”

Kelimeler, ruh hallerine, o anda kimin daha endişeli olduğuna bağlı olarak, her ikisi tarafından da söylenebilirdi. Ve bir zamanlar romantikleştirdiği kadın, ona öylece dönerkenki hali, her şeyin altın gibi döküldüğü gün batımından önceki o son saatteki şeftali parlaklığındaki teni... artık öyle değildi. O sadece Orla'ydı. Kot pantolonu biraz dardı, gözlerinin altındaki koyu halkalar, Julian, sesin kafatasında bir delik açacağını hissedene kadar dalgın dalgın dilini şaklatma alışkanlığı.

O ilk karantinanın Mayıs ayında, çamaşır makinesi mutfağı su bastı ve Julian, her zaman bir YouTube videosundan çözüme ulaşabileceği hissiyle, büyüyen alet

yığınının arasında iki gün geçirdi. "Aşağı gelip sizin için bakayım," dedi Cian. "Dikkatli olacağım. Maske takabilirim." Ama Julian reddetti, ona virüsü bulaştırmaktan, kuralları çiğnemekten ve bir komşunun ya da polisin öğrenmesinden çok endişe ediyordu. Böylece, çamaşırlarını küvette yıkamaya, her birini sıkmaya ve yukarıdaki eski Sheila Maid askılığından damlayarak kurumaya bıraktılar. Tüm ev nemli hissediyordu ve ahşap tahtaların kuruyamadığı mutfak zemini kararmaya başladı. Geceleri sümüklü böcekler beliriyordu, kalın gövdeleri en ufak bir delikten sızmak için çekilmiş bir sakız gibi incecik uzanıyordu. Julian süpürgeliklerin altındaki ve su girişlerinin etrafındaki çatlaklara tel yünü tıkadı, ama bu istilayı yavaşlatmaya yetmedi. Orla gece bir bardak su almak için aşağı indiğinde, elini mutfak musluğundan sızan bir musluğa koydu. Herkes uyandı, ışıklar açıktı ve yetişkinler çocukları yatağa yatırırken birbirlerine dik dik bakıyorlardı.

"Bu ev!" dedi Orla yorganın altına girerken.

"Böyle bağırmanın aşırı bir tepki olabileceğini düşünmedin mi?"

"Bunu planlamamıştım, aptal."

Julian, ellerini yorganın altına sokmuş, öfkesini örten bir örtüyle yatıyordu. Her zaman, nasıl biri olacağından o kadar korkuyordu ki, başka türlü davranmak istemiyordu.

Başka bir gün, kızlar tartışırken Julian, "Bununla sen mi ilgileneceksin Orla?" diye sormuştu. Julian mutfak masasında oturmuş hesaplarını yaparken, o da akşam yemeğini pişiriyordu.

"Bununla ben mi uğraşacağım?" dedi Orla, yan odadaki ses yükselirken. Julian evrak işlerinden başını kaldırıp kızın yüzünde bir hayal kırıklığı, hatta belki de bir parça nefret gördü. "Hiç oraya gidip ortalığı ayağa kaldıracak kişinin

sen olabileceğini düşündün mü? Bunun bir kez olsun Bay Popüler olmaman anlamına gelebileceğini biliyorum ama aslında onlar senin de çocukların Jules. Neden hep sadece sıcak ve duygusal şeyleri yapmak zorundasın ki?"

İçini çekti, onun bu çıkışına karşı sanki kendini savunuyormuş gibi ellerini kaldırdı.

"Bunu yapma! Neden hep bunu yapıyorsun?!"

"Ben hiçbir şey yapmadım."

"Öyle mi! O surat! Beni dengesiz bir cadı gibi hissettirmesi gereken surat. Öfkeli olabilirim ama söylediklerim tamamen mantıklı. Biliyor musun Jules, bir çocuğa sınır koyduğunda, kendini güvende hisseder. Anladın mı? Güvende. O an sana aptalın tekiymişsin gibi bakacaklar ama aslında iyi adam olan sensin."

"Orla," dedi Julian, kızların duyması ihtimaliyle, onun dilinden irkilerek.

"Kendi hayatında sürekli bu kadar pasif olmak zorunda mısın? Sana bir şey söylemeye çalışıyorum, sana bir şans vermeye çalışıyorum ama sen duyamıyorsun bile. Sadece nasıl söylediğimi düşünebiliyorsun."

Kızlardan biri -Julian, Aoife diye düşündü- o sırada ağlıyordu; "Geri ver!" sözleri Orla'nın bağırışlarını bastırıyordu. Oturma odasına geçti, iki kız bir oyuncak yüzünden çekişiyordu. "Tamam, kim bisküvi ister?"

Ama onlar cevap veremeden, Orla oradaydı ve bir şerit daha koparıyordu. "Çözümün bu mu? Bir bisküvi! Neredeyse akşam yemeği vakti ama sen adam olup burada yetişkin olmak yerine onlara bir bisküvi vermeyi mi tercih ediyorsun? Ne zaman büyüyeceksin Jules? Ne zaman bizi her şeyden üstün tutmaya başlayacaksın?" Odadan çıkıp kapıyı arkasından çarparak çıktı ve Jules kendini çok yorgun hissetmişti. Çünkü tartışma ne hakkında olursa olsun, her zaman şu noktaya geliyordu: Geçmişi

-İngiltere'ye olan düşmanlığını- geride bırakıp geleceklerini güvence altına alamaması.

Geceleri, Maia'nın sözleri zihninde dönüp duruyordu; bir zamanlar küçümsemenin bir ilişkideki en aşındırıcı şey, sallantıda bir evliliğin göstergesi olduğunu söylemişti. Hissediyordu. Nemli havada yankılanan sivri sözcüklerin o korkunç katliamı; artık birbirlerine dönmeyen düşmanca bedenler. Ve Orla neredeyse her tartışmalarında ona bağırsa da, bunu değiştirmek için ne yapması gerektiğini göremiyordu. Birlikte oldukları onca yıl boyunca bunu yapmıştı, sanki tüm hayal kırıklığının kökleri tek bir şeye dayanıyormuş gibi. Ama ancak Cian o sözleri söylediğinde duyabiliyordu.

Bunda bir tuhaflık var: En sessiz, fikirlerinde en çekingen, düşüncelerini başkalarına empoze etmekten en çok çekinen kişi sonunda konuştuğunda; duyuyorsun. Ah. Ah, ve aniden gerçekle yüzleşiyorsun. "Julian, oğlum. Bu aptalca gururu sürdürmeye devam edersen aileni sonsuza dek kaybedeceksin. İngiltere'ye sat. Orası sadece bir yer. Baban değil."

Ailesi o zamana kadar çoktan gitmişti. Orla'nın ailesinin yanına. Ekim ayında İrlanda tekrar kapanmaya başladığında, Orla ikisinin de iyiliği için -çocukların da iyiliği için- bir karantinayı daha birlikte atlatamayacaklarını söylemişti. Seninle böyle yaşayamam Jules. Seni sürekli dürterek istediğim kişiye dönüştürmeye çalışıyorum; beni dönüştürdüğü kişiden hoşlanmıyorum. Her şeyi almamış olsa da ev dağılmış gibiydi. Holde boş ceket askıları, kitap ve masa oyunlarının olduğu raflar, doldurulmamış boşluklarıyla diş fırçası tutucusu.

Aoife ve Niamh olmadan, akşamları eve dönmesi gereken Orla olmadan Julian daha uzun saatler çalışmaya başladı. Bilgisayarının başında daha fazla zaman geçiriyor,

stokçularla görüşüyor, iş çekmeye çalışıyordu. Bazı günler e-posta göndermek kuyuya taş atmak gibiydi; bir yere vardıklarının tek kanıtı, ara sıra gelen geri dönüşlerdi: Bu e-posta kullanıcısı artık yok. Gittiği her yerde kapanmalar ve işten çıkarmalarla ilgili dile getirilmemiş hikayeler buluyordu. Bu durum onu daha az yalnız hissettirmeliydi ama hissettirmiyordu. Bu insanların heyecan verici yeni rollere düştüğünü, eski hayatlarını yeni kurulan şirketler veya pandemiyi atlatabilecek şirketlerdeki pozisyonlar uğruna terk ettiklerini hayal ediyordu. Bazen kendi başlarına mücevher yapmaya başladıklarını ve asansör kapılarının kapandığını, içeride kendisine yer kalmadığını hayal ediyordu. Eski e-postaları karıştırıp bir zamanlar kendisine ulaşan kişileri arıyordu. Kaç tanesinin cevapsız kaldığını görmek utanç verici bir histi. Ve şimdi ellerini uzatıp yalvarmak zorundaydı.

Bazı geceler Eski Çikolata Fabrikası'nda uyurdu, sadece Zoom üzerinden Aoife ve Niamh'a iyi geceler demek için işinden ayrılırdı. Aramalar sinir bozucuydu. Ekrandan dikkatlerini çekmek zordu ve karahindiba tohumu başları gibi uçup gidiyor, yanakları kızarmış, pijamaları üzerlerinde, köpük banyosu ve yumuşatıcı koktuklarını bildiği halde, bir anlığına yeniden belirip tekrar uykuya dalardı.

"Gel de babanla konuş Niamh," dedi ve ardından biraz sohbet ederek bir uyku vakti hikayesi hazırladı. "Hayır, hayır, hadi çabuk. Baban bekliyor." Orla'nın bir şeyler yapmaya çalıştığını, hepsini ekrandan bir araya getirmeye çalıştığını ama bir türlü beceremediğini duyabiliyordu.

Bazı geceler, görevden ayrılmadan önceki son saniyelerde yüzleri dizüstü bilgisayarını doldurur, bazen de sadece o ve Orla kalırdı. İkisi de üzgündü ama durumu nasıl düzelteceklerini bilmiyorlardı. "Yorgun görünüyorsun,"

demişti. Ve yüzünü ovuşturmuş, aniden hissettiği şeyi hissetmişti. "İyi olacağım. Muhtemelen gözlerimi kontrol ettirmem gerek."

Bazı geceler, onları ziyarete giderdi. Orla'nın ailesi, onun içeri girmesi fikrinden rahatsız olsa da Julian, bunun uygun bir bahane, sorumsuz damadını aileden aforoz etmek için bir bahane olup olmadığını merak ediyordu. Böylece parka gittiler, akşam karanlığında nefes kesici huniler oluşturarak Niamh tırmanma kafesine son bir kez tırmanırken ısınmak için ayaklarını yere vuruyorlardı. Kapılara doğru yürürken, kızları aralarında havaya kaldırıyorlardı ve Julian kendini, sanki her zaman birkaç adım ötelerinde bir fotoğrafçı varmış gibi, zihninde anlık fotoğraflar çekerken buluyordu. İşte bu, neredeyse bir aile olduğunuz zamanki haliniz. İşte bu, her şeyi yeniden bir araya getirme umudunun hâlâ var olabileceğini düşündüğünüz zamanki haliniz.

Aralık ayında bir sürü sipariş geldi ve Julian Noel arifesine kadar çalıştı. Ama bu bir çıkış yolu olmaktan çok, bir geçiş dönemiydi. Hâlâ paranın ve tam da yetecek kadar paranın onlara sağladığı oksijenden mahrumdular. Ocak ayı, onu umutsuz bırakan bir durgunlukla geldi. Eski Çikolata Fabrikası'ndaki herkes bunu hissediyordu. Dükkanlar kapanmış, fuarlar iptal edilmiş, sergiler kalıcı olarak ertelenmişti. Nisan ayında, birkaç yıl önce Orla'nın eski stüdyosuna taşınan bir dolap ustası intihar etti. Cebinde bir notla ormanda bulundu. Bu not onları bir süreliğine daha nazik, daha yavaş hissettirdi. "İyi misin?" diye birbirlerine soruyorlardı, durup "iyi"den daha fazlasına yer açıyorlardı.

"Bunu yapmazsın, değil mi?" demişti Orla, ona söylediğinde.

"Ne düşünüyorsun?"

"Bu yüzden soruyorum. Çünkü bilmek istiyorum."

"Seni ve kızları yanımda," demişti ve kız başını sallamıştı -kısa, kesik bir baş sallama- ve gerçekten ona sahip olup olmadığını, yoksa her şeyin çoktan bittiğini merak etmişti. Ama her iki durumda da, bu onun için bir seçenek değildi. Annesinin hayatı ona hayatta kalmak için elinden gelen her şeyi yaptığını öğretmişti. Cevabının belki de manipülatif görünebileceğini, Orla'nın resmi olarak bir çizgi çekmesi durumunda bakış açısının değişebileceğini fark etmiş ve eklemişti: "Ama çekmesem bile, cevap hayır. Ben böyle bir şey yapmazdım." Ve kız hafifçe gülümsemiş, güven vermişti.

Ama sonradan konuşmalarını düşünmeye devam etmişti. Çünkü annesinin hayatı ona çocuklarınız için elinizden gelen her şeyi yapmayı öğretmemiş miydi? Onlara mümkün olan en iyi hayatı sunmak, yanlarında olmak için savaşacağınızı, gerçekten savaşacağınızı? Bunu yaptığından emin değildi. Annesinin yaptığı gibi değil. Canını dişine takarak değil.

Julian çalışmadığı zamanlarda eve daha sık dönmeye başladı. Mutfak zeminini zımparalamak için bir zımpara makinesi ödünç aldı, aşınmış duvarları yeniden boyadı ve evlerine sekiz yıl önce ilk kez kapıdan içeri girdikleri zamanki gözleriyle bakmaya başladı. Çikolata kutusu gibi bir ev. Minik dökme demir şömineler ve dar nişler, orijinal panjurlarla çerçevelenmiş Viktorya dönemi pencere kanatları ve altlarında pencere koltukları. Orla'yı ve kızları evin her yerinde hayal edebiliyor, seslerini duyabiliyordu. Ve eğer pandemi olmasaydı, paraları bitmemiş olsaydı nerede olacaklarını merak etti. Daha iyi olmanın, kendisinden bekleneni zamanında yapmanın bir yolunu bulup bulmadığını. Aşkın, bir örümcek ağı kadar kolayca fırçalanan, incecik ipek ipliklerle birbirine bağlı iki sıradan insandan ibaret olmadığını.

Sadece artık orada olmamasından -onun, kızların günlük somut varlığından- değil, aynı zamanda gidebilecek olmasından da mahvolmuştu. Kendine onun kendisine ait olduğuna inandırmıştı; kendisi de ona. Ama belki de bu fikir her zaman gerçek olamayacak kadar güzeldi. Bazı günler uyandığında, sanki başının yastıktan geriye doğru itildiğini hisseder ve sessizce bir odanın oda olup olmadığını, elinin el olup olmadığını, orada yatıp yatmadığını sorgulardı.

Ve hiç beklenmedik bir anda, evliliğinin belirsiz kalıntıları etrafında evlerini yeniden inşa ettiği o tuhaf durumdayken, annesinin ölümü onu yeniden sarstı. Sanki tüm çocukluğu, annesinin yokluğunun uzun ve sulandırılmış bir bardağıymış gibi, şimdi onun sade ve yoğun hali ile karşı karşıyaydı. Geriye kalanların mutlak hiçliği.

Bahçecilik Julian'ın işi olmamıştı hiç. Orla'nın da. Ama bir gün, nereden başlayacağını bilemeden küçük bir köknarın üzerinde elini gezdirirken, ağaçtan yayılan zengin ve tanıdık bir koku onu İngiltere'deki evin bahçesine geri götürdü. Orada, kalın bir ağaç gövdesi görüşünün çoğunu engelliyordu ama dışarı baktığında annesinin ona doğru geldiğini, yaklaştıkça eğildiğini ve uzun, zarif kollarını uzattığını görebiliyordu. Dudakları kıpırdıyordu ama onu ikna etmeye, güven vermeye çalıştığını gösteren ifadesiydi. Ta ki, "Sorun değil, artık dışarı çıkabilirsin." diyene kadar. Ve sonra görüntü kayboldu. Ve yine kendi bahçesinin duvarları arasında yalnızdı.

Sadece aynı birkaç anıyı hatırlamıştı, o kadar sık tekrarlanıyordu ki artık onu etkilemiyordu. Ama burada, görüntü zihninde taze ve canlıydı. Sesi şaşırtıcı ve gerçekti. Unutmuştu.

Sonraki günlerde, fırsat buldukça bahçede çalıştı. Öğle tatilinde eve gelip annesini orada bulmayı umarak. Anıların peşinden koşmamaya çalıştı, onları korkutabileceğinden

endişe ediyordu. Bazen sabırsızlığa yenik düşüp köknarın kokusunu Olbas Yağı'nı içine çeker gibi içine çekiyor, ama hiçbir şey bulamıyordu. Karmakarışık köklerin altında bir küreği kurcalayıp, pişmiş toprak saksıları boşaltırken, odak noktasının arkasındaki boşluk olmadığını, "Buradayım, buradayım" diye bağırmadığını iddia etmeye çalışıyordu. Lütfen, sadece bana gel.

Bir akşam, Orla ve kızları ziyaret ettikten sonra Julian, kulübedeki eski kamp malzemeleriyle dolu bir kutudan bir kafa lambası çıkardı. Işığın çoğu gölgede kaybolmuştu, büyük bir buddleia'ya körü körüne saldırırken omzuna bir dokunuş hissetti.

Bir an için mantıksız bir şekilde annesi olabileceğini düşündü. Ama döndüğünde Maia'ydı. "Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim. Evde bu kadar çok lamba yanıyor olmalısın, biliyordum."

"Ah, evet, buraya biraz ışık saçmaya çalışıyordum," dedi, körelmiş makası kesik dal yığınının üzerine bırakırken. Maia'nın kendini içeri alması yeni bir şeydi. Orla gittiğinden beri yaptığı bir şeydi bu. Ama bundan hoşlanıyordu; orada sadece kendisi olmayabileceği hissi.

Aralarında çay fincanlarıyla arka basamakta oturdular. Maia, nisan ortası için hava ılık olmasına rağmen kışlık paltosuyla. Ve ona annelerinin sesini duyduğunu anlattı. "Ah, evet, köknar ağaçları," dedi Maia. "Bahçenin arkasındaydılar. Bizi oraya gönderdi ki, eğer çıldıracağını anlarsa, yolundan çekilelim. Tupperware kaselerini hatırlıyor musun?"

"Tupperware kaseler mi?"

"Seninki maviydi; benimki sarıydı. Her zaman atıştırmalıklarla hazırlardı. Kuru üzüm ve kurutulmuş elma halkaları. Saklanacak şeyler. Piknik Zamanı," dedi Maia, sesi ağırlaşmıştı.

"Piknik Zamanı'ydı, değil mi? Hatırlıyorum." Başka bir anı. "Ama sebebinin bu olduğunu bilmiyordum." Annesinin bu parçalarını geri istiyordu ama çok fazla hüzünle doluydular. Hatta onlar için güzelleştirmeye çalıştığı kısımlar bile. "Bizi gerçekten seviyordu, değil mi?"

Maia, karanlık ve simsiyah ama yıldızsız gökyüzüne baktı. "Gökyüzü baba," dedi.

"Ne?"

"Adınız."

"Ah, evet," dedi. Anlamını nereden bildiğinden emin değildi, belki büyükannesinden ya da bir kitaptan.

"Keşke sana Gordon diye seslenselerdi. Tıpkı onun istediği gibi."

Julian başını kaldırıp çay poşetinin ipini fincan sapına dolamayı bıraktı. Bunu bilmiyordu.

"Plan buydu. Ama seni kayıt ettirmeye gittiği gün, bunu yapamadı. Sonrasında, ona gök babanın ona bir saygı duruşu olduğunu söyledi. Hatta akşam yemeğinde tabağının etrafına koyması için küçük ay ve yıldız süsleri bile yaptım. Ama bu bir saygı duruşu değildi. Onun asla onun gibi olamayacağını söyleme şekliydi. Onu aşacağını."

Julian hiçbir şey söylemedi, sadece uzun ve yavaş bir nefes verdi. Sanki bir ömür boyu içinde tuttuğu bir nefesti. Maia karanlıkta Julian'ın eline uzandı ve ikisi de bırakmadı. Sadece yukarı baktılar, ikisi de gökyüzünden geçen bir uçağın yanıp sönen ışıklarını takip ettiler.

Maia, adamın boştaki eliyle gözlerini sildiğini görünce, "Ben de," dedi.

"Bana neden hiç söylemedin?" diye sordu.

"Unutmuştum. Aslında unutmamıştım. Sadece aklıma gelmemişti."

"Başka bir şey hatırlıyor musun?"

Sonra ona baktı, yüzü arkadaki odanın ışığıyla yarı yarıya aydınlanmıştı. "Ah, Jules. Bir sürü şey. On dört yaşındaydım. Sadece senin ne kadar çok şey bilmek isteyeceğini hiç bilmiyordum."

Sonraki haftalarda Maia, yanına geldiğinde çocukluk anılarını açtı. Orla ve kız arkadaşı Meg olmadan, birlikte olmanın eski ritmine geri döndüler. Pencere çerçevelerinden dökülen boyaları sökerken veya akşam yemeği pişirirken, annesinin mutfak pervazında otlar yetiştirdiğini; altın değil gümüş taktığını; saç yıkama vakti geldiğinde başını geriye yaslaması için onu cesaretlendirmek adına banyo tavanında yaşayan bir geko hakkında hikâyeler uydurduğunu öğrendi. Onu görüyor musun? Cıvıltısını duyabiliyor musun? Bazen Maia'nın sözlerinin gerçek bir anıyı mı canlandırdığını, yoksa sadece resmettiği sahnede kendini mi canlandırdığını anlamak zordu, ama annesi saçındaki köpükleri plastik bir sürahiyle durularken sırtından akan ılık suyu hatırlayabildiğinden emindi. Ayrıca, adını taşımadığı adam hakkında da bir şeyler öğreniyordu. İlk başta, ne kadar çok şey öğrenirse, genetik bağın ona o kadar çok işkence edeceğinden, belki de kodunun DNA'sına daha da derinden yerleşmesinden endişeleniyordu. Ama Maia'nın anlattığı her anı, aralarındaki farklılıkları daha da belirginleştiriyor gibiydi.

Annelerinin ölümünün eşiğinden döndüler; Maia hiçbir şey teklif etmiyor, Julian bir şey sormuyordu. Ta ki artık dayanamayana kadar. "Bana ne olduğunu anlatabilir misin? O gece?"

Annesi için ve onlar için ağladı. "Kalayım mı?" diye sordu Maia.

"Sanırım bir süre yalnız kalacağım," dedi. Kapıda birbirlerine sarıldılar. Sonra Julian küçük kulübenin merdivenlerini çıktı ve soyunmaya bile zahmet etmeden

yorganı üzerine çekip iki gün boyunca aralıksız uyudu; sadece bir bardak su içmek veya tuvalete gitmek için uyanıyordu.

Telefonun çaldığının farkındaydı. Maia'nın onu kontrol etmeye geldiğinin. Ama konuştuğunu hatırlamıyordu. Aylar sonra Maia, Meg'e onu kırmış olabileceğinden endişelendiğini söylemişti. Son birkaç haftadır, sanki çok önemli, uzun zamandır yapılması gereken bir şey yapıyormuş gibi görünmüştü, ama sonra kendinden şüphe etmişti.

Üçüncü gün uyandığında, başucu saati sabahın 7:30'unu gösteriyordu. Sanki hiç rutininden sapmamış gibi. Yatağın kenarına oturdu, sersemlemiş hissediyordu, kendi pis kokusu ve tüylü dili onu etkiliyordu. Banyoda, yıkanmamış kıyafetlerini yere attı ve duşta dururken, sıcak su tenini yakıyor, oda buharla kararmışken, her şey onu buldu. Babası değildi. Her an benzerliğe dönüşmeye hazır, dar bir çizgide yürüdüğünü sanmıştı. Ama çizgi aslında dar değildi. Büyük, aşılmaz bir uçurumdu. Julian asla onun gibi olamazdı. Öfkesinin açığa çıkmasına izin verse bile -bir tartışmada sesini yükseltse bile- babasının yaptığı zulümleri asla yapamazdı. Yakınından bile geçemezdi. Bunu sonunda şimdi görebiliyordu. Duş duvarına yaslandı ve içi boşalana kadar hıçkıra hıçkıra ağladı.

Meg'i Maia'nın hayatına tekrar sokan tesadüfi bir karşılaşmaydı. Homeopati okulundan bir arkadaşı Maia'yı yaz barbeküsüne davet etmişti, ama yağmur yağmaya başlayınca insanlar içeri taşındı ve kanepede yanına oturan da Meg oldu. "Ah! Sanırım tanışmışız. Birkaç yıl önce sana gelmiştim. Saman nezlesi için mi?"

Sadece birkaç randevu olmuştu ama Maia ona ısınmıştı. Peygamber çiçekleriyle aynı tonda olan maviyi bol bol giyiyordu -o gün de mavi giyiyordu- ve açık, cömert bir yüzü vardı. "Meg?"

"Evet, iyi hafıza." Açık veranda kapılarını işaret etti. "İnsanlar hep yağmurun polenleri yere yapıştırdığını söyler ama benim için durum hiç böyle değildi; yağmur yağdığı anda zar zor nefes alabiliyordum. Ama şimdi buradayım, nefes alıyorum. Zekanızın kanıtı." Gülümsedi. "Yıllar içinde size birkaç kişi gönderdim. Bir dakika, bize bir içki getireyim."

Meg döndüğünde ayakkabılarını çıkarıp kanepe minderlerine gömüldü, ayaklarını eteğinin altına sokmuştu. Sanki uzun vadeli bir birliktelik için orada olduğunu, tuvalete gitmesi gerektiğini veya odanın karşısında bir arkadaşını gördüğünü iddia etmeyeceğini ima eden bir yakınlıktı bu. "Senin için bilmiyorum ama bence bir dengesizlik var. Sanki sen benim hakkımda tüm bu tuhaf şeyleri biliyorsun - daha çok burun akıntısı mı, yoksa burnunda pamuk varmış gibi mi? - ve ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Maia, verdiği izlenimin ne kadar kusursuz olduğuna güldü. "Bana geri dönmeyi düşünüyor musun? Tedavi için yani?" diye sordu, sorusundan anında pişman oldu.

Ama Meg bunu kolayca geçiştirdi. "Aman Tanrım. Asla. Kesinlikle asla." Güldü. Eğildi, konuşurken elini Maia'nın dizine dokundurdu. Sadece parmak uçları. Sadece kısa bir an için. Ama Maia bir şey hissetti.

"Yirmi soru mu yani?" diye sordu Maia, kendi dürtüselliğine şaşırarak. Ama Meg sadece sırıtmıştı.

"Tamam, basit bir soruyla başlayalım. Yumurta: çırpılmış mı, sahanda mı?"

"Karışık," dedi Maia, şimdilik tahmin edilebilir bir formülü olan bir sohbete dalabildiği için minnettar bir şekilde. İçinde sıkışıp kalabileceği bir şey.

“İrlanda mı, İngiltere mi?”

"İrlanda. Ergenlik çağımda buraya geldim ve aksanı hiç yakalayamadım. Küçük erkek kardeşim ise tam bir İrlandalı; henüz beş yaşındaydı. Kusura bakmayın, bu tek kelimeden fazlasıydı."

"Ah, cevapların tek kelimelik olduğunu hiç söylemedik. Sabah mı, akşam mı?"

"Günaydın. Olasılık duygusunu seviyorum."

“Kasaba mı, tarla mı?”

"Tarlalar. Büyüdüğüm büyükannemin evi onlarla çevrili." Maia, Julian'ın evine çok da uzak olmayan, kasabadaki kendi dairesini düşündü. Oranın ev gibi hissettirmesi yıllar almıştı; büyükannesinin her ziyaretinde geride bıraktığı ufak tefek şeyler - en sevdiği vazo, çok kullanılmış bir fırın tepsisi; Cian'ın bir şeyleri tamir etmek için uğraması - bu geçişi yumuşatmıştı. "Seni yanımızda görmeyi özlüyoruz ama çok gururluyuz," diye fısıldamıştı Sílbhe, bir akşam ayrılırken saçlarına. Bu, vahşi bir gururdu. Birbirlerine daha sıkı sarılmalarını sağlayan bir şeydi.

Meg, ilçe forması giymiş bir adam kanepeye çarptığında elini bardağının üzerine koydu, ama bakışları Maia'nın yüzündeydi. "Yaz mı, kış mı?"

Maia gülümsedi. "Yaz, İrlanda'daki en sevdiğim gündür."

"Geçmiş mi, şimdi mi?"

"Mevcut." Doğruydu, ama cevap canını acıtıyordu; sanki annesini silmiş gibiydi. Bir sonraki soruya hazırlanmak için başını kaldırdı ve Meg'in duraksadığını fark etti. Sanki Maia'nın yüzündeki karmaşayı okuyabilmiş gibiydi.

“Bulaşıklar: yatmadan önce mi, yoksa ertesi sabah mı?”

"Aman Tanrım, daha önce. Ama şarap kadehlerini bırakacağım; ayıkken içilmesi en iyisidir." İçinde bir şey dürüstlüğe doğru bir yönelme hissetti ve ekledi, "Aslında o kadar sık içmem ama." Meg'in mutfak tezgahında her zaman bir şişe kırmızı şarap bulunduran biri olduğundan emindi.

"Özür dilerim, kontrol etmeliydim. Uygun mudur?" diye sordu Meg, bardağını eğerek.

"Ah, evet, içki içmediğimden değil. Sadece... muhtemelen yanıltıcı olurdu. Her hafta sonu mutfak lavabosunda şarap kadehleriyle dolu bir partiye gelmemi önermek."

"Bunu bilmek güzel," dedi Meg, yüzünde yaramazlık belirirken. "Ama neyse, yürümek: hızlı mı yavaş mı?"

"Yavaş. Konuşmak için daha fazla zaman. Hızlı, geç kaldığımı söylüyor."

"Kurgu mu, kurgu dışı mı?"

"Kurgu, ama bir seçenek varsa şiiri seçerdim." Meg kaşlarını kaldırdı ve Maia, iddialı mı göründüğünü merak etti. Yoksa ortak bir noktaları olduğunu mu ima etmek istiyordu?

"Mantık mı, içgüdü mü?"

"Ah, her zaman içgüdü."

"Mutlu sonlar mı, yoksa üzücü sonlar mı?"

"Mutlu demek istiyorum ama..."

"Anlaştık. Öngörülebilirlik mi, heyecan mı?"

"Muhtemelen tahmin edilebilirlik." Maia, ne kadar ciddi göründüğünü fark edince irkildi.

"Bağlılık mı, kaçamak mı?"

"Sanırım son cevabım bunu kapsıyor," dedi, hafifliğin durumu hafifleteceğini umarak.

"Pişmanlık mı, şüphe mi?"

Maia bir süre düşündü. "Hımm, pişmanlık. Muhtemelen yaşayıp hata yapmak daha iyidir."

"Yukarı mı, aşağı mı?" Meg başını yana eğdi ve Maia'nın bakışlarını yakaladı, veranda kapısının yanındaki bir grup kahkaha atarken bile bakışlarını kaçırmadı.

"Şu anda mı? Soruları tek tek azaltıyorum," dedi Maia, yüzündeki gülümsemeyi gizlemeye çalışarak.

"Sevilen veya saygı duyulan?"

"Ah, canım," dedi Maia, Meg'in söylediği kelimenin kulağa nasıl geldiğinin keyfini çıkararak. Muhteşem bir şey gibi. Kiraz gibi dolgun ve olgun, sesleri oluştururken dudaklarına bulaşan leke. "Sanırım bununla birlikte saygı da gelirdi," diye ekledi Maia, içi burukken nasıl bu kadar mantıklı cevaplar verebildiğinden emin olamayarak.

"Heteroseksüel mi yoksa eşcinsel mi?"

Bir tempo değişikliği, bir duraklama, bir nefes alış.

"Eşcinsel," dedi Maia.

"O zaman bunun için bir yeterlilik yok mu?" diye sordu Meg, gözleri gülüyordu.

Yağmur durmuş olmalı ki, geride kalan grup dışarıya, güneşe doğru hareket ediyordu. Bu da odayı daha sessiz ve Maia'nın sözlerini daha açıkta bırakıyordu. "Ben daha birkaç yıl önce çıktım. 2015'te, referandumla. Ama... eminim."

Meg başını sallayıp gülümsedi. "Yani," diye durakladı, ilk kez kararsız görünüyordu, "bu yirmi soru mangal partisi mi, yoksa daha fazlası mı?"

"Bu son soru mu?"

"Saymadım," dedi Meg. "Ama sanırım en azından bir tane kaldı."

"Ne olacağını biliyor musun? Son soru?"

"Bu soruya vereceğiniz cevaba bağlı."

"Ah, daha fazla olsun o zaman. Lütfen," dedi Maia, parmak uçları Meg'in parmaklarına değecek şekilde elini hareket ettirerek.

"Benimle eve gel?"

Meg, Maia'nın ilk ciddi ilişkisi. Ve Meg bulaşıkları ertesi sabaha bıraksa da, kırsal alanı klostrofobik bulsa da, kocaman bir gökyüzü ve sonsuz yeşille çevrili olsa da, bu ilişki sürüyor.

Yatakta yan yana oturup kitaplarından parçalar okuyorlar. Meg ise Julian'ı kendi çocuğu gibi benimsemiş; bazen aradığında dinleyip tavsiyelerde bulunan o oluyor; zekice ama Maia'nınkinden daha alaycı ve yönlendirici bir tonla. Boya örnekleri, Maia'nın dairesinin duvarlarındaki renkleri denerken, koridorda ayakkabılarının yanında toplanıyor. Juniper Ash adı verilen sıcak mavi bir boyada karar kılıyorlar. Banyo dolabında ortak bir tampon kutusu var ve eşyaların bu dostça dağılımı Maia'yı tuhaf bir şekilde bütün hissettiriyor. Maia, Meg'e hiç yüksek sesle söylemediği şeyleri anlatıyor -ailesine bile- ve Meg, "Ah, zavallı yavrum," diyor ve onu kucaklıyor ve nedense bu yeterli oluyor. Pazar günleri arabayla sahile gidiyorlar ve el ele ıslak kumda yürüyorlar, rüzgar paltolarını savuruyor, saçları karışıyor, Meg ise Maia'nın yüzünü ellerinin arasına alıyor, sevgiyle.

Haziran ayının bir Salı günü, Cian evin köşesinden döner, elinde seyrelttiği tüylü havuç mızraklarından bir avuç tutar ve pencereden Sílbhe'nin oturma odasının zemininde yattığını görür. Ona doğru koşar, onu yeni sıyrılmış, kısa süre sonra iyileşmiş halde bulmayı umar. Ama bunun yerine, onu gevşekçe bakan çenesiyle, nazik yüzünün hareketsiz olduğunu görür. Yanına diz çöker, içgüdüsel olarak yaptığımız şeyleri yapar: kulağını dudaklarına yaslar; bileğinden nabzını kontrol eder. Ama bu, sadece bildiği şeyi

doğrular. Hâlâ sıcak olan elini yanağına götürüp ağlar. Çünkü yeterince uzun zaman geçirmemişlerdir. Çünkü ortak hayatlarının sonuna gelmeye hazır değildir.

Işık sönerken, açık kapıdan içeri ürperti sızmaya başlarken, soğuyan bedeni yerine otururken yanında oturuyor. Gece boyunca yanında oturuyor, geleceğini bildiği bir sonraki aşamaya geçmeye hazır değil. Telefon görüşmeleri ve taziyelerle dolu bir aşama. Ve onun yokluğu. Şimdilik, sadece biraz daha uzun süre, sadece ikisi olacak.

Julian, telefonu açtığında kendisine numuneler için teşekkür eden ve büyük bir sipariş aldığını onaylayan bir e-posta okuyordu. Cian'ın daha önce hiç ağladığını duymamıştı.

Eve vardığında içinde bir şeylerin kırıldığını hisseder ve birbirlerine sıkıca sarılırlar.

İçeride Cian iki büyük ölçek single malt viski dolduruyor ve Maia'nın arabasının pistten gelme sesini beklerken sessizce Sílbhe'nin hayatına kadeh kaldırıyorlar.

O akşam, sadece üçü var. Orla ve Meg gelmeyi teklif ediyor ama bu şekilde daha doğru geliyor. Sabahın erken saatlerine kadar masada oturup konuşuyorlar, gülüyorlar, ağlıyorlar. Cian hâlâ uyumamış ama yatağa gitmeyi düşündüğünde, Sílbhe'nin yanında olmamasına dayanamıyor. Böylece Maia ve Julian'la ve paylaştıkları anıların sıcaklığıyla mutfakta kalıyor. Aralarında, hayatlarını sessizce muhteşem biriyle paylaştıkları netliği var.

Adli tıp raporu geldiğinde, kalbinde bir delikle yaşadığını öğrenirler. Muhtemelen bunu hiç bilmemiştir, ama yine de seksen sekiz yaşına kadar yaşaması bir mucizedir. Ve

onlara neler verdiğine bir kez daha şaşırırlar. Onlar için ve onlar sayesinde nasıl yaşadığına. Ve her şeye rağmen.

Julian, İngiltere'ye giden ilk toptan sevkiyatına veda etmiş bir şekilde boş stüdyosuna geri dönüyor. Çalışma tezgahına oturuyor, hâlâ takmaya alışmaya çalıştığı gözlüğünü takıyor ve hiçbir plan yapmadan gününü sadece oynayarak geçiriyor. Metalin onu nereye götüreceğini görmek için. Bunu yapmayalı çok uzun zaman oldu. Son birkaç yıldır, tasarım yapmak için oturduğunda, neyin satılabileceği sorusu hep aklının bir köşesinde dönüp duruyordu. Ama şimdi, bir kalbin hatlarını düzeltiyor. Ön kolundaki doğum lekesi gibi olduğunu fark ediyor. İkisi de hafifçe biçimsiz. Son zamanlarda sık sık yaptığı gibi annesini düşünüyor. Bir zamanlar derisinin o kabarık kısmına nasıl baktığını, hatta dokunduğunu düşünüyor. O zamanlar daha küçük ve daha koyuydu ama yine de. Geçmişiyle olan bu somut bağın rahatlatıcı olduğunu fark edince şaşırıyor. Onunla.

Çalışmaya devam ederken, aklına Orla'nın düşünceleri geldi. Dev mozaik sanat eserlerinden birini, kurye teslimi için baloncuklu naylona sarılmış halde merdivenlerden aşağı iterek indirdiğini hatırlıyordu. Tam zamanını hatırlayamıyordu ama muhtemelen annesinden bahsetmesiyle sonunda birlikte olmaları arasında geçen yıllardaydı. "Sana yardım edeyim mi?" demişti, ağırlığının bir kısmını almak için araya girmeye çalışırken. Ama Orla sanki hiçbir şey olmamış gibi yanından hızla geçmişti ve merdivenleri çıkmaya devam ederken, aşağıdaki uçakta hâlâ idare edip etmediğini kontrol etmek için tırabzanın üzerinden bakmıştı. "Gözlerin üzerimde olduğunda anlamadığımı mı sanıyorsun Jules? Şimdi benden şüphe

etme. Küçük olabilir ama çok güçlü," diye seslenmişti. Yanağı paketin yüksekliğine dayanmış olsa bile gülümsediğini duyabiliyordu. Tam da Orla. Tam da olduğu gibi korkusuz.

Kızlara da öyle olmayı öğretiyor. İlk Dünya Kitap Günü'nde Niamh, Bulutlarda Bir Yolculuk'taki dev bir sıcak hava balonu gibi giyinerek okula gitmişti. Belinde kahverengi bir karton kutu ve başının üzerinde asılı duran iki dairesel çerçevenin arasında toplanmış bir kat uzun, sosis biçimli balon vardı. Julian bir çocuğun balonları patlatacağından endişelenmişti ama Orla, "O kızı indirmek için patlamış bir balondan fazlası gerekir," demişti. Ve Julian düşünmüştü, Ama yirmi dört tane var. O kostümün içinde patlayabilecek yirmi dört balon. Sonuçta, Niamh oyun alanında futbol oynarken çoğu çarpmanın etkisiyle patlamıştı. "Ama sen babana skoru söyle!" Orla'nın tek söylediği buydu.

Julian, üzerinde çalıştığı gümüşleri törpülerken, onu neredeyse kanepede otururken görebiliyordu - kendi kanepeleri, büyük ihtimalle şu anda orada olan anne babasının kanepesi değil - Aoife dizinde, Niamh yanında, onları gıdıklıyor, öpüyor, kafalarının tepesine hafifçe vuruyor, "Kim Annemin sevgisiyle kaplanacak?" diyor ve sonra parmaklarını açıp "Şap!" diye yumurta kırıyormuş gibi yapıyor, sevgi saçlarından aşağı doğru akıyor.

Cebinden telefonunu çıkarıp saate bakmaya gidiyor ve adını görüyor. Eve bir ara uğrayıp, buluşmak için vaktin var mı? Ona hiç ev demeyi bırakmadığını fark ediyor.

Hala orada mısın? On dakikaya dönerim, Jx, diye yazıyor, kapının yarısına gelmişken.

Stüdyoyu kilitlerken telefonuna bakar ve bir cevabın “...” geldiğini görür.

Harika. Seni bekliyordum. Öküz.

Sadece baş harfi ve bir öpücükle veda ettiğinde, güçlü ve kırılmaz bir yaratık olduğunu her zaman sevmiştir. Öküz. Onun öküzü.

Keşke ona Özgürlük emrinden bahsetseydi de değiştiğini bilseydi. Merdivenlerde duruyor, telefonunu çıkarıyor, gönderinin resminin üzerine geliyor, sonra da sanki bir tür posta güvercini gönderiyormuş gibi gönder tuşuna basıyor. Dışarıda, Dooley Caddesi'nde koşmaya başlıyor. Hâlâ orada olacağını biliyor ama aniden bir dakika daha harcamak istemiyor. Bu zamanın tuhaflığının, bir zamanlar onları bu kadar sıkı bağlayan ipleri neden ve nasıl kopardığını anlayamıyor ama onları yeniden dikmek için hâlâ zaman olduğundan emin.

Koşarken, kendi umudunun rüzgardaki bir uçurtma gibi takıldığını hissediyor ve daha hızlı koşuyor, onu daha yükseğe göndermek, mutlu sonlara inanmak istiyor. Filmlerde gördüğü her görkemli, yürekten şeyin Orla'yla olan hayatında akıp gitmesini ve her şeyi hissetmesini istiyor. Gerçekten hissetmeyi. Ona bir teyp ile serenat yapmak istiyor. Bir araya geldikleri anı, su yüzlerinden aşağı akarken yağmurun altında durmak istiyor. Ama sonra -bir plak üzerinde çekilen iğne gibi- bu düşünceler aniden duruyor ve kendini aniden gülünç hissediyor. Neredeyse Maia ve Meg'in kahkahalarını duyabiliyor. Ama sonra Cian'ın onu devam etmeye çağıran sesi duyuluyor: "Bırak gitsin. Hadi yap evlat!" Ve Julian gülümsüyor ve tekrar hızlanıyor, çünkü evet, büyük ve korkusuz bir hayat yaşamak istiyor. Tartışmak istiyor çünkü kurtarılmaya değer bir şeyleri var. Protesto olarak bir süpürgeliğe tekme atmak ve ikisinin de ayak parmaklarını çarpıp huysuzluğuna gülmelerini istiyor, çünkü ikisi de korkmuyor. Çünkü babasına hiç benzemiyor ve bu şeyler derinlerde saklı bir canavarı ortaya çıkarmayacak. Bunun yerine, o

aşk, öfke, keder, coşku ve hikayelerinin birlikte devam etmesini sağlayacak her şey.

Bir zamanlar onun hamilelik isteklerini avladığı dükkanın önünden koşarak geçiyor. Julian mı, zencefilli kurabiye mi? Eejit, diye düşünüyor, onun hep onu seçtiğini fark ederek. Asıl meseleyi askıda bırakan kendisiydi: Orla mı, tarih mi? Orla mı, yoksa ona zarar verme riski mi? Şimdi hissediyor. Hiçbir zaman yapılacak bir seçim olmadığını. İngiltere'ye satmıştı ve bu onu öldürmemişti. Göğsündeki taşı kaldırmak dışında hiçbir şeyi değiştirmemişti. Kuru temizlemecinin yanındaki merdiven boşluğundan eşek arısı yuvası taşıyan koruyucu kıyafetli iki belediye işçisinin yanından geçiyor, kaldırımın ortasında yalnızca kendisinin bildiği bir nedenle duran bir kadını atlatıyor ve telefon kulübesinin yanındaki köşeyi dönerek yoluna devam ediyor, sonunda evi görüş alanına giriyor.

Orla evin içinde volta atıyor. Jules aylardır bu ev üzerinde, o sipariş üzerinde çalışıyor olmalıydı - korkularının üstesinden gelmek için, onun için - ve o fark etmemişti. İngiltere'ye satmanın ona neye mal olduğunu merak ediyor. Onu buna kendisi mi zorladı? Ya da belki de bu değişim ondan mı kaynaklanıyordu? Kitaplarının sırtlarını inceliyor, şöminenin üzerindeki süsleri inceliyor ve hâlâ birlikte yaşadıkları o şeyle - o özle - meşgul olup olmadıklarını merak ediyor. Onlar için bir şey, başkaları içinse hiçbir şey. İçinde bir dünya barındıran cam bir kağıt ağırlığının önünde duruyor ve parmağını yüzeyinde gezdirerek tozda bir iz bırakıyor.

Dışarıda, sokaktan gelen ayak seslerini duyuyor. Ön kapıda durduklarını duyuyor. Hırıltılı nefes alıp verişlerini duyuyor. Kilitte bir anahtar. Yukarı bakıyor. Jules, sanki maraton koşmuş gibi kapıda duruyor, ellerini dizlerine koymuş, bir an kendine geliyor ve belirsizliğine sırıtıyor.

Doğruluyor, nefes veriyor. "Orla, seni çok seviyorum, tamam mı? Eve gel. Burada, benimle olman gerekiyor."

Göğsünde şaşkınlıktan bir elma dalgası hissetti - Julian'ın bu daha kesin versiyonuna, onun sözlerine - ve gamzeli yanaklarıyla gülümsedi.

Küçük oturma odasını geçmesi sadece üç adım sürüyor ama nedense, sanki ağır çekimde hareket ediyormuş gibi hissediyor, her adımda her ayrıntıyı özümseyecek vakti varmış gibi. Sonra kolları ona dolanıyor. "Bana geri dönecek misin?" diye soruyor saçlarına doğru. Ve kadın, adamın göğsüne doğru başını sallıyor, toz çoktan parmağından dökülüyor, toz parçacıkları odanın dört bir yanına dağılıyor. Adamın ceketinin kumaşını kavrıyor, boynunun sıcaklığını, saçlarının yaylanmasını, tam anlamıyla sevilmenin o muhteşem yakıcılığını hissediyor.

Gordon

Ofisin sessiz uğultusu arasında Gordon masasında öğle yemeğini yiyor ve sandviçini yerken günün konusunu düşünüyor.

"Başlangıç kelimen ne?" diye soruyor Amy.

"DÜNYA," diyor Gordon. Amy her sorduğunda yeni bir beş harfli kelime söylüyor ama aslında kelimesi her zaman AYIK oluyor. "Ya seninki?"

"SES," diye yanıtlıyor Amy, ekrandan başını kaldırmadan. "Birisi iyi olduğunu söyledi, ama eğer bundan bir şey elde edersen, tüm o sesli harflerle ne yapacaksın?"

Gordon, boş beslenme çantasının kapağını geri kapatıyor. "Umarım çözersin. Geçmen gereken üç tane var," diyor ve kendi skorunu paylaşıyor. "Birazdan görüşürüz."

Ana kanada yürüyor ve her gün yaptığı gibi, yalnızca görevlilere açık kapıdan çıkıp bir dünyadan diğerine geçmenin tadını çıkarıyor. Beton bir merdivenin soğuk

yankısı, galerinin cilalı ve sessizliğine doğru uzanıyor ve yalnızca bir okul partisinin veya gürültülü bir turist grubunun gürültüsüyle yankılanıyor. Bazen kulaklık takıp odalarda dolaşırken sesli rehber dinliyor; bazen de galerinin dört bir yanına dağılmış banklardan birine oturup gözlerini önündeki tabloda gezdiriyor. Bunun mantıksız olduğunu biliyor -Saksı Kuşu'nu okumuştu- ama bu odaların sessizliğinde kötü bir şey olamayacağını hissediyor.

Sponsoru ona buradaki işi buldu. Bir gün, Gordon işe dönebileceğini hissetmeye başlamıştı ama şehrin adrenalin patlamasına hazır olup olmadığından pek emin değildi. Rob arayıp bir galerinin dijital ekibi ve web sitesini yönetecek birini aradığını söylemişti. Bu, Gordon'un beynini eskiden ticaret algoritmalarını yönetmek gibi meşgul etmiyor, ama bu dünyanın bir parçası olmaktan ve küçük ve gizli bir şekilde insanlara sanat getirdiğini bilmekten keyif alıyor. Rob'un resimleri veya küratörler gibi değil ama yine de yeterli.

Gordon, Comfort ile 2019 yazında Londra Victoria'nın hemen dışında bir yerde mahsur kalmış, arızalı bir trende tanışmıştı. Comfort, karşısında oturmuş, Dulwich Resim Galerisi'nden bir sergi programıyla kendini yelpazeliyordu.

"Ne düşündün?" diye sordu ve kadın bir an şaşkın göründü, sonra da arabanın başka bir yolcu tarafından bırakıldığını söyledi. Ama konuşmaya devam ettiler ve araba sonunda sarsılarak tekrar hareket ettiğinde, kadın hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Tren istasyona yanaşırken, telefona numarasını yazdı ve "İyi birine benziyorsun. Lütfen aramayan adamlardan olma." dedi.

Comfort, Gordon'dan birkaç yaş büyüktür ve önceki ilişkisinden Ida adında genç bir kızı vardır. Ida, aynı kalın, koyu bukleleriyle ve biri konuşurken gözlerini sanki gözlerinin akıyla dinliyormuş gibi açma alışkanlığıyla annesinin minyatür bir versiyonuna benzer. Ida ona "Gord" der ve bunu hem alaycı hem de belli belirsiz şefkatli bir tonla söylemeyi başarır. "Ah, sen buradasın, değil mi Gord?" der, yetişkinlere sakladığı o küçümseyici tonu kullanarak. İlk başta bu ses tonu ona dokunur - okulda kim olduğunu hatırlatır - ama zamanla bunu yalnızca Ida ve şu anki haliyle ilişkilendirir. Ida komik ve Gordon'un on dört yaşındayken hatırladığından daha ilginçtir. Manga çizgi romanlarını ve insanların tuhaf şeyler yaptığı YouTube videolarını izlemeyi sever. Bir gün ona, tüm gövdesi parlak, yansıtıcı bir altın rengine dönüşene kadar vinile sarılmış bir araba gösterir. Bu büyüleyicidir ve Gordon dünyayı yeniden öğrendiği hissine kapılır.

Salgın başladığında Gordon, Comfort'la bir yıldan az bir süredir görüşüyordu, ancak onunla kalma ihtimalini ortaya atan Ida'ydı. "Gord, bu şey her neyse onu görmek için gemimize zorla mı girecek? Yoksa evde tek başına mı kalacak?"

Karantina boyunca ona katlanmak zorunda kalmasının kendi yorucu fikriymiş gibi anlatmasına gülümsemişti. Haftalarca süren karantinanın ardından, bir odaya girip "Aman Tanrım. Hâlâ burada mısın?!" demekten büyük keyif alırdı.

"Hoş karşılanma süremin çok uzadığını görebiliyorum, ama birkaç gün daha dayanabilirseniz, sanırım Boris her şeyi yoluna koymak üzere," derdi, acı dolu bir ifade takınarak ve ellerini yapmacık bir çaresizlikle havaya kaldırarak.

Aradan neredeyse üç yıl geçmiş olmasına rağmen, kendi evinin kirasını iptal edip bahçe katının kirasının yarısını ödediği halde, hâlâ bundan keyif alıyorlar.

"Aman Tanrım! Hâlâ burada mısın?"

"Biliyorum, biliyorum. Sadece bir fincan çay içmek için uğradım ve hâlâ buradayım, içim yanıyor."

Ida'nın varlığı, ilk birkaç buluşmanın baş döndürücü heyecanından doğrudan yaşlı evli çiftlere geçişi sağladı, ama Gordon bundan memnun. Filmler, aşkın kırmızı gül yapraklarında ve Eyfel Kulesi manzarasında saklı olduğunu gösteriyordu, ama Gordon, Willesden'daki bir cam saksı kulübesinin o sıkışmış sıcaklığında, kompostun yoğun kokusu ve asmadaki ilk yeşil meyve kürelerinin arasında yan yana oturduğunu görünce rahatladı.

Comfort'a yaşadığı çöküşü daha ilk zamanlarda anlatmıştı. Ve o, büyüdüğü durumu anlatırken, gözleri her zamankinden daha büyük bir şekilde dinlemişti.

"Berbat bir çocuktum. Anneme karşı berbattım ama nasıl manipüle edildiğimi anlayamıyordum. Bu bir mazeret değil... ama—"

"Ida küçükken Diş Perisi'ne ve Noel Baba'ya inanırdı. Onlara mektuplar yazdı çünkü ben onu teşvik ettim. Sence daha iyisini bilmeli miydi?"

"Ama Maia olup biteni anlamıştı."

"Ve her yüz çocuktan biri Noel Baba'ya inanmıyor; Maia da o çocuktu."

Bu, her zaman onun tökezlediği nokta olmuştu; çocukluktaki halini affetmesinin bu kadar zor olmasının sebebiydi bu. Ama Comfort'un mantığı nedense basit görünüyordu. Bu, orta yaşlardaki halini mazur göstermiyordu ama o noktaya nasıl geldiğini anlamasına yardımcı oluyordu.

Cora, Kuğu Gölü İkinci Perde'nin sonuna yaklaşırken, Kraliyet Opera Binası'nın karanlığında tek başına oturuyor. "Kuğuların Dansı", dört kadının mükemmel bir senkronizasyonla, el ele, kusursuz X'ler şeklinde üst üste binmiş kollarıyla tek vücut gibi hareket ettiği bir dans. Cora, sahnede entrechat quatre, relevé passé'nin ışıltılı patlamalarını gerçekleştirirken, kendi baldırları ve uylukları gergin bir şekilde izliyor. Ayak hareketleri temiz ve titiz. Hareketleri hafif. Cora göğsünde bir yükselme hissediyor; sihir yapanın kendisi olma hissini, bu yükselen duyguyu biliyor. Dansçılar bir o yana bir bu yana bakıyorlar, meraklı ve dingin, tütülerinin tüylerinin altında bacakları hayali suda çırpınıyor. Koreografiyi tanıyor. Bu bir koro bölümü, ancak daha büyük roller üstlenme potansiyeline sahip. Dörtlü, aralığı bozmamak için birbirleriyle ilişkili olarak hareket etmeli. Aynı müzikaliteyi, aynı tempoyu paylaşmalılar; her adımda bir sayım yaparlar, ta ki son anlarda birbirlerinden ayrılıp uçmaya çalışana kadar, sonra yere düşerler.

Kadınların yüzlerine bakıyor, kimin yıldız olduğunu, kimin diğerlerinden sıyrılmak için gereken kararlılığa sahip olduğunu anlamaya çalışıyor. Ne kadar da gençler! Cora onları mesai dışında, dedikodu yaparken, esnerken, erkek dansçıları tartışırken hayal etmeyi seviyor. Antrenmanlar arasında hala sigara içip içmediklerini, yaşıtlarının çoğunun bir zamanlar yaptığı gibi hala sigara ve kahveyle mi geçindiklerini merak ediyor.

O zamanın yankıları, müziğin altında duyabildiği ayak sesleriyle sahnede davetsizce yankılanıyor. Yüreğinden geliyorsa daha yükseğe uçarsın; öğretmeninin sesi, piyanonun plink-plonk sesinin üzerine yükseliyor. Yeni

baldır ayakkabılarının ritüel yumuşaması. Ayakkabının burun kısmını bir kapının menteşesine sıkıştırmak; kemeri kırmak için yarım baldır ayakkabılarından yavaşça yükselmek. Ve sonra, acıya göğüs gererken, ayakları çoktan kanarken, saate bakarak, altı saat daha var.

Cora, evliliğinin bale kariyerinin büyütülmüş, daha korkunç bir versiyonu gibi olduğunu fark ediyor. Umutlar. Hayaller. Sonra acı ve hayal kırıklığı. Nihayetinde ulaşılamaz bir şey için kendini feda etmek. Şimdi altmış sekiz yaşında ve emekliye ayrılma fikrinin başkalarının eskime ve gereksizlikle ilişkilendirdiği bir ifade olduğunu bilse de, ona göre bu, özgürce dolaşabileceği düğünçiçekleriyle dolu yemyeşil tarlaları çağrıştırıyor.

Batı Londra'da, Maia ve Gordon'dan çok da uzak olmayan küçük bir Viktorya dönemi terasında yaşıyor. Evinin mevsimlere göre değiştirdiği pencere kasaları var. Küçük, duvarla çevrili bir bahçesi var. Saksılara çalılar ve sıradan ağaçlar dikmiş ve yavaş yavaş isimlerini öğreniyor: Salix integra, defne, bodur Kore leylağı, hebe, süpürge otu, ebegümeci, sarı kantaron. Bu yıl, soğuk bir çerçeveyle korunan taze otlar ve salata yaprakları getirdi. Onların küçük filizler halinde çıkıp hasat edilebilir yiyeceklere dönüşmesini izlemek gerçek bir keyif gibi geliyor ve kendisi yiyemeyeceği kadar çok ürettiğinde, ön duvarına, yoldan geçenleri kendilerine almaları için teşvik eden el yazısı bir notla birlikte ipe bağlanmış demetler bırakıyor. İlk seferinde, insanların onları istemeyebileceğinden endişelenmişti, ancak kapısını açıp hepsinin gittiğini gördüğünde boş sokaktan sessiz bir sevgi dalgası hissetti.

Cumartesileri, mahalle fırınından taze ekmek alıyor ve iki kalın hafta sonu gazetesi alıyor. Hafta boyunca yavaşça okuyor, ekleri oturma odasındaki sehpanın üzerine veya yatağının yanına bırakmaktan hoşlanıyor. Bu yaşam

belirtileri, kendi benliğinin izlerini, kanıtları temizlemeye gerek kalmadan bir alanda dolaşması, ona hâlâ beklenmedik bir memnuniyetle iç çektiriyor. Mutfağındaki Roberts radyosunun sesi de öyle. Duymak istediği şey kadın sesleri; onların hikâyeleri, hayata bakış açıları. Aralarında pek çok farklı deneyim barındıran bu kadınlar, onun evine girmenin bir yolunu buluyor, mizah anlayışları, içgörüleri ve tutkularıyla daha geniş bir dünyanın kapılarını açıyorlar.

Dışarıda bir araba kapısı çarptığında veya beklenmedik bir şekilde kapı çalındığında hâlâ irkiliyor. Vücudu, iyi bakılmamış bir çocuğun yaralarını ve gıcırdamasını taşıyor. Yoga ve pilatesle bunu yumuşatmaya çalışıyor, ancak kırık kemiklerine sinmiş artritten kaçış yok. Çocuklarının endişesinin ve ona karşı hissettikleri sorumluluğun ağırlığını hissediyor. Karantina sırasında kaldırım ziyaretleri yaptılar, kapısının önüne dezenfekte edilmiş hediyeler bıraktılar.

"İyi olduğundan emin misin? Gelip bizden biriyle kalabilir misin? Yalnız kalmak zorunda değilsin." Maia ve Kate hastanede çalışırken, Ida okula giderken bunun işe yaramayacağını hepsi biliyordu.

"İyiyim! Kitaplarım ve podcast'lerim var. İnternetin tamamı bana eşlik ediyor!" Bunlar hâlâ parlak ve yeni hissettiriyor, şimdi bile.

Şüpheci bakışları vardı, sanki her şeyin en iyisini yapmaya çalışıyormuş gibi. Hayatının günlük gerçekliğine tanıklık etmiş olmasına rağmen, kırk yılı aşkın süredir çok daha katı bir karantinaya katlandığını bir türlü anlayamıyordu. Covid-19'a dayanabilirdi; bu, en azından onun için, kolay olacaktı.

Ve bu kurtuluş için Gordon'a teşekkür etmeliydi; bağ kurmakta zorlandığı çocuk, bir zamanlar tanınmaz bulduğu genç adama. Araba kazasından sonra eve ilk taşındığında,

evdeki yerini yeniden öğreniyormuş gibi mesafeli durmuştu. Ama işlerin değiştiği geceyi hatırlıyordu. Maia'yla akşam yemeği için buluşup gelmişti. Cora mutfaktaydı, kurutucudan yeni çıkmış sıcak çamaşırları katlıyordu. Onu ön kapıda duymuştu, ayakkabılarını çıkarıp paltosunu asıyordu. Bir ayağı merdivenlerde, iki ayağı. Ama sonra mutfak kapısında belirmişti, saçları yağmurdan ıslanmıştı. "Bu gece trende dönerken düşünüyordum, onu özlüyor olmalısın. Maia."

Cora şaşkınlıkla yukarı bakmıştı. Sözlerinin çıplak gerçeği rahatsız ediciydi; kızını kaçırmaya nadiren izin veriyordu.

"Ah, evet. Evet, öyle yapıyorum," dedi, gömleğinin kırışıklıklarını düzeltirken.

"Sanırım o da seni özlüyor," dedi. "Yakında bir yıl izin alacağını biliyor muydun? Bir ay Avustralya'da bir arkadaşıyla kalacak."

Giysileri düşürmüştü. Çünkü hayır, hiçbir fikri yoktu; kızının hayatının hiçbir detayını bilmiyordu. Dudaklarında bir sürü soru uçuşuyordu, ama sonra babası yanında belirdi ve tekrar katlama işine döndü.

“İyi akşamlar?” diye sordu.

"Evet, bir galeriye gittik ve sonra Long Acre'nin aşağısındaki bir restorana gittik."

"Bazıları için sorun değil. Ben burada sadece annenin yakılan adaklarıyla sıkışıp kaldım."

Ve oğlu, tuhaf ve anlaşılmaz oğlu, "Biliyor musun, sen bunu hep söylersin ama annemin bir yemeği yaktığını hiç hatırlamıyorum." diye cevap vermişti.

Başını kaldırıp bakmaya cesaret edememiş, bu konuşmayı kabul etmeye cesaret edememişti ama kocasının boğazını temizlediğini duydu ve görüş açısının ucuyla

odadan ilk çıkanın onun ayakkabıları olduğunu gördü. Birkaç dakika sonra da Gordon.

Bir öğleden sonra, kocası hâlâ işteyken, Gordon eve gelmiş ve onu yemek odasında ev bitkilerini sularken bulmuştu. "Bunu beğenebileceğini düşündüm," demiş, masaya bir çikolata koyarken. Kadın ona, bunun bir tuzak olup olmadığından emin olamayarak bakmıştı. Adam kadının kararsızlığını anlamış olmalı ki, "Sorun değil. Söylemem," demişti. Böylece aralarındaki bar açıkken, karşılıklı oturmuşlar ve her biri bir iki parça yemişti. Kadın, o ilk karenin damağında nasıl yumuşadığını, tadının diline nasıl yayıldığını, banyodan sonra ılık bir havlu gibi tatlılığını hâlâ hatırlıyordu.

"Güzel şeyler, değil mi?" dedi. "Şehirde, meydanın hemen ilerisinde açılan küçük bir dükkandan. Kart falan da satıyor. Beğenirsin." Kadın çok etkilenmişti. Adamın onu o dükkana gitmekten keyif alacağını hayal etmesi. Herhangi bir dükkan. "Numuneleri vardı. Badem ve tuzlu karamel sanırım."

"Bu kulağa hoş geliyor," dedi.

Başını salladı ve ekledi: "Çıkarken bana sadece bir tane teklif ettiler. Yoksa sana da alırdım."

"Hayır, hayır," dedi, her ne ise onun hassas dengesini bozmamak için. "Bu harika. Bundan daha güzel bir şey hayal edemiyorum. Görme testin nasıl geçti?"

"Ah, sadece raflardan okuma gözlüğü almamı söylediler." Çantasında bir şeyler karıştırdı ve bir kutu çıkardı. "Ne düşünüyorsun?"

Cora gülümsedi, oğlunun, çocuğunun yaşlandığını fark ederek, bunların ona yakıştığını söyledi. Birkaç yıl içinde otuz beş, sonra kırk, hemen ardından da elli yaşına geleceğini, hatta saçlarının dökülmeye veya grileşmeye bile başlayabileceğini biliyordu.

Gordon ambalajı tekrar çantasına katladı, sonra elinin tersiyle masayı temizledi, diğer elini de kırıntıları toplamak için düz bir şekilde uzattı. "Teşekkür ederim," dedi Cora. Ve acaba sadece çikolata için değil, aynı zamanda iz bırakmamaya özen gösterdiği için de mi böyle dediğini anlıyor muydu diye merak etti.

Akşam yemeğinde Cora gergindi, oğlunun onu birine verip vermeyeceğinden emin değildi ama vermedi. Ve ondan sonra, yasaklı ikramları paylaşmak sıradan bir şey haline geldi.

Yavaş yavaş konuşmaya başladılar. Cora, gününün nasıl geçtiğini veya Maia'nın nasıl olduğunu sorardı. Ve ona Rob'un stüdyosunda ilgisini çeken bir şeyden veya gördüğü bir resimden bahsederdi.

"Michelangelo, biliyorsun, o sadece bir sanatçı değildi. Bütün bu diseksiyonları yaptı ve resimlerini gerçekten incelediğinde, içlerinde anatomik imgeler sakladığını görebilirsin. Bak, sana göstereyim," dedi ve cep telefonunu çıkardı. Telefonu ona uzattı ve kadın, elinde patlayacakmış gibi çekinerek tuttu. "Evet, yakınlaştırmak için böyle. Evet, ekranı sıkıştırıyormuşsun gibi."

O zaman gülmüştü. Parmak uçlarının altında büyüyen görüntüyü görmenin tuhaflığına.

"Sistine Şapeli'nin tavanı. Nereyi görebiliyor musun-" dedi, işaret ederek.

"Ah, evet! İnanılmaz değil mi?" dedi, ayırt edilemez bir şekilden ziyade bir böbrekten Tanrı ve bir grup meleğin çıktığını fark edince. O uzaklaşıp tekrar yaklaşırken sessizce oturdular. "Vay canına," diye fısıldadı, şaşkınlığı resmin çok ötesine uzanıyordu.

Gordon'un babasına galerideki işi aldığını söylediği gece, Cora yaşlı adamın küçümseyen bir tavırla burnunu çekip "O kadar para veriyor mu?" diye sorduğunu görmüştü.

"Bankacılık olarak mı?"

"Başka neye atıfta bulunuyor olabilirim? Bu senin son işindi, değil mi?"

"Hayır, ama o maaşı veya ikramiyeleri başka bir yerde bulmam pek mümkün değil."

"Ve sen bununla başa çıkabileceğini mi sanıyorsun? Gösterişli araban ve 300 sterlinlik akşam yemeklerin olmadan?"

Cora, oğullarının artık farklı bir insan olduğunu kabul etmeyi reddetmesini duyunca irkildi. Ama ona el bombası atmak yerine, Gordon'un omuzlarının gözle görülür şekilde gevşediğini, ellerinin teslimiyetle kalktığını, sanki "Bilmiyorum. Beni yakaladın. Kazandın." der gibi olduğunu gördü. Boyun eğmenin incelikli bir gücü vardı. Babasını eli boş bıraktı, onu dövmek üzere olduğu sopa paramparça oldu.

Birkaç ay sonra oğulları taşınmaya hazır olduğunu duyurdu. Cora bunu bekliyordu. Beklediğinden daha uzun süre kalmıştı ve bunun kendi iyiliği için olabileceğini düşünüyordu. Hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştı ama mutfakta yemek pişirirken, etrafını temizlerken, yaptığı her hatayı veya yanlışı telafi etmeye hazır bir şekilde onu özlediğini hissedebiliyordu. Hayır, tabağı kıran bendim. Varlığı, onun yalnızlığını hafifletiyordu.

"Ortancanın altına gömülü plastik bir kutuya bir telefon ve biraz para bıraktım. Acil durumlar için," demişti, gideceği sabah. Ve birkaç gün önce bahçe aletleri almak için garaja gittiğinde de aynısını yaptığını fark etti. "Toprağın bozulduğunu ancak bakmayı bilirseniz fark edersiniz."

Durumu hakkında en açık sözlü konuşmasıydı ve hassasiyeti gözlerini doldurdu. "Teşekkür ederim, ama iyi olacağım," demişti, sanki annesi onu okulun ilk günü terk

ediyormuş gibi hissetse de. Cora dolap kapaklarını temizlemeye geri dönmüştü; annesini, vedalaşmamalarını, cenazesine gidememesini düşünüyordu; hâlâ canı yanıyordu. Gordon'ın gidişi, bir gün için bile katlanılabilecek kadar acı vericiydi.

Adam gittikten sadece birkaç saat sonra, düdüklü tencerenin kapağı patladı, mutfak duvarına çarptı ve içinden tıslayarak kaynar bir buhar çıktı. O haftayı yatağın yanındaki yerde, üzerinde hiçbir şey olmadan uyuyarak geçirdi. Saçlarından çekilip uyandırıldı. Adamın ısrarla soğuk olduğunu söylediği bir tabağa yüzü itildi, yanakları yansa da.

Bir hafta sonra öğle vakti kapı zili çaldığında, oğullarını kapıda görünce şaşırdı. "Ah," dedi, içgüdüsel olarak elini dudağındaki çatlağı kapatmak için kaldırarak; gülümseyerek merhaba derken tekrar açıldığını hissetmişti. "Ah, bana bak. Geleceğini fark etmemiştim." Telaşlanmıştı, o gittikten sonraki günlerde görünüşündeki değişimi nasıl gizleyeceğini bilemiyordu. "Düştüm," dedi, onu koridora çıkarırken. "Şu lanet olası halı. Köşesi kıvrılıyor ve..."

"Anne, yapma. O olduğunu biliyorum. Ama sorun değil, artık güvende olacaksın." Avucunu uzattı ve içinde iki anahtar vardı.

"Ah, onları geri vermene gerek yok. Yoksa baban mı geri vermeni istedi?"

"Benim değiller. Onun."

Ve sonra ona anlattı. Babasının muayenehanesini ziyaretten yeni döndüğünü. Ona internetteki güvenli bir sunucuya yüklediği video görüntülerini gösterdiğini. Ayrılmadan önce evlerinden topladığı, küçük gizli kameralarla yerleştirdiği görüntüleri.

"Yeterince kanıt olduğundan emin olmak istedim; bütün hafta sizi yalnız bırakmak zorunda kaldığım için üzgünüm.

Ne kadar kötü olduğunu biliyorum."

"Bizi mi filme alıyordunuz?" Odanın etrafına, bir fotoğraf çerçevesine, bir masa lambasına baktı.

"Duman dedektörlerinin içindeler."

"Ah," dedi, yukarı bakarken gözlerinin büyüdüğünü hissederek. Yakın zamanda hepsinin pillerini değiştirdiğini hatırlıyordu ama çoğu zaman evin armatürleri arasında fark edilmeden kayboluyorlardı. "Hâlâ bizi mi çekiyor?" diye sordu, elini saçına götürerek, aniden kendine gelerek. Sonra kendini hatırladı. "Ve sen söyledin—Ama—Ne dedi? Şimdi buraya mı geliyor?"

"Geri dönmeyecek. Ona hemen gidip kamuoyu önünde skandal yaratıp hapis cezasından kurtulabileceğini söyledim. Ya da görüntüleri muayenehanedeki diğer ortaklara ve polise gönderebilirim... Yani bu anahtarlar artık senin," dedi ve anahtarları ona uzattı. "Bu hafta içinde evin tapusunu sana devredecek."

Sonra kanepeye oturdu. Ellerini kucağına koydu. Etrafına bakındı; büfeye, televizyon sehpasına, ahşap sehpaya. Mutfağa. Koridora çıktı; uzun yıllardır dünyası olan bu odalar, şimdiden vizyonunda değişmeye başlamıştı. Ne tuhaf bir boşluk. Yuva diyebileceği bir yer olabileceğini düşündürecek hiçbir şeyin yokluğu.

Cora, o eve girmek için anahtarları her kullandığında hissettiği bağımsızlık ve korku karışımını hâlâ hatırlıyordu. Uzun süre kalmamıştı - sadece birkaç hafta; bir yanı sürekli olarak adamın arkasından yaklaşacağını hissediyordu.

Onu sadece bir kez, boşandıkları gün görmüştü. Maia ve Gordon, ikisi de işten izin almış ve avukatın ofisine girerken, karşı masada otururken yanından ayrılmamışlardı. İkisi de onunla konuşmamıştı. Cora, ona neredeyse hiç bakmadıklarından emindi.

Ama gözleri onunkilerle buluşmuştu. Sadece bir anlığına. Ve bakışlarını ilk kaçıran o olmuştu. Bunu hatırlıyordu çünkü bu onu şaşırtmıştı. Ve hemen ardından gömleğinde küçük bir leke fark etmişti. İki turuncu nokta, sanki bir tencere domates çorbası sıçramış gibi. Sık sık düşünüyordu bunu. Sanki ona bir şeyler anlatıyor gibiydi: Gözünden kaçmış olduğunu; yalnız olduğunu; yanılabilir olduğunu. Ve bir şekilde bu, onu daha az korkutuyordu.

Yaz geldi. Gordon, Comfort, Ida, annesi Maia ve Kate ile İspanya'da. Diğerleri kayıkla gezilebilecekleri göle gitmek istiyor ve yakındaki bir galeriye gidebileceğini söylediğinde kimse itiraz etmiyor. Odaları rastgele dolaşıp orada bulacağını bildiği tabloyla karşılaşmak istiyor. En son yıllar önce Londra'da ödünç aldığında gördüğü tablo.

Sonunda diğerlerinden daha küçük ve karanlık bir odaya varır. Önceki resimler yaldızlı çerçeveler içindeyken, bunlar oniksle çerçevelenmiştir. Mekân neredeyse boştur: sadece genç bir çift ve büyükannesiyle bir çocuk. Kendi ayak sesleri, fısıltıları ve sessizlik arasında yankılanır. Odanın içinde metodik bir şekilde dolaşarak her resmi sırayla inceler. Karanlık, ağır ve ürkütücüdürler. Kulaklığındaki ses, bunların Goya'nın "kara resimleri" olarak bilindiğini, doğrudan evinin duvarlarına uygulandığını ve ölümünden sonra tuvale aktarıldığını söyler. Birinin bu korkunç resimleri oturma odası duvarlarına çizdiğini hayal etmek zordur.

Gordon yavaşça hareket ediyor, gözlerinin ileri kaymasına izin vermiyor ama yaklaştığını biliyor. Ve sonra orada, sol duvarın tam ortasında. Oğlunu Yiyen Satürn. Duruyor. Bakıyor. Dinliyor.

Ses kaydı, çağdaş sanat akımlarının -hatta edebiyat ve sinemanın- bu eserde, izole bir şekilde, öz-sansür olmadan yaratılmış köklerinin olduğunu açıklıyor. Mitolojik tanrı Satürn'ün, kişinin gücünü kaybetme korkusu gibi duyguların kişileştirilmiş hali olarak nasıl görülebileceğini tartışıyor; devrilme korkusuyla çocuklarını tükettiği söyleniyor. Ve sonra, neredeyse sonradan akla gelmiş gibi, anlatıcı Satürn'ün oğullarından birinin -Jüpiter'in- kaçtığını söylüyor. Jüpiter'in annesinin çocuğu koruduğunu, güvende tuttuğunu. Ve bir yetişkin olarak geri dönüp kehaneti yerine getirdiğini. Çocuğun gerçekten de babasını devirdiğini.

Satürn'ün yüz hatlarını inceliyor. Bu yüzü ilk gördüğünde dehşete kapıldığını, o gece restoranda Maia ile tartışırken hissettiği umutsuzluğu hatırlıyor. Ama şimdi figürde farklı bir şey görüyor. Bir zamanlar güç ve öfke gördüğü yerde, şimdi çaresizlik görüyor. Korku.

Gordon çömeliyor, ellerini serin siyah zemine değdiriyor ve ortama yayılan yağlı boya ve eskimiş tuval kokusunu içine çekiyor. Resmin neden bu kadar yankı uyandırdığından veya kendi hayatıyla neden bu kadar paralellik kurmaya bu kadar istekli olduğundan emin değil. Ama hikâyesinin daha yeni kısmını -kendisi ve annesi için özgürlüğün- en başından beri orada saklı olduğunu keşfetmek onu rahatlatıyor.

Gordon ayağa kalkıyor, resimden uzaklaşıyor ve galerinin odalarına doğru ilerliyor. Sorolla'nın sahildeki günlerini geride bırakıyor ve duvarlar başka hikâyelere ve alternatif sonlara adanmış mabetlerle dolu; belki de bazıları ona ait. Ve sonunda, günün aydınlığına çıkıyor ve ailesiyle buluşmaya hazır bir şekilde parkta yürümeye başlıyor.

Sonsöz

29 Temmuz 2022

Göğsündeki ağrı aniden gelmişti ama kalabalığın içinde tanıdık bir yüz gibi anında tanıdı. Tıp fakültesinden bu yana geçen yıllara rağmen, izleri zihnine kazınmıştı. Mide ekşimesine benzeyen bir histi. Ağrı boynuna ve çenesine yayılıyor. Yaklaşan bir felaket hissi.

Şimdi, mutfak zemininde yatarken, dökülen kahve koluna sızarken, acıyı taşıyor, sabit duruyor, onu sona götürecek belirtileri gözlemlemeye hazır. Ama sonra Cora'nın yüzü beliriyor. Kendi elleri, sandığı gibi titrek ve işe yaramaz değil, katı ve acımasız şeyler. İtiyor, çarpıyor, göğsündeki acı şimdi aynısını yapıyor.

Hastalarını, bir zamanlar yardım ettiği insanları çağırmaya çalışıyor, ama onları ancak kısa bir süreliğine hatırlayabiliyor, ardından yine Cora'nın morarmış yüzüyle karşılaşıyor. Kızı göz göze gelmiyor. Küçük oğlunun ağlamaları. Ve işin aslı bu. Sevmesi gereken insanları sadece incitmiş. Sonra, boğuk bir sesle haykırıyor. Çünkü çok net. Tek bir hayatı vardı. Ve onu farklı şekilde geçirebilirdi.

Huzur bulamayacak; nihai farkındalığı öyle taze, öyle sert ki, kolayca silinip atılamayacak. Ama yine de bir anı yakalayıp havadan çekip alıyor. Onları ayrı yollara koyabileceği bir an.

Son nefesini verirken, Cora ile birlikte Embankment Gardens'ta yürüyor. Cora'nın bir ayağında ameliyat botu var ama kendi ayakları çıplak. Ayak parmaklarının etrafındaki çimleri neredeyse hissedebiliyor. Villiers Caddesi'ndeki kapılara vardıklarında, sanki deniz suyu tenine işleyip içeri hücum ediyormuş gibi tuhaf bir his dolaşıyor. Yavaşlıyorlar. Evet, ondan hoşlanıyor. Ama bu sefer elini bırakıyor. Birkaç kelime konuşuyorlar ve sonra Cora gülümsüyor, dönüyor ve uzaklaşıyor. Cora'nın yolun sonuna ulaşmasını, kendisine alışamamasını, köşeyi dönüp görüş alanından kaybolmasını izliyor.

Vücudu soğudukça, hava, kaderlerinin nasıl çözülebileceği, hayatlarının başka hangi yolları izleyebileceği gibi harcanmamış olasılıklarla titriyordu.

Bir çocuk var. Annesinin yanında, kilise salonunun dışında duruyor. Annesi, camın arkasına iliştirilmiş ilan panosunu inceliyor. Salı öğleden sonra bale dersi veya Cumartesi sabahı İrlanda step dansı var. Anne durumu tartıyor ve okuldan doğruca baleye gitmenin acele gerektireceğine karar veriyor. Parmağına bir karahindiba sapı dolayan çocuğa bakıyor ve step'in ne olduğunu açıklamaya başlıyor, ona almaları gereken özel ayakkabılardan bahsediyor. Kız, bale ayakkabısı giyme hayalini kopardığı çiçekle birlikte elinden bırakıyor ve birkaç yıl sonra, sebze bahçesiyle ilgilenen babasının yanında çalışmakla daha çok ilgilenerek step'i de bırakıyor.

Genç bir adam var. Daha yeni başlıyor, kalifiye pratisyen hekim olarak ilk yılında. Bir satış görevlisinin, açılır tavanlı, kaset çalarlı ve ABS'li pırıl pırıl yeni bir arabadan bahsetmesini dinliyor. Ancak patinaj önleme sistemini açıklayamadan, bir şey onları yukarı bakmaya zorluyor. Tam o sırada genç adam, ön avlunun köşesinde yumuşak tavanlı iki kişilik bir araba görüyor. "Satılık mı?" diye

soruyor, çoktan yanına gidip eski, klasik tasarımın karakterini ve zarafetini inceleyerek. Altı ay sonra, şiddetli yağmurda frenleri bozuluyor. Genç adamın babası aynı hastanede ameliyat yaparken, iki kat aşağıda ölüm saati bildiriliyor.

Bir kız var. On dört yaşına girmek üzereyken, sınıfa yeni bir çocuk katılıyor. Uzun saçları, geniş paçalı kot pantolonu var. Dudakları Rolling Stones şarkıcısı gibi. Otobüsten inip aynı asfalt yolda yürüyorlar, evleri birbirinden çeyrek mil uzakta. Her geçen gün, birlikte vakit geçirmek için tempoları yavaşlıyor. "Senin yolunun sonuna kadar gelirim," diyor. Ama parmakları böğürtlenlerle lekelenmiş bir şekilde kızın kapısına vardıklarında, ayrılmaya hazır değiller, bu yüzden tekrar yola doğru yürüyorlar. Ve bu günlerin hafif meşgalesinde bir yerlerde, genç kızlığın süsleri -bale, taklalar, en yakın arkadaşının saçını örmek- yok oluyor. Neredeyse fark edilmiyor.

Bir çocuk var. On yaşında. Babasının yanında hastane koridorlarında süzülürken, insanların ona nasıl saygı gösterdiğini, meslektaşlarının değerli zamanını nasıl tüketmek istemediğini görüyor. Daha sonra, kantine gönderildiğinde, sanki o da bir gün cerrah olacakmış, aynı saygıyı hak edecekmiş gibi, babasının ışıltısına büründüğünü hayal ediyor. Ta ki iki beyaz önlüğün arkasından yaklaşıp konuşmalarına kulak misafiri olana kadar. Her zaman saygı duyduğu adamı başkasının gözünden görüyor. Bir tuvalet kabinine çekiliyor, kendini içeri kilitliyor, utançtan yanıyor. Ve sonra, ona hiç benzememeye kararlı bir şekilde dışarı çıkıyor.

Bir kadın var. Yanında dokuz yaşındaki kızıyla bebek arabasını itiyor. Arkalarında rüzgârın parçaladığı bir sokak bırakarak bir binaya giriyorlar. Nüfus memuru başını kaldırıp kadına çocuğuna ne isim vermek istediğini

sorduğunda, kadın tereddüt ediyor. Sonra kendini rahmetli babasının adı olan Hugh'u söylerken buluyor. Bu fikrin nereden geldiğini bilmiyor. Daha önce hiç düşünmemişti. Ama kelime ağzından çıktığı anda, doğru geliyor.

Karakter İsimleri

(resmi anlamları italik yazılmıştır)

Cora — hikayenin özü
Gordon — büyük tepe, sarsılmaz, belirsiz; diğer tarafa ulaşmak için zorlu bir tırmanış
Ayı — yumuşak, sevimli, cesur, güçlü
Julian — gökyüzü babası; Jules, mücevherler, kuyumcu
Maia — anne
Atkin (soyadı) — akraba anlamına gelir; "akraba olmak" barışta veya savaşta olmak olarak okunabilir
Vihaan — şafak, yeni bir çağın başlangıcını temsil ediyor
Sylvia/Sílbhe — gümüş saçlı
Cian — dayanıklı bir
Orla — altın prenses; hepsi
Zambak — saflık, masumiyet; geleneksel olarak hem bekaret hem de kederin simgesi
İnci — değerli
Mehri — nazik, güneşli; neşeli, neşeli
Eğrelti otu — barınak ve gölge sağlayıcısı
Roland — ülke çapında ünlü
Felix — şanslı, talihli; popüler bir kedi maması markasıyla bağlantıları var
Kate — saf

Charlotte — ücretsiz
Meg — inci
Comfort ve Ida — birlikte, bir yorgan
Aoife — savaşçı prenses
Niamh — ışıltı
Eileen — Eğilimliyim; bağımlılığı çağrıştıran, ancak bir başkasının ağzından benzer bir itirafı davet eden bir isim

Yazarın Notu

Bu roman bir kurgu eseri olmasına rağmen, anlatılan sanat eserlerinden bazıları gerçek hayattaki yaratıcıların sanat eserlerinden esinlenmiştir. Daha fazlasını öğrenmek istiyorsanız: Orla'nın geri dönüştürülmüş metre çubuklarından yaptığı devasa mozaik sanat eserleri, Rose Vickers'ın olağanüstü güzellikteki çalışmalarına dayanmaktadır; kendisini Instagram'da @rosevickers.studio adresinden bulabilirsiniz • Birkaç yıldır, Alman kuyumcu MANU tarafından tasarlanan mücevherleri çok sevdim ve taktım ve Julian'ın yarattığı parçalar hakkında yazdığımda aklımda olan buydu (@manu_schmuck) • Julian ve Orla, Eski Çikolata Fabrikası'ndan arkadaşlarıyla barda olduklarında, çalışmalarını kısaca tartıştıkları kağıt sanatçısının Matthew Shlian olduğunu hayal ettim; gölgeyle oynama şekline her zaman büyülenmişimdir (@matthewshlian) • Herkes Ayı evden ayrıldıktan sonra kapısının önünde toplandığında, odasının natürmort olarak anıldığını gördüm. Bu fikir, Carol Ann Duffy'nin kendi adını taşıyan antolojisinde bulunan "Boş Yuva" şiirinden geliyor. Bu antoloji, kendi çocuklarım ilk kez evden ayrıldığında bana sonsuz bir teselli kaynağı oldu.

Her bölümün başında bir illüstrasyon bulunan bir baskınız varsa, bunları çizen sanatçı Sam Scales'dır. Romanım yayımlanmadan çok önce Sam'in çizim tarzına aşık olmuştum, bu yüzden onun güzel illüstrasyonlarının sözlerimin yanında yer alması benim için bir ayrıcalık. Onu Instagram'da @samscales hesabında bulabilirsiniz.

Son olarak, kapakta görünen canlı sanat eseri, İrlanda, Donegal'de çekilen Jennifer Latour'a ait. Jennifer'ın organik heykelleri, tek tek çiçekleri bir araya getirerek anlık olarak yeni türler yaratıyor. Kapaktaki melez bitkiyi oluşturanların anlamlarına bakıldığında, her biri aynı gövdeyi paylaşırken belirli bir anlatıyı yansıtıyor gibi görünüyor (hangisinin hangisi olduğuna karar vermenizi size bırakıyorum). Bu sayı için mükemmel bir kapak gibi görünüyor. Jennifer'ın muhteşem eserlerinin daha fazlasını @bonjourlatour adresinde bulabilirsiniz.

Teşekkürler

Rüyaların temsilcisi Karolina Sutton'a en neşeli ve yürekten teşekkürler. Ben umudumu kapağı sıkıca kapalı küçük bir kavanozda saklamışken, bu romana olan inancınız her zaman tüm yüzme havuzlarını doldurabilecek gibi göründü. Bunun için, editoryal anlayışınız, sıcaklığınız ve mizahınız için ve bir telefonun ucundaki en güven verici ses olduğunuz için çok minnettarım. Bear'dan birkaç kelime ödünç almak gerekirse: siz bir sürüsünüz ve size hayranım • Doğru anlarda yanımda olan parlak ABD temsilcim Anna Stein'a teşekkürler - ister tatilinizi bize ilk buluşma için ayırıp katılmanız olsun, ister Kuzey Amerika'da sihir yaratmanız veya herkesi en iyi yemek ve sohbet için bir araya getirmeniz olsun - her an için minnettarım. Siz bir harikasınız • Bu romanın birçok farklı dilde okuyuculara ulaşmasını sağladıkları için Jake Smith-Bosanquet ve Zoe Willis'e teşekkürler - daha sevimli ama aynı zamanda daha inatçı iki telif hakkı temsilcisi hayal etmek zor. Ve Zoe, The Names'in ilk haklarını dünyanın herhangi bir yerinde (evet, İngiltere'den bile önce) sattığın için çok teşekkürler. Romanım için Yunanistan'da bir yuva bulduğunu duymak benim için büyülü bir an olarak kalacak. • Michelle Weiner'a çok teşekkürler. Sen hep iyi haberler getiriyorsun ve bunun gerçekleşmesi için perde arkasında yaptığın tüm

çalışmalar için minnettarım. • Son olarak, CAA'da böylesine misafirperver bir varlık olduğun ve her şeyi organize ettiğin için Izzy Redfern'e teşekkürler.

Ah, Francesca Main. Bunu yüksek sesle okuyor olsaydım, sesimdeki mutluluk iç çekişini duyardınız ve bunu hemen burada bırakabilirdik, çünkü bu size Birleşik Krallık'ta editörüm olarak sizi ağırlamanın ne kadar harika bir ayrıcalık olduğunu anlatacaktı. Hem mükemmel çizgi düzenlemelerinizden hem de karakterlerimi ve her değişikliği göz önünde bulundurarak motivasyonlarını anlamaya olan özverinizden çok memnun kaldım. Nezaketiniz, düşünceliliğiniz, mizahınız ve ilginiz, hem sayfa içinde hem de dışında yaptığınız her şeyde parlıyor. Viking Penguin US'deki Pamela Dorman Books'tan Pamela Dorman ve Penguin Canada'dan Lara Hinchberger de öyle. Masalarınıza ilk gelen el yazmasını tüm kalbinizle sevdiğiniz ve sonra onu daha da iyi hissettiren bir şeye dönüştürmeme yardımcı olduğunuz için üçünüze de teşekkür ederim. Sıcaklığınız, coşkunuz ve beni büyük değişiklikler yapmaya teşvik etmedeki bilgeliğiniz için minnettarım. Katılımınızla daha zengin, daha ayrıntılı bir roman ortaya çıktı ve hepinizle çalışmak çok keyifliydi.

Bayıldığım bir kapağı tasarlamaktaki yorulmak bilmez yaratıcılığınız için Orion'un harika sanat departmanına teşekkür ederim: Nick Shah, Steve Marking, Dan Jackson ve "üç gölge adam" konseptini ortaya atan Chevonne Elbourne'a üç kez teşekkürler. Bu güzel kapağı daha fazla sevemezdim.

Penguin US'den Jason Ramirez ve Elizabeth Yaffe'ye, bu hikayenin her bir bölümünü mükemmel bir şekilde yansıtan muhteşem bir kapak tasarladıkları için teşekkür ederim. Tam da umduğum gibi.

Romanımı büyük bir özenle düzenleyip düzelttikleri ve doğruluk için pek çok küçük ayrıntıyı çapraz referansladıkları için Susie Bertinshaw, Holly Kyte ve Jade Craddock'a teşekkürler. Beni sayısız hatadan kurtardığınız ve bazı tuhaflıklara takılıp kalmama izin verdiğiniz için minnettarım. • Ayrıca Orion'da şunlara minnettarım: Anna Valentine (mükemmel bir isim ve mükemmel bir kadın), Katie Espiner, Sandra Taylor, Lindsay Terrell, Jen Wilson, Virginia Woolstencroft, Cait Davies, Javerya Iqbal, Leanne Oliver, Sian Baldwin, Esther Waters, Eleanor Wood, Karin Burnik, Paul Stark, Louise Richardson, Hannah Cox ve Alice Graham. Ve en önemlisi, ilk kez kitap çıkaran yazarlara gösterdiğiniz özen için Sam Eades'e teşekkür etmek istiyorum • Penguin US'de Marie Michels ve Natalie Grant'in yanı sıra Brian Tart, Andrea Schulz, Kate Stark, Molly Fessenden, Carolyn Coleburn, Yuleza Negron, Patrick Nolan, Mary Stone, Rebecca Marsh, Andy Dudley, Rachel Obenschain, Chelsea Cohen, Claire Vaccaro, John Francisconi ve daha birçok kişiye teşekkür etmek istiyorum. The Names'e olan coşkunuz beni çok etkiledi ve hepinizle çalışmaktan inanılmaz derecede şanslı hissediyorum.

Dünya çapındaki yayıncılarıma ve çevirmenlerime teşekkür ederim. Kendim konuşmadığım dillerdeki okuyuculara ulaşmak benim için en büyülü ayrıcalık.

Gordon Sr.'ın karakterini ve etrafında oluşan aile dinamiğini şekillendirmede etkili olan cömert tavsiyeleriniz ve profesyonel içgörünüz için Henu Cummins'e çok teşekkür ederim. Romanım henüz bir fikirken onu tartışmak için zaman ayırdığınız ve daha sonra bitmiş taslağı okurken beni cesaretlendirip desteklediğiniz için minnettarım. Dünya, sizin de içinde olmanız sayesinde daha nazik ve güvenli bir yer • Kuyumculukla ilgili sorularımı

değerlendirmemde bana çok yardımcı olan Peter ve Guy Jenner • İrlandaca ifadelerle ilgili sorularıma cömertçe ve mizahla cevap veren Geoff O'Sullivan'a (Anna Stein aracılığıyla). Herhangi bir yanlışlık varsa, tamamen bana aittir.

Bu romandaki hiçbir isim gerçek hayattan alınmamış olsa da, birkaç karakterin aile ve arkadaşlarının çocuklarıyla aynı adı taşıdığı görülüyor; ancak bunlar yalnızca anlamları veya doğal gelişimleri nedeniyle seçilmiş. Her iki durumda da, gerçek hayattaki Bea, Maya, Felix ve Pearl için en iyi isimlere sahipsiniz ve umarım karakterlerimin de bu hikâyeyi anlatırken bu isimleri kullanmasına aldırmazsınız.

Neşeli Kadınlar Kitap Grubu'na: Hem olay örgüsü olan hem de olmayan kitapları okumaya beni teşvik ettiğiniz, paylaştığımız ziyafetler ve kahkahalar için teşekkür ederim. Topluca, neşeli bir şişe anti-alerjik prosecco'sunuz; bireysel olarak ise Donna, Emily, Maria ve Marieke'siniz. • Ve aynı derecede muhteşem diğer kitap grubuma: Shauna, Michèle, Pippa, Sue, Audrey, Jennie, Fiona ve bizimle birlikte okuyan birçok köpeğe. Dostluğunuz, inanılmaz nezaketiniz ve tüm bu kitap meselesine olan sevincimi benimle paylaştığınız için teşekkür ederim.

Yazmayı bıraktığım her an beni cömertçe yörüngenize geri kabul eden, cesaret verici bir şeyler söyleyen, bu hayalin nihayet gerçekleşmesinden dolayı mutluluğumu paylaşan her arkadaşıma... teşekkür ederim. • Özellikle kütüphanecilik ve Fransızca dilleri konularındaki tavsiyeleriniz için Joanne ve Jenny'ye; beni tekrar kalemi elime almaya teşvik ettiğiniz için Shauna'ya; yapmaya çalıştığım her şeyde nazik bir şekilde beni cesaretlendirdiğiniz için Kathryn'e; ve acıma ve kutlama zamanlarında yanımda olduğunuz için Samson, Charlotte, Ben, Catherine, Tamsin ve muhteşem Smith ailesine

kocaman sarılıyorum ve minnettarım. Hayatı daha güzel kılıyorsunuz.

Sarah, ilk bölümü okuyup bu kadar cömertçe cesaretlendirdiğin için teşekkür ederim. Ve ardından yazmanın her aşamasında tam olarak neyin faydalı olabileceğini sezmeye devam ettin. Ta ki sonunda -romanım ajanslara gönderilmeye hazır olduğunda- şöyle dedin: Git ve kitabının rafta duracağı yeri bul. İşte burada. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim Sarah. Bana anlatabileceğimden çok daha fazlasını verdin.

Küçük Bea'ya: Eğer bu kitabı okuyup sonra bu sayfaya dönersen, büyük ihtimalle genç bir Bea olacaksın. Hatta belki de yetişkin bir Bea. Senin tüm bu hallerinle tanışmak ve kim olacağını öğrenmek için sabırsızlanıyorum. O zamana kadar, her zaman sevgiyle.

Annem ve babam, bana küçük yaşlardan itibaren kelime ve okuma sevgisini aşıladığınız; kitapları evlerimizin, tatillerimizin ve sohbetlerimizin ayrılmaz bir parçası haline getirdiğiniz ve bu romanı bu kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim. Ayrıca sevgili sırdaşlarım ve birlikte kutlama yapabileceğim en iyi insanlar olduğunuz için de teşekkür ederim.

Kız kardeşim Laura'ya, kitaplarla ilgili bilmecelerimi çözmenin günlük sohbetlerimize ve kahkahalarımıza karışması benim için en büyük ayrıcalık. Gerçek hayatta bir editör olarak zekânı kız kardeşliğimize taşıdığın ve kelimelerimi cilalamaya, zor bir sahneyi anlatmaya veya bilgece öğütler vermeye her zaman hazır olduğun için ölçülemeyecek kadar minnettarım (ve bunu okuduktan sonra önüme koymaktan keyif alacağın farklı ölçüm araçlarını şimdiden hayal edebiliyorum, ama hayır, hiçbiri yeterince büyük değil). Sevgilerimle, teşekkürlerimle ve her zaman tam bir hayranlıkla.

Çocuklarım, bu roman sizin yaratıcılığınızın kovanında büyüdü ve siz dünyaya açıldıkça, sayısız sohbetle uzaktan da olsa beslenmeye devam ettiğini görmek beni hem onurlandırdı hem de çok mutlu etti. Julian'ın Eski Çikolata Fabrikası'nda ailesini bulmasının verdiği mutluluk, büyük ölçüde, sizinle ve babanızla paylaşmaktan mutluluk duyduğum hayattan ilham aldı. M, kelimelerimi bir sayfada yerlerine oturuncaya kadar her zaman bu kadar istekli bir şekilde yönlendirmeme, Fransa'da birlikte geçirdiğimiz o zamanı büyülü kılmanıza ve son derece dürüst ve içgörülü geri bildirimlerinize teşekkür ederim (bu romanda senin sayende %95 daha az süt var). Sana olan en büyük, trenin yanında dörtnala koşan sevgim, harika kızım. Ve F, Goya tablosunun nasıl işlenebileceğine dair önerin için teşekkür ederim; bana Gordon Jr.'ın anlatısı için bir odak noktası ve bir son verdi ve bu romanı onsuz hayal edemiyorum - çok, çok teşekkür ederim. Ayrıca, olduğun kişi olduğun için de teşekkür ederim; rastgele bir sabah arayıp kullandığım belirli bir kelimenin gerçekten işe yaradığını, sadece sen olduğun için olduğunu söyleyeceksin... ama ne kadar muhteşem bir insansın.

Kocam Ian'a - sana nasıl teşekkür etsem ki? Daha iyi bir yer yokken: İlk okuyucum, yardımcı yazar olduğum ve bir karakterin sesini bulana kadar "gerçek insanlar böyle konuşmaz" diye ısrar ettiğin için teşekkür ederim. Gerçekten de, bu roman yalnızca bana olan sarsılmaz inancın ve bana başarısız olup tekrar deneme cesareti ve alanı verdiğin için var. Bu yüzden hem bunun için hem de binlerce çırpılmış yumurtalı öğle yemeği için teşekkür ederim. Harikasın ve bu hayatı seninle paylaştığım için kendimi inanılmaz şanslı hissediyorum.

Yazar Hakkında

Florence Knapp daha önce yüzyıllardır uygulanan bir yorgan yapım yöntemi hakkında kurgusal olmayan bir kitap yazmış ve Victoria ve Albert Müzesi için bir kitaba katkıda bulunmuştur. Londra'nın hemen dışında, kocası ve köpeğiyle birlikte yaşıyor. İki çocukları da artık yuvadan uçtu. "İsimler", Knapp'ın ilk romanı ve yirmiden fazla dile çevrilecek.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

Okuma listenizde sırada ne var?

Bir sonraki harika kitabınızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Hemen kaydolun.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️